

Pavel Hudík

**Tajemství
hada**

Část I.

Země na obzoru

OBSAH první části

Kapitola první: **Bob** strana **3**
Dozvíme se, kterak Bob ke štěstí, novému tělu a velké hromadě peněz přišel. Zjistíme, že stát se zločincem může být snadné. Také si vyslechneme Alexovo pravidlo o nakládání s lidmi. Závěrem si nastíníme Bobův velký plán.

Kapitola druhá: **Altar** strana **13**
Je hodně těžké koupit si hvězdnou soustavu? Pro nejbohatšího člověka planety nic snadnějšího. Jak ale najít tu pravou, když jich jsou miliardy? Dočteme se o slavném konci jedné výpravy a neslavném konci jedné lásky.

Kapitola třetí: **Jordan** strana **25**
Kupodivu se najdou i lidé, kteří by opustili rodnou Zemi a už se nikdy nevrátili. Stačí objevit panenskou planetu a zamilovat se. Do ní. Jenže tím nebude objevům konec. Dozvíme se též, proč se Karel Tichý těší domů a jak nebezpečná je ztráta komunikace.

Kapitola čtvrtá: **Země** strana **40**
Co čeká kosmonauty, kteří se po dvou desetiletích vrací domů? Proč může být takový návrat hořký, i když je Země celá a prosperující? Seznámíme se s důvody, proč kosmonauti stárnou pomaleji a jak může dopadnout zpráva, kterou pošlete subprostorovou střelou.

Kapitola pátá: **Dora** strana **53**
Karel Tichý přijímá práci pro samotného Altara, protože pozemšťané vyléčili jeho touhu po Zemi. Karlův přítel Randal nám prozradí, kdo vymyslel jméno Altarova hvězdoletu. Posádka se cvičí nejprve na Zemi a potom na centrálním světě Altarovy hvězdné soustavy.

Kapitola šestá: **Sebastian** strana **69**
Kde všude lze najít mrtvé přátele a kdo jsou jezdcí z Apokalypsy? Co je potřeba k tomu, aby se z přátel stali nepřátelé a z nepřátel přátelé až za hrob? Též se obeznámíme s geniálním nápadem Altarovy manželky a na závěr kapitoly si ukážeme, na co je dobrý robodet.

Kapitola sedmá: **Hladomor** strana **84**
Nejprve považujeme nad tím, zda může robot hrát komedii, a pak se podíváme, co všechno se najde v mrazicích boxech hvězdoletu. Prozradíme nejen to, co lze potkat na chodbách mezihvězdné lodi, ale i to, co se dá potkat v subprostorovém tunelu uprostřed Mléčné dráhy.

1. Bob

Když se Bob narodil, byl už skoro mrtvý.

Robotický lékař mu nedával víc než tři měsíce života. A lidský jen smutně pokrčil rameny s tím, že robot nelže. Jelikož jsme na začátku příběhu, je hned jasné, že to rozchodil. I když nohy neměl a ruce jakbysmet. Ale hlava – víceméně celá – byla v pořádku.

Bobík se měl čile k světu. V době, kdy měl podle lékaře skonat, měl už první slovo za sebou – čistě řekl ‚máma‘. Aniž tušil důsledky. Tehdy se jeho matka a otec poprvé a naposledy pohádali. Nakonec, když otec odmítl eutanazii, matka mu oznámila, že za tu zrůdu může on, a ztratila se. Nadobro.

Jenže otec si její výtku vzal k srdci a staral se o syna, jako by to tak doopravdy bylo. Pro Boba i náš příběh je důležité, že s ním jeho otec chodil na dlouhé procházky po okolí. Obvykle to bylo do lesní rezervace, ale jednou – to bylo Bobíkovi skoro osm let – se šli projít po centru města. Nevyzpytatelná náhoda způsobila, že když procházeli kolem kasina, aby se Bobík podíval na to barevné blikání, zastavila u chodníku stříbrná limuzína a z ní vystoupil sám velký Borgi. Tohoto příjemného, elegantně oblečeného, jemně vystupujícího pána – přesněji řečeno jeho rodinný klan – spojovala šeptanda s těmi nejhoršími podniky a věcmi ve městě a širokém okolí.

Dále budeme citovat z elektronických pamětí Bobíkova otce, které napsal krátce před svou smrtí. Protože originál je místy hodně nadnesený a místy hodně vulgární, prošel menšími úpravami (samozřejmě bez ztráty smysluplnosti).

Takže když Alex Borgi vystoupil z vozu a pohlédl na ‚škaradé čudo‘ v kočárku, které na něj naprosto nepokrytě zíralo, během zlomku vteřiny si podle pahýlů na peřince udělal jasný obrázek o celku. Otrásl se, zapomněl na své jemné mravy, zamračil se a řekl:

„Co to je za zrůdu?“

„To je můj syn Bob,“ odpověděl tázaný, když přestal měnit barvy a ovládl svůj hlas.

„Dej sem svý kvádro a nebudu vypadat o nic hůř než ty!“

To byl Bobík. Všem přítomným spadla brada. Každému sice z jiného důvodu, ale zírali na velkou hlavu s vyvalenýma očima a s ústy od ucha k uchu dobrou vteřinu.

Jako první se ale vzpamatoval Alex a vytáhl svou zbraň z téměř neviditelného pouzdra velice rychle – podle originálu setsakramentsky rychle. Přesto se Bobík nenechal vyvést z míry a prohlásil:

„Sartovka, Sa-18 s posíleným zásobníkem.“ A zíral dál.

Teď začal měnit barvy Alex. Ještě další vteřinu na Bobíka mířil, neschopen jediného pohybu. Když ale viděl Bobíkova otce, kterému ze dvou šoků po sobě jdoucích spadla brada doopravdy, začal se smát.

Protože gorily z auta i z kasina ještě neviděly svého šéfa smát se, přešly rázem do dalšího šoku. Jejich tupé obličejy ale Alexe vrátily do reality. Chvilí se pokusil zírat na Bobíka stejně jako on na něj, ale brzy mu začaly slzet oči a tak se již klidným hlasem zeptal:

„Odkud víš, co to je? Sekl ses jen o jedničku – tohle už je devatenáctka.“

Mezi Bobíkovy přednosti patřila i empatie, a tak zachytil nejen přechod na věcný tón, ale i hluboký Alexův zájem. Vycítil, že i ten kovboj před ním je velmi inteligentní a že v okamžiku otázky zapomněl, s čím mluví.

„Skoro před rokem jsem se naučil – tímhle – přepínat kanály na holostěně a před čtyřmi měsíci dávali na Sebeobraně pořad o vývoji laserových zbraní s krystalem... A o osmnáctce mluvili jako o novince,“ dodal pochybovačně.

„To víš, mám pár známých,“ ušklíbl se Alex a obrátil se k jeho otci, který už měl bradu až u kolen.

„Proč mu nenecháte udělat pořádný tělo, otče?“

Jeden by řekl, že to je ta pravá chvíle, kdy se měl Bobův otec složit. Pravda, brada se mu vracela na své místo jen zvolna, přičemž na Alexe zíral jako... jako... Bobík, ale přesto velice záhy vybuchl ve skřehotavý smích, kterým probudil Alexovy gorily. Když konečně rozdýchal následný záchvat kašle, podíval se ironicky na nic nechápajícího vtipálka a smutně řekl:

„A čím bych to asi zaplatil???“

Alex dal v duchu tomu moudrému muži za pravdu. „Promiňte, neuvědomil jsem si to.“ Vzápětí pocítil nával soucitu. Krátce se zamyslel a řekl:

„Ale měl bych pro vás návrh... hm... Přestěhujete se do mé východní vily. Mám tam velkou knihovnu a klinika mého strýce není daleko. Bob se tam může vzdělávat a já mu postupně nechám udělat tělo.“

Bobíkův otec překvapivě zůstal při smyslech. Nasadil přemýšlivý výraz, aby zakryl prázdno, co se mu rozhostilo v hlavě, a po chvilce vybuchl:

„To by bylo úžasné. Ale nic není zadarmo, že? Nemám nic, co bych vám mohl nabídnout... A orgány nerozdávám!!!“

„Uklidněte se! Přeslechl jste důležité slovo – řekl jsem, že Boba opravíme postupně. Dám mu tři čtyři roky na vzdělání a potom budeme střídat opravu a protislužbu. Protislužbou budou jeho znalosti umocněné jeho inteligencí. Věřte, že umím odhadnout lidi a s...“ chtěl říct s něčím, ale včas se opravil, „...někým, jako je váš syn, jsem se ještě nesetkal. Tak, otče, chcete čas na rozmyšlenou?“

„Nač se rozmýšlet, já to beru,“ nadšeně řekl – hádejte, kdo!

* * *

Prifoukneme-li pojem vila asi tak pětkrát, přiblížíme se budově, do níž Borgi nastěhoval Bobíka. Navíc pozemek kolem byl obrovský, ohraničený dvoumetrovou zdí s průzory z polopropustného tvrzeného skla, které bylo

ručními zbraněmi téměř neprůstřelné. Z vnitřku to ale nedobytně nevypadalo, protože vhodně umístěné průzory tvořily mřížku, která téměř nebránila v pohledu do okolní krajiny. A že se bylo na co koukat – zvláště ráno a večer, kdy se vše topilo v rudých paprscích slunce. Dvě podzemní podlaží byla ještě rozsáhlejší než budova na povrchu.

U Boba vyvolala největší nadšení knihovna – teda hned po herně, což byla rozsáhlá místnost s holografickým simulátorem. Knihovna obsahovala informace skoro na všech druzích médií, jaké kdy člověk použil.

Začínalo to na kamenném obelisku v jednom rohu knihovny, kde byla vytesána nějaká moudrá slova. Pokračovalo to papírovými knihami od doby vynálezu knihtisku až po literaturu počátku 21. století. Dále tu byly informace v elektronické podobě od kompaktních disků až po paměťové krystaly současnosti.

Hned následující týden pořídil Alex Bobíkovi pohyblivé křeslo s umělou inteligencí, navíc speciálně upravené pro něj. Bobík se s ním mohl pohybovat snadno a rychle kamkoli chtěl, přesněji, kam ho pustili. Netrvalo dlouho a Bobík se s křeslem tak sžil, že začal chodit do simulátoru hrát hry, které vyžadovaly alespoň částečnou pohyblivost hráče.

Život ve vile byl pro Bobíka jako sen. Alex ustanovil učitele a opatrovatele, který dohlížel, aby Bobíkovi nic nechybělo. Sice také dohlížel na to, aby se nevěnoval víc hrám a lenošení než učení, ale dělal to s takovým citem, že to Bobíkovi došlo až mnohem později. Mnohdy šli spolu do simulátoru a hráli všelijaké hry – jednou ji vybral Bobík, podruhé učitel. Teprve zpětně si Bob uvědomoval, že učitelovy hry měly vždy za cíl jeho učení.

Z pohledu Bobíka uplynuly tři roky jako voda, ale z pohledu jeho otce to bylo horší. Brzy začal Alexovi překážet, protože nebylo jak ho využít či zneužít. Stále častěji někdo z rodinného klanu poukazoval na zbytečného strážníka.

Nakonec, měl-li zůstat otec myslitele naživu, musel Alex přijít na to, jak se ho zbavit. Když jednoho rána došlo k otevřené výměně názorů, zjistil Alex, že Bobíkův otec odejde rád. Strašlivě se nudil, a když viděl, že je o Bobíka postaráno, chtěl se té přítěže – spolčení s podsvětím, ne Bobíka – zbavit.

Bob stál se svým křeslem v knihovně a s jeho pomocí ovládal čtečku kompaktních disků. Právě se probíral autentickými záběry z poslední světové války, když vešel Alex.

„Ahoj, Alexi. Už jsem tě dlouho neviděl...“

Když viděl Alexův napjatý výraz, poslechl svou intuici a posmutněl.

„Odstranil jsi tátu?“

„Nic takového, Bobe! Promiň, že se nepřišel rozloučit – pohádali jsme se a já ho vyhodil. Ale zajistil jsem mu místo ve fabrice v našem městě. Nebude se mít zle, leda by si to sám podělal.“

„A co když bude mluvit?“

„Neboj se. I to jsem s ním probral. Možná je to kruté, ale použil jsem tě jako pojistku.“

„Aha,“ vzdychl Bob a otočil se zpět k monitoru.

* * *

Uplynuly skoro čtyři roky od Bobova příchodu do vily a Alex mu zadal první úkol. Šlo o vypracování plánu tras dopravy zboží. Alex sice druh zboží neurčil, ale Bobovi bylo jasné, že legální nebude. Prohlížel si zadání – hlavně ho zaujal počet parametrů a podmínek.

Zvedl hlavu od epapu,¹ který si přidržoval mechanickou rukou svého křesla. Musel hlavu zaklonit, aby viděl Alexovi do obličeje. Vteřinku na něj valil oči tak, jak to uměl jen on. Pobytem v Alexově vile se změnil hodně, ale prostoreký byl pořád stejně.

„Mnohokrát ses, Alexi, přesvědčil, že jsem nadprůměrný. Ale nejsem nějaký robot. Ten by tohle možná zvládl. Proč nepoužiješ nějaký program?“

Alex se nepřestal usmívat. Udělal dva kroky a sedl si do křesla, které stálo poblíž.

„Jestli se ti chce použít programy, můžeš. Jsou nahrané na našem serveru. Sehnal jsem jich pět. Ale žádný nefunguje tak, jak to chci. Víš, Bobe, jejich výsledky jsou moc přesné, pravidelné. Jsou určené pro přepravu legálních nákladů. Vím, že těch parametrů je hodně, ale já ti přece nebráním v použití počítače. Jenže program budeš muset udělat vlastní.“

„Dobře, pustím se do toho.“

Bob se více než tři dny lopotil s programem. Další dva dny ho pak testoval na různých hodnotách a všelijak měnil parametry. Pátý den večer zavolal Alexovi, že je hotov.

O dva dny později ho Alex zase navštívil. Bob právě posnídal a měl dobrou náladu, kterou nic nemohlo zkazit. Alex počkal, až sklídí ze stolu, a pak mu podal epap s popisem dalšího úkolu.

„Včera jsme si celý den hráli s tvým programem. Musím tě pochválit, je to přesně to, co jsem si představoval. Dokonce to zapůsobilo i na Edgara a přestal do mě rejt kvůli nákladům na tebe.“

Na papíře máš další úkol. Chci po tobě, abys vzal svůj nový program, připojil své schopnosti a ze zadaných parametrů sestavil plán. Máš na to tři dny, tak si dej záležet. Očekávám něco geniálního, co poldové rozlousknou až měsíc po akci, nebo raději nikdy.“

Otočil se a zamířil z jídelny. Ve dveřích se ještě zastavil, obrátil se a chvíli si Boba prohlížel.

„A, Bobe... nezapomeň, že to není hra. Na tvé šikovnosti závisí životy mnoha lidí. Lidí na obou stranách. Samozřejmě že policajty nenávidím, je to moje stavovská čest. Ale když nemusím, nezabývám! Chci tím říct, že bys měl udělat všechno proto, abysme se s nima nepotkali ani náhodou. Postavit plán

1) Zařízení nemělo s elektronickým papírem už nic společného. Bylo však tenké jako papír, a tak označení zůstalo zachováno.

na kalkulaci počtu mužů, zbraní a ztrát považuji za chybu. Ahoj.“ Otočil se a v mžiku byl pryč.

Bob se tedy pustil do dalšího úkolu. Alexova slova mu ale dlouho zněla v hlavě. Věděl, že takovou moudrostí ostatní z rodiny nedisponují. Alex byl zločinec, ale výjimka. Nemohl tušit, že se Alexova pohledu na věc už nezbaví, zkrátka, že se právě změnil navždy.

O týden později se Alex objevil v knihovně. Zastihl Boba u obrazovky krystalické databanky.

„Ahoj, Bobe, viděl jsem, že ještě svítíš, tak ti jdu sdělit výsledek.“

„Ahoj. Zdá se, že jsi v celku. Jak to probíhalo?“

„V jednu chvíli to bylo nahnutý, ale jinak to prošlo hladce. Přišel jsem ti poděkovat za dobrou práci.“

„To mě těší. Ale možná by bylo na čase, abys investoval do mého těla. Slíbil jsi to!“

Alex se usmál.

„A slib dodržím, neboj se... Co to studuješ?“

„Subprostorovou komunikaci. Cpu si do hlavy výsledky pokusů, teorii i praxi, spoustu vzorečků. Až to nastuduju, pokusím se hledat souvislosti tam, kde počítače selhaly.“

„Nerozumím. Vždyť to je vyřešené, běžně se to používá.“

Bob si pohrdavě odfrkl. „Komunikace raketou je pomalá, neefektivní a drahá. Rádiové vlny subprostorový kanál naprosto ignorují,“ vysvětlil Alexovi, který byl ‚přízemní‘ a vesmír přehlížel.

„A co když je loď v tunelu?“

„Když je zdroj uvnitř, subprostor vlny úplně pohltní – nedorazí ani metr od vysílače. S tím se bude muset něco udělat! Troufám si tvrdit, že mám nápad, který jsem ještě nikde neviděl. Třeba se proslavím a pojmenujím nový způsob komunikace po mně.“

„Tak to jo. Ale spát bys měl taky. To já se těším do postele už dlouho, mám toho dneska plný zuby. Přeju ti dobrou noc a geniální sny, vynálezče!“ Alex jemně poplácal Boba po rameni a vyšel z knihovny.

„Taky už mě to nebaví,“ zamumlal Bob a nahlas oslovil domácí počítač: „Jerry, všechno vypni. Já jdu spát.“

* * *

Měsíc měl Bob klid. Pak mu Alex poslal po síti další úkol. Bob mu obratem odepsal, že další úkol bude řešit jen v případě, že mu Alex slíbí dvě věci: nechá z jeho místností odstranit kamery a hned po realizaci druhého úkolu s ním domluví plán operací. Alex to slíbil a Bob se pustil do druhého úkolu. Musel nasadit všechn svůj um a znalosti, aby ho splnil. Alex se neobtěžoval udat nějaký termín, ale Bob věděl, že kdo rychle dává, dvakrát dává.

Když za ním za tři dny přišel, byl Bob v knihovně a listoval dětskou encyklopedií z roku 2018. Byl do ní tak zabraný, že Alexe neslyšel. Alex ho od dveří pozoroval a hned tu knihu poznal. Když po minutě hlasitě pozdravil,

Bobem to trhlo. Málem knihu upustil.

„Ahoj, Bobe!“

„Ahoj, Alexi, rád tě vidím.“

„Řešení mého úkolu hledáš v dětské knize?“ řekl Alex s výčitkou v hlase. Bob zdánlivě na výtku nereagoval. Usmál se, otočil knihu k sobě, krátce pohlédl na obal a pak pohledem změřil vzdálenost ke vstupu.

„Určitě jsi nemohl název knihy odtamtud přečíst. Z toho soudím, že tu knihu znáš a poznal jsi ji podle obalu. Je skvělá, vid’.“

„Bobe! Nezamlouvej to!“

„Nic nezamlouvám – úkol jsem dodělal před hodinou.“

Alexe tím vyvedl z míry. Alex byl velmi inteligentní, a když zadával nějaký úkol, byl zvyklý odhadovaný čas na zpracování ještě o polovinu navýšit. V případě Boba však naopak čtvrtinu ubral, a přesto odhadoval pět dní až týden.

„To je úžasné,“ řekl s obdivem. „Ale měl jsi mi to oznámit.“

„Sháněl jsem tě. Od Edgara vím, že přijedeš. Předpokládal jsem, že za mnou přijdeš. Trefil jsem se!“

„Tak dobrá, už mlčím. Ale mám otázku: proč chceš dát pryč bezpečnostní kamery?“

„Je to v souvislosti s plánovanými operacemi. Nechci, aby věděli bezpečáci, jak vypadám. Chci to uchovat v tajnosti, protože bych po kompletní opravě rád chodil ven. Nechci, aby mě pak někdo poznal. Prosím, Alexi.“

„Tak ty chceš chodit ven... Dobře, promyslím to. Spíš ale kamery neodstraníme, jen je svedeme do samostatného okruhu. Víš, když se něco semele, je takový záznam k nezaplacení.“

„To by úplně stačilo. Děkuju ti, Alexi.“

* * *

Bobovi plynul čas relativně poklidně. Alex ho nezatěžoval drobnostmi, které mohl udělat někdo jiný z rodinného klanu, a Bob se mu odměňoval tím, že pilně studoval. Jakmile začal Bob chodit na operace, jeho učitele nahradil Edgar, Alexův bratranec. Alex také vyhradil Bobovi polovinu nejnižšího patra včetně herny a do jídelny mu nechal zavést terminál napojený na knihovnu. Do těchto prostor mohli jen Alex a Edgar. Spolu s úpravou kamer šlo o bezpečnostní opatření, které si Bob sám přál.

Edgar byl pořádný kus chlapa a byl si toho vědom. Cvičil, ale ne víc, než musel. Kromě těla měl od přírody úžasný postřeh a mírnou povahu. To ovšem neznamená, že by se neuměl prát nebo že by nikoho neměl na svědomí. Pro pozdější vývoj Bobovy situace bylo podstatné to, že Edgarovi nevadilo být dlouhá léta druhým, že poslouchal Alexe na slovo. Dalo by se říct, že Alexe zbožňoval. Ale nebyl to vztah tupé podřízenosti! Dokud nepřišel do rodiny Bob, byl Edgar jediný, kdo si dovolil Alexovi odporovat.

Navíc Alex brzy vysledoval, že případný Edgarův odpor je vždy konstruktivní, a přestal se mu bránit. Když si pak přečetl Napoleonův životopis

a zjistil, že si tento velký vojevůdce odporovatele hýčkal, začal Edgara využívat vědomě. Edgar sice o Napoleonovi nevěděl víc, než mu řekli ve škole, ale Alexova postoje si brzy všiml a začal si ho vážit.

Lékařská věda pokročila dost na to, aby se Bob operací nebál. Nelenil a dávno před první operací nastudoval operační postupy, používané materiály a možná rizika a jejich předcházení. Také jako houba nasál související teorie z molekulární biologie, kreativní genetiky, robotických systémů v lékařství, anesteziologie atd.

* * *

Uběhlo dalších pět let a z Boba se stal téměř normální mladý muž. Až na tu hlavu, ta se nezměnila. Mohl proto vyvalit na Alexe oči tak, jak to dovedl jen on. To když za ním Alex zase po dlouhé době přišel s novým úkolem a začal si stěžovat.

„Tak si, Bobe, představ, že do našeho města se začali cpát cizinci! Už jsem měl jednání s jejich šéfem. Upozornil jsem ho, že je tady obsazeno, ale neposlechl mě. Musíme s tím něco udělat a plán bude tvůj úkol. Tentokrát to ale budeš muset udělat geniálně geniální, protože jde o hubu a nechci žádný masakr. Nechtěl bych je povraždit, ale předhodit policii. Zohledni taky to, že mají u policie informátora. Nevíme sice koho, ale určitě sedí na ředitelství.

Nastuduj si trestní zákoník a vyber takový trestný čin, aby se nedostali ven dřív než za dvacet let. Ideální by bylo doživotí, alespoň pro jejich šéfa. V epapu najdeš také odkaz na mého právníka. Nebudeš-li si jistý, prokonzultuj to s ním. Už jsem ho upozornil.

Žádný termín ti nedám, ale uděláme to jinak, než dosud. Plán rozdělíš do několika částí s jasným začátkem a koncem. To bude první fáze. Dalších fází bude tolik, kolik ucelených částí najdeš. Pro každou fázi, pokud to bude mít smysl, uděláš minimálně dvě varianty a ty probereš s Edgarem. Edgar musí všechno pochopit tak dokonale, aby tu variantu, kterou vyberete jako nejlepší, dokázal vysvětlit mně a obhájit ji proti mým všetečným otázkám. Po obhájení všech fází vezmeš znova celý plán a budeš hledat případné rozpory. Až to uděláš, znova probereš celý plán s Edgarem a pak on se mnou.

Tentokrát očekávám maximální nasazení. Chci, aby ses věnoval jen tomuhle. Budeš mít k dispozici celou výpočetní kapacitu, a kdyby ti to nestačilo, můžeme využít počítače z mé západní vily. Máme na to čtrnáct dní. Zvědové zjistili, že dvacátého sem dopraví první zásilku, což by bylo pro policii vítané sousto.

Bude-li to třeba, obrať se na Edgara a on ti dodá nějaké podpůrné prostředky. Nemusíš mít obavy, drogy nedostaneš, i kdybys je chtěl. Takže se pusť do práce. Někjaké dotazy?“

Bob jen zakroutil hlavou. Alex se usmál a odešel.

Ukázalo se, že tentokrát je to moc i pro Boba. Šlo mu to od ruky tak pomalu, že musel nasadit slíbené povzbuzovače. Nakonec s tím ale byli

hotovi den před termínem. Naštěstí zahájili přípravy ostatních už před dvěma dny a teď zbývaly jen drobnosti.

Konečně bylo hotovo. Když Alex viděl, jak je Bob strhaný, přestal si vymýšlet a poslal ho do postele. Slíbil, že ho nikdo nebude shánět minimálně dvanáct hodin.

* * *

Bob spal skoro patnáct hodin.

Probudil se celý rozlámaný, točila se mu hlava a měl hrozný hlad. Dospěl k závěru, že si to zaslouží a že si dá něco dobrého a drahého. Zřejmě i Alex dospěl ke stejnému názoru, protože Bob našel v chladničce hotové jídlo pro bohaté – vepřový řízek na pepři s brambory a zeleninou.

Pravé maso sice nebyla levná záležitost, ale nejdražší na tom obědě byly brambory. Byly až z Marsu. Jinde se totiž pěstovat nedaly.

* * *

Bzučení videofonu vytrhlo Boba z hlubokého spánku. Po obědě si chvilku četl, ale dlouho to nevydržel a znovu si lehl. Měl co dohánět. Když rozlepil oči, spatřil na obrazovce Edgarův bledý obličej.

„Okamžitě vstaň a přijď do Alexovy kanceláře!“

Bob zaváhal. Musel by jít do společných prostor a všichni by ho viděli. Edgar ale zařval a to Boba katapultovalo z postele. V rychlosti na sebe hodil domácí oblečení a sprintem vyrazil. Bylo to dobré, nikoho nepotkal.

V nadzemním podlaží musel kolem proskleného vchodu. Tam pochopil, proč tu nikdo není. Všichni byli venku a hlídali vjezd nebo chodili podél stěn pozemku a kontrolovali okolí. Ale bylo jich jen pár. Neblahé tušení Boba hnalo dlouhou chodbou k Alexově kanceláři.

Ještě než se otevřely dveře, měl Bob představu, co za nimi bude. Na krátké klubovce ležel Alex s hlavou opřenou o její opěradlo. Nad ním se skláněl Edgar. Zaslechl dveře a prudce se otočil. Byl bledý jako stěna a přes čelo se mu táhl hluboký krvavý šrám.

„To je dost,“ řekl a odstoupil od Alexe. Přisunul křeslo k Alexově hlavě a gestem vyzval Boba, aby si do něho sedl. Bob ho poslechl a zděšeně si prohlížel Alexův sedřený obličej a rudým, mokvajícím obvazem zakryté břicho. Alex si ho přidržoval ovázanou rukou.

„Co se stalo?“ zeptal se potichu.

„Nebyla to tvoje vina, Bobe. Nakonec jsme museli s těma hajzlama bojovat. Určitě jsme je zlikvidovali všechny... Já už ale moc času nemám, tak mě dobře poslouchej.“ Ztichl a těžce dýchal.

Bobovi se do očí draly slzy. Snažil se protestovat, ale Edgarův velitelský pohled ho umlčel. Po chvíli Alex řekl:

„S Edgarem jsem to probral, nebude ti dělat žádné potíže... Přišli jsme o

hodně lidí a nesmíme se vysilovat bojem o moc... Edgar uznal, že pro dobro klanu budeš ty nejlepší nástupce.“

Bob vyvalil oči jako hlemýžď. Edgar přikyvoval a Alex pokračoval.

„Nebudeš muset na veřejnost, to všechno obstará Edgar. Seznámí tě se vším, co budeš potřebovat... Sestavování toho šíleného plánu ukázalo, že budete skvělá dvojka. Musíš mu plně důvěř...“

Alex se rozkašlal a bolest byla evidentně značná i přes sedativa. Na rtech se mu objevila krev a Edgar přiskočil, aby mu ji otřel. Bob už chtěl odejít, začínal se mu zvedat žaludek. Jenže Alex něco zašeptal a Edgar zavolal Boba zpátky. Takže si zase sedl a naklonil se k Alexovi, aby ho slyšel.

„Chci se ti omluvit, Bobe. Mám výčitky svědomí, ale napravit to nedokážu... Týká se to tvého otce... Není pravda, že se na tebe vykašlal. Já jsem všechny jeho dopisy likvidoval. Tvé dopisy jsem upravoval tak, aby nikde nebyla... zmínka o tom, že... jsi prodělal operace. Tvrdil jsem mu, že se... jich bojíš, že je nechceš. Fotky, co jsi mu posílal s přáním k Vánocům, jsem... jsem... taky zničil. Bobe, prosím... odpusť mi to. Ale neprozrad' se, ani svému...“ Další záchvat kašle ho umlčel.

Edgar stál bez pohnutí a vyjeveně na Alexe zíral. Ani Bob nebyl schopen slova. Šířila ho zrada a ponížení. Cítil, jak mu slzy vyleptávají cestičku do rozpálených tváří. Prudce vyskočil, až židle narazila do stolu, a vylétl z kanceláře jako raketa.

Ve svém pokoji padl na postel. Chtělo se mu brečet, ale slzy se už neobjevily, zaschly až někde u srdce. Proto jen tupě koukal do stropu. Začal probírat a hodnotit svůj dosavadní život. Jak se zkldňoval, tak stále střízlivěji hodnotil své budoucí možnosti. A tehdy vymyslel ‚boudu svého života‘. Byl vysílený a brzy oblečený usnul, ale hned ráno začal plán promýšlet. Celé dva dny kromě jídla ležel v posteli, Edgarovy výzvy ignoroval a hrál si na uraženého. Ale jeho geniální mozek pracoval na plné obrátky.

Plán propočítal na šest až osm let a určil si tři fáze – ještě nějaký čas se bude vzdělávat a přitom zvýší jmění rodiny Borgiů, zadruhé se kompletně vyléčí na úkor rodiny Borgiů a nechá si změnit i tvář, a za třetí zmizí ze světa i se jméním rodiny Borgiů. Plán pro třetí fázi vyšel z plánu pro Alexe na odstranění cizinců. Musel se pojistit, aby ho neměl kdo pronásledovat.

Nezapomněl ani na Alexova strýce. Rozhodl se, že těsně před třetí fází si u něj nechá změnit obličej a otisky prstů a potom ho zlikviduje. Nejvíc Bob litoval toho, že zemřít musí i Edgar. Později ještě přidal čtvrtou fází – plně v souladu se zákony koupit neobydlenou sluneční soustavu co nejdál od pozemšťanů. Náš příběh by asi nevznikl, kdyby se mu to nepodařilo.

A tak s Bobem zmizela i rodina Borgiů – celá ta banda od té doby figurovala jen v archivech počítačů tuctu vězeňských služeb. Zmizení mozku rodiny, geniální zrůdy, však navždy zůstalo nevyřešeno.

A pak se na scéně objevil Altar Newman.

* * *

Nezapomeňme na Bobova otce!

Protože Bob neudělal tu chybu, že by se mu ozval, byl jeho otec až do své smrti přesvědčen, že ho policisté při zátahu na rodinu Borgiů zabili, ale z obavy před skandálem z brutálního usmrcení tak těžce postiženého člověka vše zatajili. Marrně mu policisté vysvětlovali, že to byl zločinec a že stál za sto procenty velkých akcí, při nichž zahynulo určitě víc než sto lidí.

Se ztrátou se pokusil vyrovnat slepencem, který zveřejnil na GWW (Galactic Wide Web) pod názvem ‚Vází si dnešní společnost postižených?‘ (z něhož byl citován rozhovor na začátku kapitoly). Pod vlnou kritiky – především ze strany nevládní organizace PGV (Postižení, galaxiemi vpřed) – se však zhroutil a v psychiatrické léčebně krátce nato zemřel.

Dlužno dodat, že Bob jeho hrob později tajně přemístil na svou planetu. Miloval svého otce jako jediného člověka v Galaxii, který ho zahrnul nezištnou láskou. Přestože byl zločinec ve všech významech toho slova, nikdy se nezbavil výčitek. Vždy ale došel ke stejnému závěru – kontaktovat otce nejdříve nemohl bez toho, že by ohrozil sám sebe, a potom už bylo pozdě.

+ + +

2. Altar

Dva roky od velkého policejního zátahu na rodinu Borgiů se na scéně objevil Altar Newman se svou firmou.

Krátce nato začal stát prodávát zabavený majetek rodiny Borgiů, pro který nenašel uplatnění. Altar si byl natolik jistý změnou identity, že v aukci zakoupil levně Alexovu východní vilu. Už se mu po ní stýskalo.

Aby mohl realizovat čtvrtou fázi plánu, potřeboval změnit zákony. Další dva roky čekal na volby. Tehdy neznámý průmyslník ve správnou chvíli podpořil správnou politickou stranu správnou částkou a požadoval za to jen jediné – drobnou změnu zákona.

A staly se dvě těžko uvěřitelné věci. Podpořená politická strana vyhrála volby se sedmdesáti osmi procenty hlasů a dva roky poté došlo k průlomové změně zákona „Vlastnictví astronomických objektů“ ve prospěch fyzických a právnických osob. Lze se jen dohadovat, zda měl Altar na lidi čich, nebo zda s nimi dokázal tak brilantně manipulovat. Špičky obdarované politické strany nezapomněly, jak jim pomohl, a učinily mu nabídku: až si vybere tu pravou sluneční soustavu, využijí veškerého vlivu k maximálnímu snížení kupní ceny.

Nedlouho po změně zákona se jedna zatoulaná kosmická výprava konečně vrátila na Zemi – ve vaku, který sotva držel pohromadě, chudší o dva členy a s takovým množstvím dat, jaké ještě žádná výprava nepřivezla. Jak bylo zvykem, brzy byla tato data zveřejněna na GWW. Altar, který si mohl dovolit ty nejlepší stroje a nejlepší operátory, nechal data výpravy zpracovat podle kritérií, jež sám stanovil. Výsledkem bylo pět slunečních soustav, které stály za bližší průzkum.

Ale ta, kde se nakonec usídlil, mezi nimi nebyla. Naštěstí pro Altara a jeho bankovní konto to byla ta soustava, v níž zahynuli dva členové výpravy. Altar si totiž přečetl jejich nekrology v jediných papírových novinách na Zemi, jež si mohli dovolit jen bohatí podivíni, kterým nestačila galaktická síť.

Z krátkého popisu Altar nepochopil, jak kosmonauti zahynuli, a na síti našel jen krátkou zmínku o výbušném údolí. Potom dostal skvělý nápad – až se posádka zotaví, pozve si ji na večeři a vyzpovídá je.

* * *

Velitel výpravy, dlouhán s šedivými vlasy impozantního vzhledu, podal Altarovi ruku, a když si všiml jeho zvědavého pohledu, lehce se usmál.

„Och, promiňte,“ omluvil se Altar – hra na kočku a myš právě odstartovala.

„Neomlouvajte se, přeci jen to nelze přehlédnout. Ujišťuji vás, že mi je opravdu devětatřicet. Při havárii hvězdoletu mě ožehl monitor a přišel jsem o všechny vlasy. Naše lékařka udělala, co mohla, a vlasy dorostly. Ale zůstaly

takovéhle... A tady zrovna přichází má záchránkyně, pane Newmane!“

Kromě lékařky a velitele přijali Altarovo pozvání ještě dva technici a navigátorka. Každému podal ruku a jednou, dvěma větami dal najevo, že se seznámil s jejich životopisy a jejich funkcemi ve výpravě. Robot je uvedl do prostorné jídelny a posadil je k prostřenému stolu podle schématu, který Altar sám stanovil. Když robot nalil aperitiv, Altar povstal a pronesl přípitek.

„Dovoliť jsem si vás pozvat na dnešní večer, abych se blíže seznámil s tak výjimečnými osobnostmi.“ Na přesně vypočtenou dobu se zarazil, jako by až teď hledal správná slova. „Suchá data ze sítě mi nestačí, a tak berte skrovnou večeři jako úplatek za váš drahocenný čas, o který vás hodlám připravit. Ujišťuji vás, že jsem opravdu jen nemístně zvědavý miliardář, ne nějaký skrytý novinář – těch si určitě užijete ještě dost –, ani nechci zbohatnout na literárním ztvárnění vašich hrdinských činů – no, i k tomu vás časem dotlačí.“

Tichý smích lékařky a úsměvy ostatních svědčily o dopadu jeho slov na živnou půdu. Vzal ze stolu umělecky vybroušenou skleničku a pozvedl ji.

„Připíjím na zdar skončené výpravy i zdar výprav příštích. Přeji vám do budoucna zdraví a úspěch. Na zdraví!“

Pak robot začal servírovat jídlo a Altar – už vsedě – to komentoval.

„Nevěděl jsem, jaké jídlo nabídnout. Nakonec jsem se rozhodl, že každý dostane své vytožené jídlo, které vám lodní kuchyně na hvězdoletu určitě nemohla nabídnout.“

„No to je skvělé!“ zvolala nadšeně lékařka, která dostala talíř ve tvaru mušle s mořskými plody jako první. „Jak jste na to, pane Newmane, přišel? Nejsem si vědoma jakéhokoliv rozhovoru, kde bych se zmiňovala o jídle.“

„Toho pana klidně vynechejte... všichni,“ usmál se Altar a přelétl všechny pohledem. „Zrovna ve vašem případě přiznávám, že jsem shromáždil nejméně informací. Pak mi ale pomohla náhoda, přesněji známosti mého kuchaře. Jestlipak si vzpomenete, kde jste se zmínila o té dobrotě, co máte před sebou.“

„No... ano. To bylo na recepci v hotelu... už nevím, jak se jmenoval... tuším, že v Praze.“

„Vidíte – číšník, který v tu chvíli procházel kolem, to nejen zaslechl, ale také si to zapamatoval. U ostatních to bylo o něco jednodušší – na galaktické síti se najdou neuvěřitelné věci.“

„Neříkejte...“ podivil se velitel výpravy, ale na odpověď nečekal a pustil se do honosně vyhlázejícího řízku, který byl zaručeně z pravého masa a ne z transformované chlorelly jako na lodi.

Po jídle se rozproudil živý rozhovor, nenápadně regulovaný Altarem. Chvilí se k tématům, která ho zajímala, přibližovali mílovými kroky, pak se od nich zase vzdalovali. A když Altar viděl, že rozhovor má velmi silnou tendenci dospět ke správnému místu sám, ponechal mu volný průběh. Technik právě končil s popisem, jak přilétali k Zemi s téměř nepoužitelným hvězdoletem.

„Teda řeknu vám, že když jsem konečně viděl v maximálním přiblížení naši matičku Zemi, že jsem měl slzy v očích. Takové barvy, jaké má tahle krasavice, jsem neviděl nikde jinde. V celém vesmíru není druhá taková – škoda, že se toho nedožili Stefan s Dorkou.“

Když tíživé ticho trvalo dost dlouho, zeptal se Altar tiše a s výrazem účasti: „Jak vlastně zahynuli a proč – nedalo se tomu zabránit?“

„Ne,“ řekla pevně lékařka.

„Dalo,“ pokýval hlavou velitel, „kdybychom měli funkční dálkové senzory. A to my neměli!“

Opět zavládl ticho. Nakonec se ozvala navigátorka jménem Magda, která toho za celý večer namluvila nejméně.

„Ta planeta byla holá kamenná poušť. I když měla nějaké stopy atmosféry. Jen zázrakem jsme se na ní nezřítli. Nejdřív jsme se postarali o sebe, potom o náš hvězdolet.“

Stefan byl planetolog a Dora zase bioložka. Byli manželé, ale za těch osm let jsem nikdy neviděla, že by se hádali. Právě naopak. Věřte mi, že byli opravdu výjimeční. Každý z nich ve svém oboru stál nad průměrem, ale společně byli geniální. Když byli spolu, byli celým člověkem a stejně tak dokázali propojit své obory.

Často jsem je podezřívala, že jsou telepaticky propojení, protože kdykoliv řešili nějaký problém, potřebovali jen velmi málo slov. Vždycky to vypadalo, že se jejich vědomosti táhnou od atomů neživé hmoty až po ty nejmenší projevy života bez jediného přerušení. Byli zkrátka jako rybky v jedné pohádce.“

„Ale na rozdíl od těch rybek to nikdy nespletli, že?“ řekl Altar a usmál se, protože si na tu pohádku vzpomněl. Pohádka o rybičkách, které chtěly napříč mořem přepravovat zprávy, ale u adresáta je zmotaly, patřila k jeho oblíbeným. Jeho reakce byla automatická a v podstatě neslušná, protože navigátorku přerušil, ale navigátorka si toho nevšimla. Stalo se něco jiného.

„Altare, vy tu pohádku znáte!“ řekla udiveně. „To mě těší,“ dodala a mile se na Altara usmála. Kdyby usmála – ona se přímo rozzářila! Všichni u stolu překvapením ztuhli. Patrně navigátorku výpravy nepoznávali.

Také Altar zkoprněl. Není divu – se šípem v zádech se špatně pohybuje! I když ten šíp patří Amorovi a není vidět. A tak se Altar poprvé a naposledy zamiloval. Ale navigátorka si ničeho nevšimla, opět se tvářila vážně a pokračovala ve vyprávění.

„Když se odstranily následky havárie a začalo se s opravami, manželé Markvartovi se začali nudit. Prakticky všechny práce vyžadovaly technické znalosti a navíc ani jeden z nich nebyl moc zručný. Když navrhli, že se trochu porozhlédnou kolem, nikdo nic nenamítal. Vzali si jediný člun, který zůstal vcelku, a začali ve spirále kroužit kolem hvězdoletu. Občas přistáli, sbírali vzorky a snažili se najít nějaký život.“

Asi po dvou dnech, to už byli nějakých deset kilometrů od nás, hlásili, že objevili zajímavé údolí. Tvrdili, že není nijak zvlášť hluboké, ale že v něm pozorují atmosféru. Zapomněla jsem říct, že celé ty dva dny se Stefan rozčiloval, že i na člunu fungují dálkové senzory, jen když se jim chce. Nikdo netušil nic zlého. Říkali jsme si, že na takové pusté planetě senzory ani nepotřebují.

Poslední hlášení od Dorky bylo, že v údolí přistanou a rozbor provedou analyzátořem ve skafandru. O pár minut později se strašlivě zatřásla zem. Naštěstí to bylo daleko, takže nás nezasáhly žádné kameny.

Po opravě hvězdoletu jsme několikrát tu kamennou planetu obletěli. Našli jsme spoustu kyslíkových údolí. Stačilo, aby byla díra hlubší než 20 metrů, a už měla atmosféru se sedmdesáti až devadesáti procenty kyslíku. Ale život jsme nikde nenašli. Ani jsme nepřišli na to, proč došlo k výbuchu. Vědci tvrdili, že to zjistí ze záznamu. Ale ještě nám nefekli nic, budeme se muset zeptat. Zřejmě to jejich údolí byla výjimka, která měla trochu jinou atmosféru.

Ale Stefan s Dorou tam zůstali! Neměli jsme prostředky, jak odstranit skoro dvacet metrů kamení, které se na ně zřítilo!“

Nálada u stolu klesla pod bod mrazu. Altar horečně uvažoval. Neobydlená planeta s takovou spoustou kyslíku ho lákala. Jen vteřinu hledal správnou záminku a pak nechal svůj cit pro situaci určit správný okamžik, tón hlasu a výraz obličeje.

„Co byste řekli tomu, kdybych je nechal vytáhnout a dopravit na Zemi?“ řekl váhavě do ticha.

Chvilku trvalo, než to ostatní strávili. Pak se velitel výpravy rozhlédl po své bývalé posádce, a když z jejich tváří vyčetl souhlas, obrátil se k Altarovi s mírnou úklonou.

„Na něco takového jsme nikdy nepomysleli. Pokud byste byl ochoten to udělat, budeme vám vděční nejen my, ale i jejich příbuzní. A určitě i SPGV.“ (Společnost Pro Galaktický Výzkum)

Atmosféra se postupně uvolnila a znovu se rozproudil rozhovor. Ještě asi dvě hodiny kosmonauti vzpomínali na prožitá dobrodružství a Altar jim na oplátku vyprávěl o změnách na Zemi. Využíval svou skvělou paměť a vyprávěl věci, které by na síti těžko hledali.

Úderem třiačtyřicáté hodiny se velitel pokusil zamaskovat zívnutí. Rozhovor rázem ustal. Velitel si přeje rukou přes obličej, usmál se a omluvně řekl: „Promiňte, Altare, ale bylo toho dneska moc.“

„Neomlouvajte se. Pokud nejsou ostatní proti, ukončil bych naše setkání... Ještě jednou vám děkuji, že jste se obtěžovali, a přeji dobrou noc.“

Všichni začali vstávat od stolu. Altar byl bezradný. Nevěděl, zda Magdu neurazí, když ji nahlas požádá, aby ještě neodcházela. Ale situace se vyřešila sama. Jejich pohledy se setkaly. Ten Altarův byl natolik výmluvný, že Magda pochopila a zase si sedla.

„Malý moment, hned jsem u vás,“ řekl Altar a šel vyprovodit kosmonauty před vilu. Krátce jim vysvětlil, že se o Magdu postará, a rozloučil se.

Když se vrátil do jídelny, stála Magda u květinové stěny a prohlížela si neobvyklé rostliny, které tu Altar nashromáždil. Slyšela ho přicházet a otočila se.

„Celý večer jsem je obdivovala, tak jsem teď využila příležitosti.“

„Ano, všiml jsem si.“

Usmáli se na sebe. Altarovi čerstvý smog před vilou pročistil hlavu a on si stihl promyslet, co řekne. Udělal ještě krok k Magdě a tiše začal vysvětlovat:

„Promiňte, že vás takhle zdržuju. Nevěděl jsem, jestli mohu před ostatními... i když jim je to asi jasné. Chtěl jsem vás pozvat na večeři. Ale ne jako dneska. Jen my dva. Pokud nejste proti.“

„Přijdu ráda, Altare. Jen to nepůjde ani zítra, ani pozítří. Běháme po celém

světě a přednášíme o naší výpravě. Příští týden navíc letím na Mars.“ Krátce se zasmála. „Musíme zkontaktovat naše diáře.“

A tak na slíbenou večeři musel Altar čekat skoro čtrnáct dní. Ale dočkal se.

* * *

Ken Wilson měl australské předky, ale od narození žil na britských ostrovech a v žebříčku nejbohatších lidí planety obsadil druhé místo. Hned za Altarem. Byl však suverénně nejmladším miliardářem.

Právě procházel burzovní zprávy z předešlého dne, když se ozval interkom. Zamračil se, protože všichni věděli, že každý den touto dobou věnuje čas burze a nechce být rušen.

„Ano?“ zavrčel a ani nezapnul obraz.

„Volá vás pan Newman,“ hlásil jeho tajemník. „Nedal se odbýt a tvrdí, že mu to určitě prominete!“

„To je pravda, přepoj mi ho.“

S Altarem se viděl naposledy předloni na předávání cen za podnikatele roku. Chovali se k sobě přátelsky, protože si v zásadě nekonkurovali a nějaký žebříček jmění nemohl ani jednoho z nich rozházet. Ale na druhou stranu spolu nikdy neobchodovali ani nekomunikovali. Jednou ročně jim to stačilo.

Ken nasadil přátelskou tvář a otočil se s křeslem k obrovské obrazovce za svými zády. Pozdravili se jako staří přátelé. Chvilí si vyměňovali zkoumavé pohledy.

„Nuže?“

„Mám pro vás potěšující novinku.“ Na Altarovi bylo vidět, jak skvělou má náladu. Udělal dramatickou pauzu a usmíval se přitom od ucha k uchu.

„Ode dneška jste nejbohatším člověkem planety vy, Kene.“

Na takové oznámení byl krátký i Kenův pověstný klid. Proti své vůli vyvalil oči, ale hned se ovládl.

„Vysvětlete, prosím.“

„Samozřejmě. Dnes krátce po půlnoci mi schválili žádost o koupi jisté sluneční soustavy. Před deseti minutami jsem provedl převod i pro mne velké částky. Proto jste nyní první vy a já druhý. Ale třetí na nás pořád nemá.“

Altar dal Kenovi čas vstřebat nové skutečnosti. Ken rozhodně nezaháel a podle očekávání se záhy dopracoval k podezření, které ihned řekl nahlas:

„To je moc hezké, ale určitě mi nevoláte jen proto. Pokračujte.“

„Správně. Chtěl bych vám navrhnout obchod. Věřte, že nemám na mysli obchod za pár milionů. Projekt, který jsem dal vypracovat, je rozpočítán na osmnáct až dvaadvacet let. Abyste měl představu, nadefinuji novou finanční jednotku – mé jmění. Potom navrhovaný obchod má tyto parametry: počáteční náklady jedna celá pět až jedna celá osm, náklady za celé období pět až sedm, celkový zisk kolem tří. Podrobnosti bych ale nechtěl probírat po síti, musíme se sejít.“

Kenovi vyschlo v krku a nemohl uvěřit svým uším. Netušil, jaký obchod může vyžadovat prostředky, které skoro překračovaly rozpočet planetární vlády. Uvědomil si, že nedokáže nic říct. Vstal, kývl na Altara, obešel pracovní

stůl, otevřel příruční bar, nalil si trochu whisky a rázem ji obrátil do sebe. Pálící cestička do útrobu ho probrala.

„No, Altare, vy umíte lidi vybudit. Moc se mi to nechce věřit, ale uvědomuji si, že jste své jmění nezískal ztřeštěnými a nereálnými projekty. Proto souhlasím se schůzkou. Co navrhujete?“

„Velmi si vás vážím, Kene. Pořadí v žebříčku bohatství nikdy nehrálo roli. Přesto bych byl rád, kdyby se naše setkání uskutečnilo u mě.“

Ken už se nadechoval, ale Altar ještě rychle dodal: „Je to proto, že riskuji hodně, nestydím se říct, že možná i život!“

„Přeháníte, drahý Altare. Ale já nejsem proti. Kdy?“

„Třeba zítra v deset, jestli je to možné. Jinak bysme museli až příští týden. Já se totiž v pátek žením!“

„Blahopřeji. Znáš vaši nastávající?“

„Znáte. Zítra vám ji představím. Teda pokud zítra můžete?“

„Ale ano. Ještě nějaké podmínky?“

„Předpokládám, že budete mít ochranku, na kterou se můžete spolehnout. Ale protože nechci u stolu žádné uši ani zbraně, zůstanou obě ochranky stát u vchodu. Souhlasíte?“

„Ano. Takže zítra v deset. Na shledanou.“

„Těším se.“

* * *

S Kenem vystoupil z vozu i jeho tajemník. Na plném slunečním světle vypadal mladší a s pistolí u pasu i nebezpečnější, než když včera přepojoval Altarův hovor. Ken se rozhlédl, letmo pohlédl na zářivé slunce a s uspokojením ohodnotil situaci:

„Bude se nám dobře jednat, dneska bude hezky. To vám tady tak svítí pořád?“

„Sto osmdesát dní v roce,“ přikývl s úsměvem Altar. „Ale nesmí foukat od města. To pak mám šero i já. Ale dneska to nehrozí!“

Pokynul Kenovi ke stolku nedaleko zpola zakrytého bazénu. Kenův tajemník a Altarův sluha se vraceli po cestě ke vstupní bráně. Ken se za nimi podíval, pak zamyšleně pokýval hlavou, ale neřekl nic. Altar ukázal, že má odhad. Jako by četl Kenovy myšlenky.

„Snad vás to nepohoršuje, Kene. Prostě mám robota za spolehlivějšího strážce mých tajemství než člověka. Ujišťuju vás, že robota tu mám jen jednoho... Prosím, posadte se.“

Ken odhalení přijal s úsměvem a posadil se ke stolku se dvěma malovanými šálky a konvicí kávy uprostřed. Na němě Altarovo kývnutí zvedl ze stolku vedle šálku hromádku 3D fotografií. U poslední se zastavil a chvíli ji prohlížel z různých úhlů.

„Viděl jsem spoustu takových obrázků. To je umělecká fotografie, nebo to tam takhle opravdu vypadá?“

„Všechny fotky jsou ze stejného přístroje a přivezla je nedávná výprava. Všechny fotil robot. Je to čtvrtá planeta, ale záměrně jsem ji dal na konec,

abyste viděl ten rozdíl proti ostatním. Alespoň se mi nevysmějete, když vám řeknu, že jsem se zamiloval.“

Krátce se zasmál. „Vlastně jsem se zamiloval dvakrát. Do planety a taky do navigátorky téhle výpravy.“

„No jo, žena. Slíbil jste, že tu bude s vámi.“

„Ach, promiňte, Kene, úplně jsem zapomněl. Je mi to líto, ale na poslední chvíli jí změnili termín nějakého semináře. Touhle dobou je na cestě k Marsu.“

„Aha, škoda. Předpokládám, že soustavu s touhle planetou jste koupil? Jak se jmenuje?“

„Soustavu nikdo nepojmenoval, mohu posloužit jedině katalogovým číslem. Ale planetu jsem pojmenoval Dora, podle biologky, co tam zahynula. Hvězdolet s materiálem a tlupou robotů už je na cestě. Do pěti šesti měsíců se stěhuju. Země mi chybět nebude!“

Ken se dlouze zadíval na jednu z fotografií. Nějak se mu nezdála. Položil ji před Altara a zeptal se: „Tohle je předpokládám měsíc té planety. A tohle je co za balvan?“

„Ten tam doopravdy patří. Dora má astronomickou zvláštnost – má dva měsíce, malý a velký. Oba se pohybují na stejné dráze asi dvacet minut od sebe.“

„Zajímavé... Usuzuji, že zmíněný obchod bude mít vztah k zakoupené sluneční soustavě, dokonce přímo k té planetě... Dora, jste říkal?“

„Ano. Přesně tak.“

„Dobře, Altare. Povězte mi o tom vašem plánu víc. Proč nabízíte spolupráci zrovna mně?“

„Jak jsem vám už řekl, počáteční náklady budou obrovské, víc, než je mé jmění. Tím, že jste nejbohatší na planetě, stačí mi jen vy. Čím méně lidí, tím lépe. Takže peníze. Ale neméně důležitý je váš obor podnikání. Vaše továrny vyrábí kosmické lodě. Těch bude potřeba mnoho – na dopravu i na obranu.“

Čtyřicet až padesát procent počátečních nákladů budou právě hvězdolety. Budeme si muset ochránit zdroje, Kene, na Doře i na Zemi. Stejně tak budeme muset hlídat dopravní konvoje.“

„Proti komu?“

„Proti vykukům ze všech stran! Určitě se najde dost takových, co nemají na to, aby realizovali podobnou věc jako my, ale budou mít dost peněz na to, aby nás poškodili nebo přímo okradli. Kene, musíte vědět, že to může dojít tak daleko, že si budeme muset chránit investice i proti našemu hlavnímu a možná jedinému odběrateli. A to nepůjde jinak než silou.“

„Jediný odběratel? To bude kdo?“

„Tahle planeta,“ Altar rozpráhl ruce. „Vláda.“

„Planetární vláda!?“ lekl se Ken. „To chcete bojovat proti vládě?“

„Proti nikomu nechci bojovat! Až vám ukážu plány, uvidíte, že jsem nic neponechal náhodě. Nechal jsem vypracovat i rozbor možných rizik. A to, že se vládě přestane chtít platit, je na druhém místě. První jsou útoky konkurence, dalo by se říct, že novodobých pirátů.“

„Ale já nejsem jediný, kdo vyrábí hvězdolety. Vláda se může vyzbrojit jinde. Nehledě na to, že Torson se nedavno dostal se štítý na dva a půl a tvrdí, že

chystá trojky! Naštěstí to ohlásil až poté, co mi vláda přiklepla slušnou zakázku. No jo, to je další problém. Ta zakázka vytíží mé továrny nejméně na tři roky! Tak dlouho asi nebudete chtít čekat, že?”

„Ani nebudeme muset! O té zakázce samozřejmě vím. Já jsem si totiž natolik jistý, že do toho půjdete se mnou, že s ní ve svém plánu počítám. Neditve se, Kene – největší část nejistoty v odhadu nákladů připadá právě na nedokonalost mých informací o vašich možnostech. Chci tím říct, že počítám s rozšířením vaší výrobní kapacity. Na Doře je místa dost na podzemní továrnu, která odolá i jadernému útoku.

Ted' ještě k problému jiných výrobců. Víte, já jsem v otázce plánů perfekcionista. Nešel bych do toho, kdybych neměl ve všem trochu navrch. Myslím, že stačí uvést dvě věci, které vás přesvědčí: štíty o síle tři a půl, možná že i čtyřky, a snad i subprostorové rádio.“

Ken vyvalil oči a nebyl schopen slova, ale pak zvítězil obchodní duch. Mlčky koukal na nebe, na bazén, na bránu se strážci. Altar ho nerušil, věděl, že Kenův mozek všechno třídí, počítá, váží pro a proti, hledá rozpory. Dokonce podle jeho tváře dokázal určit, v jaké fázi se úvahy právě nachází. Když viděl, že dospěly k závěru, nasadil tvář plnou očekávání. Ken se k němu otočil.

„Stále jste mi neřekl, co jste na Doře našel tak vzácného, že nám to stojí za to.“

Altar s potěšením zaznamenal, že Ken řekl ‚nám‘. Usmál se, zhluboka se nadechl, pak přebytnou páru zase vypustil a tiše pronesl jediné slovo, po kterém Ken málem oslepl.

„Kyslík.“

* * *

Karel Tichý seděl v parku, který lemoval rušnou dálnici. Rozhlížel se a nasával atmosféru jarního dopoledne na Zemi. Zítra ráno nastupoval na soustředění před odletem na výpravu po Galaxii. Za čtyři dny bude touhle dobou sedět ve velitelském křesle na můstku hvězdoletu Objevitel a Zemi neuvidí pět let. Vlastně díky relativistickým jevům kolem dvaceti. Svištění rychle se pohybujících vozů mu vůbec nevadilo. Právě naopak. Souznění přírody s technikou měl rád. Ve vesmíru budou muset s přírodou bojovat. Ale tady byly fronty dávno vyjasněné.

Změna zvuku od dálnice ho přinutila zvednout hlavu. Náhle se skleněná protihluková stěna rozletěla na milion blyštivých kousků. Z toho mraku prasátek se vynořil vůz. Po střetu se svodidly a pancéřovým sklem už byl značně zdeformovaný. Vůz dopadl nedaleko dálnice, ale nezastavil se. Nekontrolovaně se převaloval a nechával za sebou hlubokou brázdou ve výstavním trávníku. Prolétl křovisky a přerazil velmi starý strom.

Karlovi trvalo dlouho, než uvěřil a vystartoval k místu dopadu. V tu chvíli se již beztvářá hromada trosek zastavila uprostřed parku a mírně se z ní kouřilo. Karel běžel přes park jako o závod. Kromě fyzického a psychického tréninku měl za sebou velmi podrobný a velmi nechutný zdravotnický kurs. Příběhl

k troskám a hned se zorientoval. Bylo zřejmé, že vůz skončil na střeše a řidič bude hlavou dolů.

Žlutá protinárázová pěna, která zaplnila v okamžiku nárazu prostor pro cestující, už začala zvětrávat. S tichým praskotem se lámala a drolila. Z druhé strany přiběhl strážník městské policie, kývl na Karla a začal odtrhávat obrovské kusy pěny. Konečně se Karel dopravoval dovnitř. Z místa řidiče mu do náruče vypadla pohledná žena. Položil ji o dva kroky dál do měkké trávy, zahleděl se jí do obličeje a okamžitě ji poznal. Byla to kosmonautka a před necelým rokem si brala nejbohatšího muže světa. Jeho jméno si nezapamatoval, ale ona byla Magda.

A že zdravotnický kurs pro kosmonauty před akcí nebyla jen prázdná teorie, probudil se v Karlovi zdravotník. Začal Magdu prohlížet. Hlava se zdála být naštěstí v pořádku, ale s pravou rukou to bylo horší, ta byla zlomená. Pak si všiml, že má promáčklý hrudník. Určitě budou zlomená nějaká žebra. Bylo ale evidentní, že k poškození plic nedošlo.

Strážník si přidřepel ke Karlovi. „Byla sama,“ řekl tiše a potvrdil tak Karlův odhad. „Ověřil jsem, že auto při nehodě o sobě informovalo. Lékaři tu budou za chvíli, už vzlétli.“ Postavil se, aby zastavil blížící se zvědavce.

Vtom se Magda pohnula. Otevřela oči a pohledem plným bolesti se zadívala na modrou oblohu. Chtěla potočit hlavu, ale bolest jí zkřivila pobledlou tvář. Karel se naklonil tak, aby ho viděla.

„Nehýbejte se! Sanitka už je na cestě. Zběžně jsem vás prohlédl. Nemáte žádné zranění, které by se nedalo napravit. Budete v pořádku.“

Magda mu poděkovala očima a dokonce se usmála. V tu chvíli Karel pochopil, čím okouzila svého muže. Před dvěma měsíci byl na její přednášce v SPGV. Byla vynikající odbornice na astronavigaci, ale jako člověk byla naprosto nevýrazná. Jenže stačilo, aby se trochu usmála a její tvář se změnila ve tvář bohyně.

Zanedlouho uslyšeli blížící se sirény a nad obzorem se objevil záchranný vrtulník, který zavolala automatika vozu a poškozených svodidel. Rychle se blížil. Sirény Magdu vyburcovaly. Opatrně zvedla levou ruku, kterou měla celou dobu sevřenou v pěst. Rozevřela ji a na dlani se objevil malý had. Evidentně plastový.

„Vemte si ho!“ zašeptala.

„Děkuji,“ odpověděl Karel, ale už ho neslyšela. Znovu omdlela.

* * *

Altar trval na tom, že se o Magdu dokáže postarat sám. Potvrdil to do protokolu, a tak Magdu propustili do domácího léčení. I když si mysleli něco o namyšlených milionářích. Altar věděl, ale nemohl prozradit, že jeho robotický sluha ve spojitosti s počítačem a plně vybavenou ordinací ve vile zvládne téměř všechno.

Díky nejmodernějším lékům, které Altar obstaral, se Magda uzdravovala docela rychle. Po třech dnech už neupadala do mdlob a komunikovala. Ale jen krátce, v holých větách. Po dřívější vitalitě nebylo ani stopy. Magdin zjevný

nezájem Altar připisoval šoku z nehody. Snažil se ji povzbudit nejen slovy, ale i krásnými růžemi v broušené váze na jejím nočním stolku. Jenže nic nepomáhalo.

Dopoledne čtvrtého dne se ozval domácí počítač. Vyrušil Altara u lůžka jeho milované.

„Je tu zpráva pro vás, pane. Ze záznamu. Mam ji přijmout?“

„Ano a hned mi ji přehraj.“

Po několika vteřinách naskočil obraz. Muž v uniformě vesmírného pilota stál velmi blízko ke kameře, takže z místnosti nebylo vidět skoro nic. Chvilku jen koukal. Pak se omluvně usmál a promluvil.

„Dobrý den, pane Newmane. Jmenuji se Tichý a byl jsem u nehody vaší ženy. Říkal jsem si, že zájem ze strany kolegů by vaší ženě mohl prospět... No, alespoň ji potěšit. Doufám, že jsem to tehdy odhadl dobře a že je v pořádku. Přece jen jsem kosmonaut, a ne lékař. Pokud to ještě nejde, ukažte jí záznam později. Především tuhle část,“ před kamerou se na okamžik objevila dlaň a na ní malý, plastový had.

„To mi dala Magda za odměnu. Bude to první had, co poletí subprostorem. Přeju vaší paní brzké uzdravení. Na tuto zprávu, prosím, neodpovídejte. Touhle dobou jsem už pár světelných let od Země a vrátím se za dvacet let. Mějte se pěkně a nashledanou.“

Když se na holostěně objevila dlaň s hadem, v Magdě hrklo. Vyděšeně začala vzpomínat a snažila se přijít na to, kde svého hada nechala. Pak si uvědomila, že ho dostala k osmým narozeninám od babičky a ta od své matky. Tomu hadovi bylo minimálně osmdesát a druhý takový na Zemi určitě nebyl. V ten okamžik se v ní všechno zlomilo. Začala se smát.

Altar sebou trhl. Ale nikdo jiný se za ním nemohl smát, než jeho miláček. Přeslechl nádech zoufalství a zloby, takže když se otočil, na místě ztuhl. Tvář své ženy nepoznával. Přiskočil k posteli. Magda se přestala smát a její obličej se ze zlé grimasy opět změnil na lhostejný. „Ten had, Altare... Je v něm paměťový krystal. Doufej, že Tichého nikdy nenapadne ho rozebrat. Byl by s tebou konec!“

„Nerozumím!“ hlesl, ale podvědomí už bralo útokem pamět' a hledalo a kombinovalo. Magda se strašlivě zamračila. Úsměv z ní dělal bohyni, ale když se zamračila, jako by se zjevil ďábel. Takto ji Altar ještě neviděl a lekl se.

„Vím všechno o tom, kdo jsi. Vlastně kdo jsi byl. Jsi maskovaný nejhledanější zločinec, jsi bývalý mrzák a vrah! Co jsem věděla, to jsem zapsala na ten krystal!“ křičela. Těžce dýchala. Po chvíli tiše pokračovala a s každým slovem se její tvář měnila víc a víc.

„Milovala jsem tě jako ještě nikoho. Chtěla jsem se zabít s krystalem v ruce. Teď už je mi všechno jedno. Dělej si se mnou, co chceš!“ To už před Altarem seděl v posteli sám Satan, vládce pekel. Ukázala před sebe a vykřikla: „Jdi mi z očí!!!“

Altar ji mlčky poslechl. Chvěl se po celém těle. Měl tak bledou tvář a děs v očích, že se lekl, když zahlédl svůj obraz v zrcadle vedle dveří. Prošel jimi a zastavil se, když se zavřely. Zdrčeně se opřel o stěnu naproti dveřím. Vydržel to jen chvíli, potom se podél ní svezl na podlahu. Celý svět se mu zhroutil.

Minulost ho dohnala a vzala mu to nejcennější, co kdy měl.

V tu chvíli by klidně vyměnil své zdraví, své bohatství i první místo ve světovém žebříčku boháčů za lásku své ženy. Pokrčil nohy, opřel lokty o kolena a složil hlavu do dlaní. Slzy už přišly samy. Altar, třiatřicetiletý muž, usedavě plakal. Ale minulost se odbyť nedala.

Ani nekonečná bolest nezabránila podvědomí v chladné kalkulaci. Škodolibě vytahovalo z paměti jeden obraz za druhým, strkalo mu je před oči a výsměšně to komentovalo: „Tady jsi udělal chybu... tady... tady... tady taky...“ Každá ta scéna bolela dvakrát. Poprvé proto, že představovala krásné chvíle s Magdou, které právě zmizely v nenávratnu. Podruhé proto, že se Altar slyšel říkat věci, které v tu chvíli a samy o sobě nic neznamenal, ale přivedly Magdu na stopu.

Chladná logika podvědomí se stále víc šířila neurony, až donutila vědomí, do té doby ovládané bouří citů, vrátit se z hloubi bolesti ke světlu realistických úvah. Altar zvedl hlavu, setřel si slzy a potichu oslovil domácí počítač.

„Jerry, autorizace: Altar, kód chiméra.“

„Autorizace přijata, pane! Vaše rozkazy?“ Tohle už nebylo žvatlání domácího počítače, který mile přál dobré ráno, ale otázka bojového stroje.

„Zablokuj dveře do ložnice. Magda zůstane sama, smím k ní jenom já. Sluha jen v případě, že to osobně povolím. Taky s okamžitou platností ruším Magdě veškerá práva vůči tobě. Žádná pošta, žádné volání nebo přijímání hovorů, žádný přístup k síti.“

A další věc se stala poprvé – Jerry měl naprogramovány zábrany a teď je projevil. Dokonale tím Altara zaskočil. Za celá ta léta ve vile se s tím nesetkal, a to používal domácí počítač při sestavování plánů, v nichž šlo lidem o život. Hodně lidem. Ale když jde o ženu...

„Chcete Magdu fyzicky poškodit, pane???“

„Ne, Jerry, to v žádném případě! Pořád ji mám rád – jestli víš, co to znamená. Jen nechci, aby někomu prozradila má průmyslová tajemství. Příští týden se odstěhujeme na Doru a bude klid.“

„Děkuji, pane. Všechny vaše rozkazy byly akceptovány.“

„Dobře, Jerry. Teď jdu do své pracovny. Než tam dojdu, zavolej Kena Wilsona a pak mi sežeň pilota mé jachty. Musím s nimi projednat změnu situace.“

Altar se těžce zvedl a zamířil k výtahům.

* * *

Oslnivě žluté slunce osvětlovalo bezútesný kamenný povrch Dory a v mnohem menší míře procházelo transparentní stěnou a částečně i stropem. Altar stál na vyhlídkové terase, jak říkal této části své pracovny. Bylo to jediné místo jeho mimozemské vily, které narušovalo fádni kruhovou stavbu tím, že vystupovalo téměř dva metry do krajiny a mělo okna.

Altar přemýšlel. Přemýšlel hodně. Už několik dní. Byla to věc, kterou musel vyřešit sám. Neměl se komu světit. Ale musel něco udělat se svou ženou. Nemohl ji držet pod zámkem věčně. Zatímco spolupráce s Kenem Wilsonem

přerostla v přátelství a obchod se Zemi se zdárně rozvíjel a měl brzy dosáhnout plánovaného rozsahu, vztah s Magdou ustrnul na mrtvém bodě. Stále byla jeho ženou, ale láska už se nevrátila.

Už několik let neviděl její úsměv. Už několik let se její odpovědi omezovaly jen na nejnutnější minimum. Už několik let byla vězněm v přepychové ocelové vile deset parseků od rodiny a přátel. Pro ně už dávno zmizela ze světa.

A pak, v jediné chvíli, se spojily dvě skupiny neuronů, které již několik dní k sobě hledaly cestu. Výsledkem byl nápad tak jednoduchý, až byl geniální. Zbytek plánu trval Altarovi jen pár minut. Altar konečně přišel na to, co musí udělat. Poletí zpět na Zemi. Jedině tam může navázat kontakt s těmi správnými odborníky, najít ty správné lidi.

Jen na Zemi může zrealizovat druhou budoucnost svého života.

* * *

Třicet pět parseků odtud měl Karel Tichý a jeho posádka třetinu výpravy za sebou.

+ + +

3. Jordan

„Člověče nešťastná, ty ses do ní zamiloval!“ zvolal Karel od dveří pilotní kabiny.

Jordan, stojící na můstku před panoramatickou obrazovkou, se ani neotočil. Bylo jasné, kdo ho popichuje. Karel se zastavil vedle něj. Zahleděl se na modrobílou planetu, na níž měli za několik hodin přistát.

„Ano, je to krasavice, ale za Zemi bych ji nevyměnil.“

„A to já zase jo!“ zvolal nadšeně Jordan. „Dokonce jsem přemýšlel nad jménem. V mém nářečí bych jí říkal Bella.“ Pak změnil téma.

„Kde se tu bereš? Máš ještě hodinu spát!“

Karel jen mávl rukou. „Před každým přistáním jsem nervózní a pořád se probouzím. Není to nemoc, nemůžu si pokaždé brát prášky... Až se vynadiváš, můžeš si jít lehnout.“

Až teď se Jordan otočil na svého přítele a momentálně i nadřizeného. Viděl bdělé oči a úsměv v kulatém obličejí. Úplný měsíček, pomyslel si. A ty jeho pačesy! Nedivil se, že na něm lékařka výpravy mohla oči nechat. Navlečený ve středně těžkém skafandru bez přilby – na můstku ve službě to bylo povinné oblečení – vypadal opravdu impozantně.

„Tak jo, jdu spát.“ Jordan se otočil k východu. „Stále jí budu mít před očima a ve snech se mi bude připomínat... Ahoj.“

„Dobrou,“ popřál mu Karel, a když se za Jordanem zavřely dveře, přeplnul zobrazení. Planeta zmizela a objevil se vesmír. Tak to bylo správně. Teprve vystoupili ze subprostoru a podsvětelnou rychlostí se přibližovali k planetě.

Karel oslovil centrální počítač, oficiálně nazvaný „Nervový systém hvězdoletu“, zkráceně NSH. Nějaký vtipálek začal centrální počítač oslovovat „Neši“ a už mu to zůstalo.

„Neši, zaměření!“

Na obrazovce se objevil malý rámeček kolem ještě menší modrozelené kuličky. Tak tady je cíl jejich cesty, nejkrásnější těleso, jaké dosud zkoumali. Přesněji poslední cíl téhle výpravy, protože za téměř pět let navštívili ve vymezeném sektoru galaxie osmatřicet slunečních soustav a bezmála dvě stovky planet. Avšak žádná planeta nebyla tak podobná Zemi a nevyvolávala v lidech takovou touhu po domově. Karel obraz nezvětšil, protože věděl, že by ho zachvátila nostalgie.

* * *

Od přistání uplynul téměř měsíc pozemského času.

Sice se všichni – kromě Jordana – těšili domů, ale tahle planeta je uchvátla. Viděli v ní pro lidstvo šanci ke kolonizaci a chtěli doma předložit vyčerpávající informace. Zmapovali celý povrch s pomocí mnoha mikrosatelitů

a lidé se pak vydávali na zajímavá místa.

Od samého začátku pracovali s dvěstěprocentním nasazením, což znamenalo, že se do průzkumu zapojili všichni až na kuchaře. A všichni do jednoho si také zkrátili dobu odpočinku. Porušovali tím bezpečnostní předpisy, ale jaké nebezpečí může číhat v takovém ráji? Na žádné planetě z těch dvou stovek, které navštívili, nenarazili na sebemenší stopy inteligentního života. Nikde nenašli ani ruiny – prostě NIC. A tak se spoléhali na NSH, že včas rozpozná nebezpečí a upozorní je na něj.

Jenže jsou nebezpečí a nebezpečí...

* * *

Jordan obstarával dopravu vzorků do hvězdoletu.

Zamával ostatním a nasoukal se do nákladního transportéru. V takovém jednomístném nákladáku je místo jen pro náklad, pilot je přítěž. Transportér se těžkopádně, ale poměrně tiše zvedl do sta metrů a teprve potom pomalu zamířil k hvězdoletu.

„Jordane, vrať se!“ zvolal planetolog do vysílačky. „Zapomněli jsme ti naložit ještě tyhle bedny. Kam jsme dali oči?!“

Nákladní transportér neměl absorbery přetížení a Jordan nechtěl poškodit pracně shromážděné vzorky. Začal tedy opisovat s transportérem velký oblouk, který ho zavedl nad nedaleké pahorky, porostlé řídkou a podivně pokroucenou vegetací, jakýmsi zakrslým lesem. Výprava na pahorky a k řece tři kilometry za nimi byla naplánována na zítra. Rudé slunce, o polovinu větší než na Zemi, se sklánělo za vzdálené a zatím bezejmenné hory a pahorky vypadaly docela strašidelně.

Pahorky byly vzdáleny od ‚meziskladu‘ vzorků asi osm set metrů a zvedaly se přibližně do sto padesáti. Jordan při návratu proto musel vystoupat nad ně s tím, že „sklouzně“ po jejich svazích a přistane k táboru od západu. Když transportér téměř dokončil obrát a přelétal přízračné pahorky, zvuk motoru náhle zmizel. Než si kdokoliv z pozemšťanů uvědomil to neobvyklé ticho a zvedl hlavu k nebi, transportér už padal. Všichni se zastavili a nechápavě zírali na stříbrný disk. Bylo zřejmé, že katastrofě nikdo a nic nedokáže zabránit. Jordanův osud byl zpečetěn, protože s katapultem konstruktér nákladního transportéru nepočítal.

Zdá se však, že někde v koutku konstruktérovy duše klíčila pochybnost a nahlodávala sebejistotu tvrzení ‚motor nikdy neseleže‘ a patrně byla důvodem, proč předimenzoval plochu diskového letounu. Netušil, že se to může stát i nevýhodou. Transportér totiž brzy nabral dostatečnou rychlost a svislý pád se změnil ve strmý klouzavý let. Přesto nebylo hladké přistání jisté a Jordan se snažil vrátit transportéru energii zoufalým bušením pěstí do zhasnutého ovládacího pultu a přívalem nadávek.

Prvním, kdo si uvědomil ohrožení, byla lékařka výpravy. Nadechla se a vykřikla. „Spadne přímo na nás!“ Začala se zoufale rozhlížet. Z úžlabiny, která

byla pro tábor tak vhodná, se do stran nedalo uniknout.

Všichni ještě nehnutě stáli, ale jejich uvažování nabralo nadsvětelnou rychlost. Pud sebezáchovy přepnul mozek na nejvyšší obrátky a zoufale hledal řešení otázky maximální vzdálenosti od místa dopadu – disk bude klouzat ještě dlouho, takže stačí zůstat na místě, raději běžet proti disku a podběhnout ho, nebo očekávat jeho brzký dopad a pak bude lepší běžet ve směru letu co nejdál?

I po mnoha staletích výzkumů lidé přesně nevěděli, jak to mozek v takových chvílích dělá, že je tak rychlý. Co všechno stihne spočítat a posoudit! A jak to asi souvisí s matematikou nebo třeba s diferenciálními rovnicemi? Přes všechnu svou rychlost ale žádný mozek nepohrdne zkratkou, protože myšlení ho bolí. Nejlépe však hotovým řešením, protože pak už není třeba přemýšlet.

„K zemi!“ ozval se všem ve sluchátkách výkřik počítače hvězdoletu. V mžiku všichni padli do prachu. Těch pár robotů, co byli v táboře, zalehlo k lidem a snažilo se je chránit.

Jordan, který spotřeboval všechny nadávky i prosby, už jen pozoroval přibližující se zemi. Také on si uvědomil, že když něco neudělá, rozmázne své kamarády po povrchu planety. Planety, kterou si zamiloval už při prvním pohledu v teleskopech hvězdoletu a kterou by hned vyměnil za Zemi, vyčerpanou a špinavou.

* * *

Karel stál uprostřed půlkruhového můstku hvězdoletu a sledoval let nákladního transportéru. Že něco není v pořádku, si všiml ve stejnou chvíli jako NSH.

„Neši, analýza!“

„Stroj bez energie,“ odpověděl NSH krátce a rychle a na chvíli se odmlčel. Hledal řešení.

Karlův mozek se ani na okamžik nezastavil, nezasekl. Taky proto byl velitelem téhle výpravy. Ihned přešel na nejvyšší možnou rychlost a nečekal, k čemu dospěje NSH.

Analytická jednotka NSH zastavila veškeré probíhající procesy, které bylo možné přerušit, a rozdělila nové úkoly. NSH ani nemohl být navržen jinak, než že dělal množství věcí současně. Několik procesorů se tedy začalo zabývat nákladním transportérem. Vyhledaly jeho konstrukční plány a hledaly důvod selhání motoru. Brzy došly k závěru, že ztrojený systém je natolik bezpečný, že příčina není v motoru, ale ve zdroji.

Jiné procesory zase hledaly v databázi případy selhání motoru u transportéru. Měly tam celkem tři sta sedmdesát dálkových výprav za bezmála padesát let. Jejich cílem bylo nalezení způsobu záchrany pilota. Jenže kromě kuriózní srážky dvou nákladních transportérů v husté čpavkové mlze na čtvrté planetě bezejmenné soustavy nenašly nic. Přidaly se proto k procesorům hledajícím způsob záchrany pilota.

Další procesory počítaly dráhu transportéru. Napojily se na meteorologické

senzory na zemi i na družici visící na stacionární dráze a pokoušely se o predikci. Odhad byl velmi přesný, protože bylo prakticky bezvětří. Přechod transportéru do klouzavého letu je nepřekvapil, tou dobou už se výpočty blížily k dopadu stroje na kosmonauty v táboře.

Když se analytická jednotka NSH dozvěděla o hrozícím nebezpečí, vydala hlasový povel kosmonautům v táboře, i když ze simulace bylo jasné, že to moc nepomůže. Také vydala pokyn zbraňovým procesorům, aby neovladatelný transportér zaměřily dělem na družici, a NSH se obrátil na velitele:

„Stroj spadne do tábora. Je třeba ho sestřelit.“

* * *

Jordan současně hledal řešení nebezpečné situace a současně vzpomínal na těžký vzduch ve svém městě. Tady nahoře byl sám, tady mu neměl kdo napovědět. Ale řešení našel velice rychle. Vstupní dveře lze přece odpálit ručně. Takové rodeo by mělo transportér vychýlit z dráhy. A tyhle nálože přece mají vlastní, nezávislý zdroj. Jenže ho čekalo překvapení. Ani tenhle zdroj nebyl funkční, jinými slovy v něm nebyl jediný volný elektron!

Uvolnil tedy závlačku a utrl pojistku zámku, stiskl páku otvírání dveří, a protože ve stísněné kabině nemohl jinak, nabral dveře ramenem. Zoufalství a nekonečný vztek dodaly Jordanovi neuvěřitelnou sílu. Překonal odpor proudícího vzduchu a dveře se pootevřely.

Ta mezírka stačila. Uragán vytrhl dveře Jordanovi z ruky a prudce je otevřel – ale panty vydržely! Nesouměrný aerodynamický odpor způsobil, že se transportér naklonil a sklouzl stranou. Jenže se naklonil příliš a zaříz se do vzduchu. Než stihl Jordan domyslet důsledky, zřít se na skalnatý povrch necelých sto metrů od tábora.

* * *

Karel probral víceméně totéž, co procesory NSH.

O žádném případě selhání motorů nákladního transportéru nevěděl, nenapadl ho žádný způsob odvrácení havárie a i bez meteorologických dat viděl, že transportér míří do lidí. Jenže rozdíl mezi počítačovým a lidským mozkiem je zřejmý. NSH došel ke správnému řešení a nemít naprogramovány zábrany, transportér by sestřelil okamžitě. Karel se podvědomě této variantě vyhýbal a bloudil v kruhu, protože řešení neexistovalo.

„Počkej, Jordan jistě něco udělá!“

„Nemá co, stroj je neovladatelný! Přijmi řešení nejpozději... ted!“

A na „ted“ se u transportéru otevřely vstupní dveře. Karel zíral na obrazovku a NSH na své senzory. Tentokrát ticho bylo dlouhé. Pak se ozval NSH velice tiše, protože i subatomární tranzistory věděly, že se to patří.

„On to udělal vědomě...“

„Jo,“ odpověděl Karel. Tragédie ho zdrtila. Jordan nebyl jen člen posádky, ale především jeho nejlepší přítel.

Sešli se ve stejném ročníku na akademii a stala se z nich nerozlučná dvojice. Spolu udělali zkoušky, spolu prodělali praktický výcvik před prvním nasazením a spolu potom sloužili na jedné dopravní lodi. Na čas se sice rozdělili, ale když se plánovala tahle výprava, přemluvil k ní Jordana a nasadil všechny legální páky k tomu, aby ho dostal do posádky. Vydupal si, aby se stal jeho zástupcem, pak už nebylo nic těžkého.

„Zaříd' vše potřebné... jdu k sobě,“ řekl Karel přerývaně a v očích měl slzy. Ani se je nepokoušel utřít. NSH, mající k dispozici celou hromadu senzorů, došel k závěru, že velitel není schopen plnit své povinnosti, a ozval se rozkazovačným tonem. Zároveň oznámil převzetí povinností lékařce, která se zvedla a s ostatními běžela k místu havárie.

„Velení přebírá Katarína Krasovská, lékařka výpravy!“

Karel cosi pohrdavě zabručel a opustil můstek.

* * *

Výprava ke ‚Krvavým pahorkům‘ vyrazila druhý den brzy ráno, jak bylo plánováno, jen se změnil cíl – nešlo o sběr vzorků, ale o zjištění, čím ovlivnilý nákladní transportér a vzaly si tak první lidský život této výpravy.

První šel Karel. Zarudlýma očima se snažil sledovat terén před nimi a zároveň detektor prostředí, který držel v levé ruce. Pravou chtěl mít volnou a neustále poblíž paprskometu. NSH trval na jeho neschopnosti velet výpravě, ale posádka ho nakonec přehlasovala. Za Karlem šla lékařka a pak planetolog a biolog. Na konci pochodoval ‚plochý‘ robot s dalším vybavením.

Čím blíží byli pahorkům, tím byli nervóznější a neustále se rozhlíželi. Každou chvíli se celý natáčeli do stran a vystrkovali ruce s detektorem a mračili se na údaje na displeji. Na obrazovce na můstku při pohledu z družice vypadala výprava jako tančící stonožka – ale nikdo se nesmál. Nervozita se přenesla i sem. Dokonce i NSH mlčel, i když jindy podle informací, které mu předávaly detektory výpravy, korigoval jejich pohyb. Jednou byl tak ukecaný, že mu lékařka řekla, že ticho léčí. Tenkrát to chvíli vypadalo, že mu shořel procesor, ale poučil se.

Náhle se Karel zamračil, zpomalil a o krok později prudce zastavil. Sice něco podobného čekal, ale přesto ho stav jeho přístroje vyvedl z míry. Neukazoval totiž nic. Přesněji řečeno – VŮBEC NIC. Nefungoval! Všichni se zastavili, lékařka o jeho záda.

Karel to ignoroval a začal se rozhlížet. Tím si všiml, že robot, který šel poslední, vybočil z řady a směřoval vedle něho. Robotovy detektory nezaznamenaly žádné nebezpečí, a proto vyhodnotil situaci tak, že bude třeba jeho pomoci vpředu. Karel vykřikl a robot se na místě zastavil tak prudce, že jeho šest nohou zvířilo jemný písek, kterého bylo všude plno. Na další povel udělal deset kroků vzad.

Karel vytáhl zbraň a zkontroloval napájecí článek. Prázdný!

„Katko, detektor ti funguje?“

„Ne!“

„Co ty?“ obrátil se na planetologa.

„Za těch pár vteřin, co na to koukám, je stav baterie skoro na polovině!“

„U mě se nic neděje,“ hlásil sám od sebe biolog, který stál skoro čtyři metry od Karla.

„Rychle zpátky!“

Když se shromáždili u robota, Karel situaci shrnul.

„Máme tady něco, co odsává energii ze svého okolí. Oblast je patrně omezena na pahorky. Gradient je docela značný, na metru a půl z nuly na... hodně. Musíme to prozkoumat blíž! Stroje tam ale poslat nemůžeme, musíme tam sami,“ konstatoval Karel. Nefunkční paprskomet a přístroje položil robotovi do volného nosiče.

„Neměl bys tam chodit,“ ozvala se hned lékařka starostlivým hlasem. „Evidentně to odsává energii i z živé hmoty, podívej se na ty stromy!“

„Ano, ale zároveň ty stromy dokazují, že se to dá přežít.“

Biolog ho chytil za paži. „Počkej, co když to pole není homogenní. Může ještě víc vzrůst a než se naděješ, vycucne tě!“

„Podle zakrslosti těch stromů soudím, že ne,“ odporoval Karel. Pomalu se rozhlédl a pak se na biologa usmál.

„Dokonce se mi zdá, že na tom svahu jsou stromky o něco vyšší... Neši?“ oslovil počítač hvězdoletu.

„Přijem.“

„Proveď průzkum se zaměřením na vzrůst stromů na pahorku. Řekl bych, že dostaneme kruhovou oblast. A směrem do středu budou stromky vyšší.“

Elektronika byla rychlá a už za pět vteřin měli výsledek.

„Měl jste pravdu jen částečně, kapitáne,“ ozval se NSH a Karlovi se zdálo, že slyší ironii. „Určil jsem tvar oblasti a stromy se skutečně směrem dovnitř zvyšují. Uprostřed té oblasti jsou stromy víceméně normální a taky tam rostou i jiné rostliny. Ze své pozice to ale vidět nemůžete, protože to je v malém údolíčku. A ta oblast není kruhová, ale podélná. Podívejte se k Matysovi na displej.“

„Moc pěkné,“ ohodnotil Karel barevný flek na displeji biologova univerzálního detektoru. Chvilí přemýšlel a pak rozhodl.

„Takže pole není homogenní. Na okraji je intenzita nejvyšší, uprostřed bude nulová. Z toho vyplývá, že se tam dostaneme horem. Neši, pošleme tam Čmeláka.“

„Posílám!“

„Čmelák“ byl miniaturní robot, vzdáleně připomínající stejnojmenný hmyz. Pozorovali jeho let na displeji Matysova přístroje. Bylo zřejmé, že ani oblast s nejvyšší intenzitou sání energie do pětiset metrů nesáhá. Proč jen ten Jordan letěl tak nízko! Pak Čmelák dosáhl středu oblasti a začal klesat. Najednou se Karlovi zdálo, že zrychlil.

„Neši?“

„Kontakt přerušen. Robot spadl. Je zřejmé, že to pole je trojrozměrné.“

„Dobře, tak se vrátíme k plánu A. Neši, pošli nám lopaty a krumpáče, podíváme se tam osobně!“

* * *

Když jim druhý robot přinesl náradí, vyměnili je za své zbraně a přístroje. Opět se seřadili a vyrazili k nejvyššímu pahorku směrem, který určil NSH.

Uplynula skoro hodina, než se dostali na kamenný vrchol a otevřel se jim pohled na mělké údolí. Mělo nepravidelný tvar, skoro oválný. Přestože nikde nebyl viditelný vodní zdroj, údolíčko bylo zelené. Byla to sice ta divná zelená jako všude na téhle planetě – místní hvězda měla trochu jiné světelné spektrum –, ale zde kypěl život. Teda alespoň ten rostlinný.

Opatrně začali sestupovat do údolí. Po několika krůčcích se Karel rozhlédl a udiveně zůstal stát. Vrchol pahorku, vlastně hranu údolí, měl akorát ve výši očí. Leskla se v ranním slunci a jemu připadalo, že to není kámen. Viděl něco, co NSH vidět nemohl, neboť to nasávací pole rušilo veškeré myslitelné detektory.

„Katko, vrať se... Tady ke mně... Aha, jsi trochu menší, tak ještě kousek.“ Karel vzápětí cítil, jak mu lékařka tuhne v rukách. Hned věděl, že to vidí taky a že to je pravda.

Zvedl krumpáč nad hlavu a vši silou do holého vrcholu udeřil. Zabrněly ho ruce, krumpáč odskočil a v ten okamžik mu na obou dlaních naskákaly mozoly. Ale ten zvuk opravdu nebyl od kamene. Obrátil se do údolí a zavelel k návratu. Planetolog i biolog koukali dost udiveně, a proto je informoval o svém objevu.

„Je to kov, ne skála. Tenhle pahorek je umělý – buď si někdo postavil bunkr a propadl se mu strop, nebo je pod námi havarovaný stroj, tipoval bych to na hvězdolet. Jdeme zpátky, musíme to promyslet.“ Třemi kroky překonal vrchol a bez ohlednutí začal sestupovat ze svahu k robotům, stojícím v dáli stále na stejném místě.

Na zpáteční cestě se rozproudila debata, co, kdo, kdy, jak a proč. Planou diskuzi zahájil planetolog s biologem, ale brzy do toho vtáhli celou posádku včetně NSH. Než by je Karel mírnil, raději se odpojil a začal v duchu věčně probírat možnosti, jak se dostat havarovanému stroji na kobytku. Byl přesvědčen, že tam je havarovaný hvězdolet, a ne žádný bunkr. Bunkr by byl spíš kruhový, ale tohle byl doutníkový stroj.

Bylo nemyslitelné, aby ho odhrabali ručně, bez pomoci robotů nebo alespoň stavebních strojů. To sací pole hatilo všechny plány. Škoda, že neměli stroje se spalovacími motory. Ty byly už mnoho desítek let jen v muzeích na Zemi. Pak mu došlo, že naftu by to pole sice neovlivnilo, ale její exploze už ano. Exploze! Chvilí to slovo přehazoval z kouta do kouta, ale pak se mu rozsvítilo. Neuvědomil si, že ostatní jsou v plné diskuzi, podvědomě se zapojil do rádiového okruhu a jen vyhrkl. „Odpálíme to!“

Všechny tím vyvedl z míry, protože jeho prohlášení nemělo žádnou souvislost s probíhající diskuzí. První se vzpamatoval NSH, protože věděl, že

byl Karel odpojen.

„Zatímco jste byl odpojený, probrali jsme všelijaké možnosti. Návrh použití výbušniny padl hned na začátku, ale zamítli jsme ho, protože sací pole by všechnu energii pohltilo.“ Prohlášení NSH podpořilo několik souhlasných zamrčení.

„Omyl, vážení. Když dáme ty výbušniny mimo pole, tak se to povede!“ řekl rozhodně Karel a zastavil se. Planetolog se už nadechoval k protestu, ale NSH ho předešel. Jeho programování nebralo lidské nápady na lehkou váhu, zvláště pak ty Karlovy.

„Souhlasím. Provedl jsem zjednodušený výpočet, a pokud ten stroj nemá nějakou stabilizaci, uvolníme ho.“

* * *

Obrovský výbuch otřásl povrchem planety.

Technici a NSH udělali svou práci dobře. Exploze přemístila tisíce tun horniny, ale žádná nedopadla na hvězdolet ani na pahorek. I oko si přišlo na své. Výbuch se z ohnivé koule změnil na polokouli, při pohledu od hvězdoletu spíš na ohnivou stěnu. Ve směru k pahorku zaúřadovalo sací pole a exploze se nedostala dál než pár metrů. Lidem neznámé procesy sice ohnivé jazyky zastavily, ale protože se energie neztrácela beze zbytku, neobešlo se to bez světelných efektů.

Jen odezněl zvuk exploze, všechny ohlušila kakofonie sténání, skřípání, vrzání a praskání. To se rozpadalo podloží, narušené na straně k hvězdoletu a drcené vahou zasypaného stroje. Celý pahorek se naklonil tak, že z hvězdoletu bylo zřetelně vidět zarostlé údolíčko. Veškerý písek, půda i vegetace se sypaly z obrovitého válce do jámy vyhloubené explozí. Po mnoha staletích se na slunečním světle ukázal hnědočerný povrch, místy přecházející do tmavě modré. Teď už nikdo nepochyboval – tohle byly trosky kosmické lodi!

Zanedlouho bylo údolíčko pryč a ukázala se příčina jeho existence. I v tomto případě měl Karel správný odhad, jen za to nemohl meteorit, jak si myslel. Ve válci zela díra jako po nějaké explozi. Místy bylo poměrně jednoznačně vidět, že okraje roztržené stěny směřují ven.

Válec s průměrem větším než pozemský hvězdolet se majestátně převaloval a shazoval mnohasetletý nános. Už se pootočil o víc než polovinu, když najednou bylo ohromující ticho. Pohyb se zastavil.

Nikdo si nevšiml mírného zamlžení obrazu, ale materiál, kterého bylo na válci ještě dost, se sypal dál. Díky tomu si všichni brzy uvědomili, že něco není v pořádku. Všechna ta změřt hlíny, písku a kamenů nedopadala, ale zůstala viset nějakých deset metrů nad povrchem. Kdo jiný než NSH se svými senzory odhalil pravou příčinu a narušil nervy drásající ticho.

„Stroj aktivoval energetické pole přibližně šestého stupně.“

Někdo překvapeně hvízdal. Stupnice síly energetického štítu byla rozdělena na deset dílů. Ten, kdo ji navrhoval, počítal s rychlým růstem výkonu a chtěl vytvořit rezervu pro budoucnost. Ale třicet let vývoje přidalo na stupnici jen jeden díl a v době odletu výpravy dosahovaly experimentální generátory pole

jen na třetí stupeň.

„Kde na to vzal energii?!“ nechápal Karel.

„Nevím, jaký princip používá jejich zdroj, ale musíme přičíst také energii dodanou od nás,“ ozvala se Zita ze strojovny.

„To mu ale dlouho nevydrží!“ namítl Karel.

„Neznáme předchozí zásobu. Může to být taky velmi dlouho!“

Hlavní technik se otočil na Karla. To on před odpálením náloží chtěl, aby aktivovali energetický štít. Byl bílý jako stěna.

„Máme velké štěstí – kdyby jeho systémy chtěly, upekly by nás. Určitě síla jejich zbraní bude minimálně shodná se silou štítu. Naším štítem druhého stupně by prošly jak máslem!“

„No jo, se šestým stupněm toho moc nesvedeme,“ povzdychl si Karel a rozhlédl se po ostatních. Pak se obrátil na NSH.

„Neši, jdu k sobě. Připravím se a ty mi svolej lidi na malou za dvacet minut.“

„Provedu, pane kapitáne!“

Karel nad říznou vojenskou odpovědí jen pozvedl obočí, otočil se a s úšklebkem opustil pilotní kabinu. Zachytil udivené pohledy, ale nic neřekl. Trocha nejistoty jim neuškodí, pomyslel si. Klidným krokem prošel chodbou ke své kabině, kde sebou naprosto nevelitelsky hodil na postel. Zavřel oči a přemýšlel o nadcházející poradě, o dlouhé cestě, kterou tahle výprava prošla, o Jordanovi a nespravedlnosti osudu, o cizím hvězdoletu a jeho konstruktérech a nakonec skončil úvahami o nesmrtnosti chrousta.

Smutek ale nevydržel dlouho. Jeho podvědomí, programované sofistikovaným psychologickým tréninkem, který dělal z mrzoutů klidné a přívětivé lidi, aniž ztratili spojení s realitou, vyhledalo pozitivní informace a podstrčilo je do vědomí. Karlovi se chroust proměnil na lékařku výpravy a on se začal zabývat příjemnou myšlenkou – až přestane být jejím nadřízeným, skončí mnohaleté trápení a on se bude moci vyslovit. Jeho opatrné náznaky, kterými opětoval Katčiny neopatrné náznaky, byly správně pochopeny a prakticky byli dohodnutí.

„Veliteli, porada je připravena,“ ozval se NSH v okamžiku, kdy se Karlovi zlepšila nálada. Určitě sledoval své lékařské senzory a četl v něm jak v otevřené knize.

„To už je pryč dvacet minut?“

„Ne, pouze šestnáct. Ale všichni se už sešli.“

„Děkuji, už jdu.“

Prudce zavřel hlavou, aby setřásl dobré i špatné myšlenky, a vyšel z kajuty. Stačilo přejít chodbu – dveře do místnosti pro velitelské porady byly naproti jeho. Konferenční místnost zvaná ‚malá‘ sloužila pro porady velitele s jeho zástupcem a poradci a měla jen sedm míst – jedno v čele stolu zády ke dveřím pro velitele a dále po třech z každé strany. Na druhém konci stolu ‚seděl‘ NSH, přesněji celá stěna byla jedna velká obrazovka.

Když vešel, všichni se postavili. Karla tento projev úcty překvapil, ale ovládl se. Tušil, odkud vítr vane – NSH zřejmě využil svých znalostí lidské psychiky a něco jim řekl. Ještě to s ním probere, to si za rámeček nedá!

„Děkuji... Možná jsem vás touhle poradou překvapil, ale neděste se. Přemyslím nad ní už od chvíle, co jsme začali pokládat nálože pod pahorek. Počítal jsem i s tím, že nám to nevyjde, což se stalo. Tahle porada bude mít jediný bod. Tím bodem je ukončení této výpravy. Nechcete-li ovšem probrat něco dalšího.“ Chvilí počkal, a když všichni mlčeli, pokračoval rozvážně dál.

„Domnívám se, že už máme všichni dost – navigátoři prostoru, subprostoru a vůbec, planetolog a biolog svých vzorků, lékařka a technici starostí s udržením provozu, já téhle planety a NSH nás všech.“

Chvilku počkal, až odezní tichý smích a protesty NSH a atmosféra se stane méně formální.

„Neši, spolu jsme to probírali v noci, nezměnil jsi názor a souhlasíš s návratem?“

„Ano.“

„Teď to vezmeme postupně, prosím váš názor. Katko...“

„Těším se domů.“ V jejích očích si Karel přečetl, že pod pojem ‚domů‘ zahrnuje i jeho.

„Vypadněme odtud,“ řekl hlavní navigátor.

„Sami ten pahorek nezvládneme. Vraťme se,“ kývl hlavou hlavní technik.

„Zavřete oči, odcházím,“ pronesl planetolog a zavřel oči.

„Výborně. Pevně jsem doufal, že se shodneme,“ zamnul si Karel ruce. „Do zítřejšího poledne ukončíme všechny práce a celá posádka se pak sejde na společné večeři. Slavnostní večeři. Řekl bych, že to bude poslední společné jídlo, protože na Zemi nás v karanténě ihned rozdělí.“

* * *

Druhý den večer se všichni sešli ve slavnostně vyzdobené jídelně u skvostně prostřených stolů a jediný, kdo měl službu, byl NSH. Bylo to poprvé a naposled, co si Karel dovilil takové porušení předpisů. NSH si vymohl poradu na malé, a teprve když tento krok jednomyslně schválili, povolil. Stejně ale trval na spoustě všelijakých opatření.

Když byli všichni na svých místech, postavil se Karel na miniaturní pódium.

„Uteklo hodně dní od doby, co jsem vás viděl takhle pohromadě. Taky jsme toho spolu hodně prožili. Nebezpečí, které na nás vesmír nastražil, jsme úspěšně překonali. Podíváte-li se do lodní databáze, zjistíte, že naše výprava bude zařazena mezi ty neúspěšnější.“

Dnes chci mluvit o tom, co jsme ztratili a co našli. Kromě těch několika let života ztratili mnozí také iluze o přívětivosti vesmíru a schopnosti člověka ten chaos ovlivnit. Ztratili jsme také Jordana – našeho spolupracovníka, kamaráda a přítele. Vynechám-li tuny dat, které si přivezeme domů, zůstává nám jako hlavní nález tahle planeta. Všechny nás rozesmutila, ale mohu-li to posoudit, chytila za srdce nejvíc právě Jordana.

Když jsme vystoupili z tunelu, měl Jordan službu. Přistihl jsem ho, jak si tuhle krasavici zobrazil přes celý můstek a zamilovaně si ji prohlíží. Řekl mi, že kdyby bylo po jeho, nazval by ji Bella, což znamená krásná. Název planetě

jsme nedali, všichni jsme cítili, že správné je nechat to prvním osadníkům. Myslím ale, že Jordan si zaslouží to málo, co ještě pro něho můžeme udělat. Využívám této příležitosti, abych vám řekl, že do palubního deníku uvedu název Bella.

Nesmíme zapomenout na další nález, neméně důležitý. Je jím mimozemský hvězdolet. Po téměř sedmnácti stech dnech nudných výzkumů jsme vyhladovělí vstoupili do domu hojnosti – určitě jsme jediní, kdo něco takového nalezl. Je škoda, že nás obranný systém nepustil dovnitř, ale lidé se sem vrátí a nakonec ho určitě přesvědčí.

Nevím, co nás po návratu čeká. Náš odlet umožnilo sjednocení lidstva, období klidu a spolupráce. Myslím, že se nemusíme bát, že se vrátíme do špatných časů. Samozřejmě je třeba počítat se změnami ve společnosti, ve vědě a technice, a to nejen v našich oborech, ale i v běžném životě. Budeme se muset hodně naučit. Včera v noci NSH procházel celou naši výpravu a počítal vstupy a výstupy. Víím, že mezi vámi kolují různá čísla, ale já mám to nej přesnější. Pokud nenastanou nějaké nepředvídané události, tak včetně návratu bude naše výprava trvat 18,62 roku.

Brzy tato výprava skončí a my se sobě navzájem ztratíme. Ale i tahle ztráta bude vyvážená – opět nalezneme Zemi. To je pocit, který zažije jen málo jiných lidí. A i když nás přibrousí, abychom zase zapadli do mozaiky civilizace, budeme odlišní o to, co žádná data nevyváží – o naše vzpomínky.

Řekl bych ale, že taková výprava, jakou jsme prožili, je pro jeden život až dost a že většina z nás na Zemi ráda zůstane. Já vás ale chci poprosit o jedno – požádá-li vás někdo z posádky o pomoc, poskytněte mu ji. Za sebe slibuji, že pomohu komukoliv z vás, kdo to budete potřebovat.

Závěrem ještě jednu důležitou věc, nad níž přemýšlím už dlouho, ale odvažuji se zveřejnit ji až teď. A protože je velice citlivá, nedovolím si ji rozhodnout sám. Budeme o ní hlasovat. Proto vás všechny prosím, až se po večeři vrátíte do kajut, odpovězte NSH na tuhle otázku: 'Máme Jordana pohřbít zde?'.“ Chvilku počkal, až překvapení odezní, a pokračoval:

„Ještě chci zdůraznit, že hlasování je tajné a že očekávám od každého jasnou odpověď. Jediný NSH se může hlasování zdržet... A nyní obraťte svou pozornost na dobroty na stole. Žádal jsem kuchaře o něco chutného, slavnostního a zdravého – přesně v tomhle pořadí. Budeme předpokládat, že to bude tak dobré, jak to vypadá, a proto přeji dobrou chuť a prosím o potlesk našemu kuchaři.“

* * *

Večeře se opravdu vydařila. Jídlo bylo vynikající, atmosféra skvělá a lékařka vedle něj senzační. Kuchař a dva technici začali sklízet ze stolů. Posádka se začala rozcházet – někdo do kajut a někdo do služby. I lékařka se zvedla.

„Moc jsem toho od všerejška nenaspala, tak si půjdu lehnout. Přeji klidnou plavbu, kapitáne.“ Usmála se tím specifickým úsměvem, při němž Karel málem omdlíval, letmo a nenápadně ho pohladila po ruce a zamířila z jídelny. Vydržel to asi dvě vteřiny, ale pak se za ní přeci jen ohlédl. Když se ho někdo

dotkl, obrátil hlavu zpět. Byl to hlavní technik. Rozšafně plácl Karla po zádech, ale poznámka z něj vyšla poměrně tiše. Karel totiž vytušil souvislosti a včas se zamračil.

„Nešťastníku, ty ses do ní zamiloval!“ Špatně si vyložil Karlovu změnu barvy a začal se mu omlouvat a blekotat. Karel se pracně ovládl a dokonce se usmál. Moc mu to nevyšlo a technik ztichl.

„Zadrž, neurazil jsem se, špatně jsi to pochopil. Vysvětlím ti to – když jsem střídal Jordana před přiletem sem a viděl jsem ho před obrazovkou zaplněnou touhle planetou, řekl jsem mu skoro totéž. Jen jsem si na něj vzpomněl... a zabořelo to!“

„Promiň. Jdu radši spát a tobě přeju klidný let.“

„Dobrou noc.“

Karel se zhluboka nadechl, silou vůle zapudil chmurné myšlenky a zamířil do pilotní kabiny. Když vstoupil na můstek, hlásili mu piloti zahájení přípravy startu. Už před večerí dokončili předletové testy a všechny byly v pořádku. Také navigátor zářil spokojeností. A NSH ho uvítal novinkou.

„Z družice jsem objevil nějaký ornament na odvrácené stěně cizího hvězdoletu. Objevil jsem ho před malou chvílí, až když jsem zahájil systematický průzkum. Znak je dost nezřetelný, musel jsem upravit kontrast. Nejprve jsem myslel, že jde o poruchy integrity pláště.“

Na obrazovce se objevil modročerný povrch a na něm čáry tvořící podivný znak. Karel si ho prohlížel a po chvíli začal rozeznávat jakousi spirálu uprostřed stojatého oválu.

„Připomíná vám to něco, kapitáne?“ zeptal se NSH.

„No, když... hele, když protáhneš ty čáry na stranách až k tomu oválu... Kdyby to byl lidský stroj, řekl bych, že je na něm namalované oko. Oko nastojato. A k čemu jsi dospěl ty?“

„Je to s podivem, ale v indexu situací jsem našel i tuhle. Podle připojeného seznamu jsem udělal pár věcí, které mi připadají pochybné, ale jakýs takýs výsledek se dostavil. S pravděpodobností 68,5 procenta se jedná o obchodní loď.“

„Hm, zajímavé. Možná proto nestřílela, když jsme jí odpálili ohňostroj přímo pod nohama... Na to se, Neši, díváme během letu, času bude dost. Teď dokončíme kontroly a pryč odtud!“

* * *

Šestý den letu se chýlil ke konci a do výstupu ze subprostoru zbývalo pár hodin. Karel by byl na můstku, i kdyby to před vypořádkem neměl za povinnost. Nostalgie ho zcela ovládla a nechtěl s ní být sám. Ostatní se pohybovali po můstku ‚po špičkách‘ a nikdo se neodvážil na velitele promluvit. Tak uplynulo několik hodin. Když se NSH ozval, Karel sebou trhl. Zvedl hlavu, rozhlédl se po napjatých tvářích a pokrčil rameny.

„Tak jdem na to! Posádka je ve skafandrech?“

„Ano, veliteli.“

„Před výstupem si můžeš, Neši, zahoukat. A pořádně, bude to naposledy.“
Ba, ba. I kapitán hvězdné lodi se může mýlit.

* * *

„Výstup za jednu minutu,“ hlásil NSH a spustil sirénu. Už po pěti sekundách Karel litoval, že počítač naváděl, a začal se kroutit. Siréna utichla a NSH se ohradil.

„Řekl jste pořádně, kapitáne... Výstup za třicet sekund,“ dodal NSH a ještě si zahoukal.

Krátce nato se dostavila bolest z přechodu do našeho vesmíru. Byla to specifická táhlá bolest v zátylku spojená s pocitem rozbolavělého těla.

Než si kdokoliv z lidí uvědomil, že jsou zpět v trojrozměrném vesmíru, zaznamenaly senzory NSH překážku. Hodně blízkou překážku. Provedl rychlý výpočet a stanovil nejlepší variantu, jak zabránit srážce.

A tak hvězdolet zastavil. Zastavil tak prudce, že ani kompenzátory přetížení nedokázaly všechno strávit. V mžiku nebyl na palubě jediný člověk při vědomí.

NSH zkontroloval zdravotnické senzory, a když zjistil, že počítal dobře a že nikdo není ohrožen na životě, spustil sirénu. Člověk by řekl, že jen tak pro radost, jenže počítač si to zdůvodnil rychlejším probuzením lidí. Byl přesvědčen, že první se probere velitel – ten nesnášel sirénu z celé posádky nejvíc.

* * *

Kosmickou lodí na oběžné dráze zněl poplach. Karel byl nervózní, ovšem ne z poplachu. Nepociťoval atavistický strach z věcí příštích, ale prostě nesnášel ten zvuk.

Probudil se okamžitě do úplné bdělosti, seskočil z lůžka a bleskem se začal oblékat. Už byl téměř hotov, když se znovu ocitl v posteli, protože mu podlaha uskočila pod nohama.

Všem na palubě hned bylo jasné, že se děje něco hodně špatného. Kompenzátory zrychlení ještě neměly dostatečný výkon, a přesto s lodí někdo manévroval.

Karel se vyhrabal z přikrývek a vyřítil se z kabiny. Zanedlouho vběhl na můstek. Dozorčí důstojník ukázal na obrazovku, kde se rychle vzdaloval neforemný kus skály, a snažil se překřičet sirénu.

„Ten balvan nás překvapil, pane kapitáne...“

„Vypněte ten kravál!“ poručil. Dozorčí se obrátil k řídicímu pultu, stiskl tlačítko a poplach ukončil. Teda alespoň se tak choval – otočil se ke Karlovi a pokračoval normálním hlasem. Jenže siréna zněla dál.

Karel důstojníka nejenže neslyšel, ale ani neposlouchal. Přemýšlel nad tím zjevným rozporem. Brzy mu bylo jasné, že všechno byl jen sen – ale proč neztlumila ta siréna? Měl nepříjemný pocit myši, která proti všem předpokladům

ví, že je zavřená v teráriu a že ji někdo pozoruje, ale neví, jak uniknout. Zvedl hlavu a zařval: „Umlčte tu sirénu, nebo vám z toho udělám kůlničku na dříví!“

* * *

A hle – bylo ticho. Karel otevřel oči a snový můstek nahradil můstek Objevitel. Než se stihl zeptat, ozval se Neš.

„Kapitáne, ještě jsem vás neslyšel mluvit vašim nářečím. Mám v paměti jen základní slovník. Rozuměl jsem všemu, ale nevím, co je to kůlnička.“

„Zdrobnělina od kůlny. Malý domeček ze dřeva... Co se stalo???”

„Musel jsem prudce zastavit, jinak jsme skončili v obrovské anténě. Než jste se probral, všechno se vysvětlilo. I když to tvrzení není úplně přesné. Já jsem si to vysvětlil s mozkiem komunikačního centra, ale nějaký generál Mazanec mě seřval s tím, že další porce mlíčňáků a ignorantů čeká na vás.“

Karel se jen ušklíbl a pak nasadil strojený úsměv. Rychle vyhnal ze svých neuronů Nešův ironický pohled na generála, třikrát se zhluboka nadechl a poručil, aby mu generála spojili.

Generálův věk odpovídal jeho hodnotě. Ale nebyl to žádný stařík. Než se Karel probral z mdlob, generál se zřejmě uklidnil a také si promluvil s počítači. Měřil si Karla z obrazovky přísným pohledem, ale usmíval se.

Karel si uvědomil, že už není nejvyšší šéf a že nová kapitola jeho života právě začíná. Předpisově se generálovi zahlásil, vysvětlil mu, že se právě probral a nic netuší.

„Už od vašeho počítače všechno vím. Před deseti lety jsme vám posílali střelu s informacemi a s upřesněním souřadnic pro návrat. Prý k vám vůbec nedorazila. Naštěstí to váš počítač zvládl a všechno dobře dopadlo. Dostali jste souřadnice a za chvíli vás tu máme. Zatím na shledanou.“

Obrazovka zhasla a Karel si oddechl. Pak si uvědomil, že ještě pořád tady velí a má za loď zodpovědnost. Největší přehled nyní měl NSH a Karel se za to nestyděl.

„Neši, už se probrali všichni?“

„Ano. Lékařka si vzala k ruce Zitu a obchází loď. Máme pár drobných zranění, nic vážného. Podle souřadnic směřujeme k lékařské stanici. Dorazili jsme k obědu.“

„Potěšující!“

„Než nám připraví pokoje, zavřou nás do jídelny s obědem. Do hodiny dvou nás pak rozdělí do jednomístných pokojů.“

Karel si vzdychl. Byl to standardní postup, ale moc nadšený z něho nebyl. Když to strávil, usmál se.

„Neši, člověče, řekls to tak, jako by tě měli strčit do karantény s námi. Tobě to nehrozí. Docela ti závidím.“

„Nemělo by to být obrácené? Mě patrně sešrotují spolu s hvězdoletem!“

„To ne, kdepak. Lodi udělají generálku a tebe trochu vylepší. Sice na další dálkovou výpravu už nepoletíš, ale posloužíš jinému kapitánovi. Možná tě prodají do soukromé společnosti. Ale nejdřív budeš muset zpracovat podle nových požadavků všechny informace z naší výpravy. Víš, Neši, lidé mají už

od nepaměti zlozvyk probírat minulé události.“

„Nerozumím, kapitáne. Říká se tomu vyhodnocení a není na tom přece nic závadného.“

„Nevím, jestli dělám dobře, když se s tebou takhle bavím. Protože i tenhle rozhovor v tvé paměti najdou... To máš tak, Neši. Lidé nedokáží posuzovat nestranně. To pak obviňují druhé z toho, že to či ono neudělali tak, jak by to udělali oni, kdyby tam byli. Zapomínají, že nejsou filmoví kritici, ale že hodnotí skutečnost a ta že vypadá z pohodlného křesla poněkud jinak. Zvláště pak v případě, kdy hodnotí rozhodnutí, na které měl hodnocený pouhou sekundu. Vůbec jim nepřipadá divné, že oni to promýšlí pět minut. Navíc bývá pravidlem, že nejaktivnější jsou ti, kteří by na bolest z přechodu mezi prostory zemřeli.“

„Jeden zastrčený a zapomenutý obvod mi hlásí, že jste řekl vtip... Vidím, kapitáne, že to nemáte jednoduché. Neměnil bych s vámi.“

+ + +

4. Země

Obrovité dveře vesmírného doku se majestátně zavřely a dovnitř začala proudit atmosféra. Kompresory nebyly nijak výkonné – počítalo se s tím, že uvést takový hvězdolet do klidu chvíli potrvá. Když se tlaky vyrovnaly, teplota se přehoupla do kladných hodnot a námraza na stěnách doku a hvězdoletu roztála, vystoupila posádka po pěti letech a třech měsících na domácí „půdu“.

Karel, jako správný kapitán, vystoupil poslední. Lékařka na něj počkala a tak scházeli po rampě spolu. Kolem hvězdoletu se už motali technici. Jeden prošel nedaleko rampy a pozdravil. V ten okamžik se Karlovi zabodlo tisíce jehliček do šije a potom se mravenčení rozšířilo po zádech až do nohou. Tenhle technik byl robot.

„Co se stalo, Kájo. Úplně jsi ztuhnul!“ lekla se Katka.

„Ale to nic. To jen taková malá fobie. Pět let jsem ten pocit neměl a úplně jsem na něj zapomněl. Překvapil mě, potvora.“

„Neměla bych, jako tvoje nastávající, o takovýchto věcech vědět?“

„Ujišťuji vás, drahá paní doktorko, že to je lékařská naprostá drobnost.“

„Jen aby!“

* * *

Karlova citlivost na roboty nebyla žádná fobie. Odpor k robotům vycházel z nechuti k ‚jehličkovému brnění‘, jak tomu Karel říkal. Naštěstí to nebyl trvalý pocit, ale objevoval se při neočekávaném setkání s robotem v lidské podobě.

Měl štěstí, že se narodil právě v téhle době. V době Karlova narození se totiž společnost od robotů očistila do té míry, že pracovali jen v nebezpečných povoláních a samozřejmě ve vesmíru. Narodit se o dvacet let dřív, kdy nadšení z robotických lidí dosahovalo vrcholu a roboti byli skoro všude, musel by se zbláznit. Takhle to byla dobrá signalizace protějšku, s nímž jednal. A několikrát mu to v jednání pomohlo a jednou dokonce i zachránilo život.

* * *

Nejhorší na karanténě byla osamělost. Pokud se nepočítal lékařský robot a terminál do místní databáze, který ale bylo možné využít jen ke studiu.

Po sérii lékařských vyšetření, kdy byla otestována každíčká funkce jejich těl a každá buňka byla zkontrolována nejméně třikrát, následoval přesun do sanatoria SPGV (Společnosti pro galaktický výzkum) na Zemi.

Zde je čekalo tříměsíční školení změn, k nimž došlo ve společnosti od

jejich odletu. Hlavní snahou bylo převychovat neandrtálce, aby se integrovali do současné společnosti a nikde nevyčnivali.

Když školení skončilo, rozešla se posádka do všech koutů planety. Stát každému přidělil byt v městě, které si určili. Spolu zůstali jen Karel s Katkou a Matys se Zitou. Svatbu měli společně v městě napůl cesty mezi jejich bydlišti.

Druhý den po svatbě, po dobré večeři, seděla Katka s Karlem v obývacím pokoji a mluvili spolu o všem možném. Katka projevila přání, aby jí povyprávěl o vývoji robotů na Zemi. Karel, jako správný historik, to vzal pěkně od začátku.

„I když se vědci hodně snažili, nedokázali zkonstruovat žádný ‚pozitronický mozek‘. Přesto ta hrouda subatomárních tranzistorů v hlavě robota, především díky dokonalé paměti, přesahovala lidské IQ. Pečlivé programování umožnilo simulovat lidské city do takové míry, že se roboti mohli začlenit do lidské společnosti. Ale idylka vydržela jen pár let!

Z ekonomického pohledu nebylo možné, aby výzkum a vývoj robotů prováděl stát. Proto od samého začátku existovaly tři soukromé společnosti, které roboty v lidské podobě dokázaly zkonstruovat a sériově vyrábět. Největší byla Wilsonova společnost – vyráběla více než čtyřicet procent robotů v lidské podobě.

Po dvanácti letech, díky jedné havárii dopravního letadla, ale vyšly najevo úpravy v algoritmech chování Wilsonových robotů. Laicky řečeno – všude, kde to mělo význam, byl v pravidlech, které pro chování robotů vůči lidem stanovil zákon, zaměněn tvar slova ‚člověk‘ za tvar slova ‚žena‘. Že nešlo o nechtěnou či náhodnou změnu, svědčily další úpravy až na úroveň hardware, které změnu pravidel korigovaly tak, aby nedošlo k jejich předčasnému odhalení. Teprve katastrofa takového rozsahu, jakou byla havárie letadla, vyřadila ochranné mechanismy.

Když byly zavřeny Wilsonovy továrny včetně majitelky a vědci, jmenovaní vládou, začali zkoumat zabavená mozková schémata, vyplulo na světlo ještě něco vážnějšího. V mozcích robotů byly připraveny plány, které se týkaly představitelů moci všech stupňů – od starostů měst od sta tisíc obyvatel až po samotnou vládu, od velitelů místních pořádkových jednotek až po Bezpečnostní radu Země. Ještě horší bylo, že nemělo jít o plošný masakr. Ve spojení s úpravou pravidel nakládání s lidmi by Wilsonovi roboti zároveň provedli selektivní čistku, vlastně genocidu části obyvatelstva.

Do data, které stanovila Simona Wilsonová jako počátek své celosvětové vlády, zbývaly čtyři měsíce. Za neuvěřitelných bezpečnostních opatření se zlikvidovala většina Wilsonových robotů. Ani ti, kteří likvidaci ušli, však nepřežili dlouho. Když nedostali po aktivaci svých mozků upřesňující informace, sami se po dvanácti hodinách zničili.

Ostatní výrobci si možná mysleli, že mezeru na trhu zaplní svými výrobky. Ale trh s roboty v lidské podobě se zhroutil, protože rázem byla veškerá média zahlcena inzeráty – lidé se začali robotů zbavovat. Roboti všech tříd se nabízeli za ceny nižší, než byly výrobní náklady. Když nebylo pro koho vyrábět, továrny zkrachovaly.

Překvapivě jediný, kdo tuto krizi přestál nejlépe, byl Wilson junior. Jeho matka nenáviděla muže až za hrob, ale nad svým synáčkem i z vězení přes

různé prostředníky držela ochrannou ruku. Nechala mu najít opatrovatelku a umluvila předsedkyni Planetární rady žen, aby alespoň z dálky dohlédla na to, že mu něco zůstane.

Její majetek byl tak rozsáhlý, že i po zaplacení celosvětových pohledávek a naplnění kapes právníků, politiků či likvidátorů zbylo dost i pro patnáctiletého Kena.

A tak když dosáhl plnoletosti, zdědil statek a malou továrnu na subprostorové poštovní střely. Geny jeho otce a matky se spojily tak dokonale, že se už za několik let objevil ve světovém žebříčku milionářů. Když zakoupil továrnu na hvězdolety, začal v žebříčku postupovat velice rychle, a když se Altar Newman odstěhoval ze Země, stal se Ken Wilson na mnoho let nejbohatším člověkem planety...“

* * *

Karel překvapeně pozoroval na teletěně Matysův pobledlý obličej. Biolog se povaloval na posteli a i z toho mála, co kamera z pokoje zabírala, bylo poznat, že je v nemocnici. Byl to třicetiletý sportovec střední postavy s vypracovaným tělem, který ani na výpravě po Galaxii nedal svému tělu pokoj. Každou volnou chvíli trávil v posilovně hvězdoletu. Teda pokud nebyl se Zitou v...

„Ahoj, už jsi zase v posteli?“ dluhl si Karel.

„Tentokrát nedobrovolně, veliteli,“ usmál se Matys. Zastaralé oslovení si ani neuvědomil.

„Ale vypadáš dobře.“

„Taky nic zvláštního. Předevčirem jsem byl na přednášce v Himálajích a uklouzlo mi to. Jen vyvrtnutý kotník, sem tam něco naraženého. Nic, co by se do týdne nesrovnalo.“

„Jsi hodný, že voláš. Co potřebuješ?“

„Mám mít pozitivní přednášku a nejsem toho schopen. Zita dneska odlétá na Měsíc a ostatní jsou bůhví kde. Měl bys čas? Ve středu od devíti.“

„Čas si udělám, ale co já vím o biologii?! Ještě tak odliším kytku od zvířete!“

„Jen se nepodceňuj, znám tě. Mám připravenou prezentaci – místo povídání o vzorku budeš povídat o jiných věcech, třeba o místě, kde jsme ho našli, a tak podobně. Přidáš něco o Belle, můžeš jim vyprávět o Jordanovi. A diskuzi uděláš podle svého, třeba o problémech návratu do změněné společnosti. Rektor mi řekl, že by ho ukamenovali, kdybych to zrušil. Největší přednášková síň bude plná. Takže bereš, veliteli?“

Matys se tvářil tak prosebně, že Karel souhlasil, i když nijak nadšeně. Zavolal Zitě a vyžádal si Matysovy materiály. Pak ještě s velkou chutí odvolal svou účast na jakési střední konferenci a pustil se do přípravy.

* * *

Když ho rektor uvedl polovinou širokých dveří do posluchárny, zůstal Karel překvapeně stát.

„Matys neříkal nic o sportovní hale,“ zaprotestoval mírně.

„Bohužel, větší přednáškovou místnost nemáme,“ usmál se rektor, „ale máme vnitřní televizní okruh.“

„Kolik je tu dětí?“

„Tady jich je sedm set třicet a s přenosem bych to odhadoval na dva až tři tisíce.“ Rektor se ošil a nejistě si Karla prohlédl, jako by odhadoval možnou reakci. Dojem byl zřejmě příznivý, protože rektor oporně řekl:

„Dovolím si upozornit, pane Tichý, že tu není žádné dítě. Chci tím říct, že to rozhodně neříkejte před nimi. Dnešní mládež je mnohem divočejší než za našeho mládí.“

Rektor se snažil své prohlášení zmírnit úsměvem, ale Karel vycítil vážně míněné varování. Poděkoval kývnutím a nechal se dovést na malé pódium. Systém posluchárny byl již připraven, a když po krátkém úvodu dal Karel pokyn, v několika krocích zhaslo osvětlení a prezentace flóry a fauny na Belle mohla začít.

Celou dobu promítání Karel přemítal nad rektorovými slovy a smysl mu stále více unikal. Nikdy by nevěřil, že v sále se sedmi stovkami mladých vysokoškoláků může být takové ticho. Matys měl ke každé fotografii nebo krátkému klipu jen body, většinu měl v hlavě. Karel měl v epapu z lodní databáze opsané informace a byl rád, že ho v šeru nikdo nevidí, protože většinu četl. I tak jich bylo žalostně málo a jen v jednom případě mluvil déle než minutu. A některé fotografie musel úplně vynechat, protože k nim nenašel žádné informace.

Po promítání začal mluvit o výpravě. Probral těch několik planet, kde se něco biologického našlo. Přidal i zajímavosti pro planetology, kteří byli v posluchárně také. Potom začal vyprávět o Belle, havarovaném hvězdoletu a Jordanovi. Skončil popisem karantény a školení SPGV pro aklimatizaci návratilců. Když otevřel volnou diskuzi, zbývala do plánovaného konce víc než hodina.

Děvče v modrých šatech zvedlo ruku, melodickým hlasem se představilo a otevřelo diskuzi pro Karla nejméně očekávanou otázkou: „Po návratu jste se oženil s lékařkou výpravy. Myslíte si, že je svatba nutná? A proč jste čekali až na návrat?“

„Otázka nutnosti jsme vůbec neřešili, pro oba to bylo samo sebou. O to víc nás překvapily reakce úřadů, když jsme svatbu zařizovali. Byla to jedna z prvních změn, na niž jsme po návratu narazili. I když ne ta nejhorší.“

Odpověď na druhou otázku byste našla v zákonech, předpisech a letovém řádu. Na pozemských hvězdoletech je v případě dlouhodobých výprav přesně stanovená hierarchie a obsazení funkcí. Nezapomnělo se ani na takovou možnost, jako je sňatek. Za dodržení několika podmínek má tohle právo jmenovaný velitel výpravy. Nemůže-li, může oddat jeho zástupce nebo lékaře výpravy. Předpokládá se, že když výprava přišla o velitele, zástupce i lékaře, je vhodné ji ukončit.

Vzhledem k tomu, že nás mohl oddat jedině můj zástupce a ten odmítl, čekali jsme až na Zemi. K odmítnutí měl spoustu přesvědčivých důvodů, takže jsme se na něj ani moc nezlobili... Slečna s modrými vlasy.“

„Ingrid Lorentzenová, sociologie a demografie. Pátý ročník. Osmnáct a půl roku není tak dlouhá doba, aby se ve stabilní společnosti projevily významné rozdíly. Dala jsem si práci a prošla dobu mezi vaším odletem a návratem. Nedošlo k žádným zvratům ani k významné změně zákonů či společenských pravidel. Můžete se k tomu vyjádřit?“

„Můžu, ale nejsem si jist, že se vám to bude líbit. Ve vašem tvrzení je jen půlka pravdy. Zákony se téměř nezměnily, ale společenská pravidla ano! Potíž se společenskými pravidly je ta, že jejich změnu člověk vnímá jaksimimochodem, podvědomě. Teprve když jste delší čas mimo společnost, tak jako my, vaše společenské normy ustrnou. Pak vnímáte sebemenší změnu velice intenzivně. Připadáte si jak Alenka v říši divů. Snadno se dostanete do rozporu s lidmi a pravidly. A jsou to věci, které si nemáte kde přečíst nebo se dozvědět na školení. Je překvapivé, jak moc se může změnit atmosféra ve společnosti při nezměněných zákonech!“

„Říkáte to jako kdo?“

„Můj otec byl historik a já jsem po něm zdědil vlohy k zapamatování velkého kvanta dat a taky slušnou schopnost jejich spojování a třídění. Nestal se ze mě historik, jak si otec přál, ale vysoce efektivní metody studia historie mi zůstaly. Pro mě je historie koníčkem.“

I během výpravy jsem našel několikrát měsíčně čas na luxování lodní databáze. Čím více se blížil čas návratu, tím víc jsem si uvědomoval potíže, které nás čekají. Pokoušel jsem se na ně připravit, ale nepodařilo se to. Stav společnosti, jaký jsem tu našel, mě zaskočil. Dlouho jsem byl přesvědčen, že ke kladům celosvětově krize třicátých let patří i zastavení neblahého vývoje začátku jednadvacátého století. Až do návratu jsem si myslel, že k tomuto vývoji došlo v důsledku několika chyb, kterých se dopustili naši předci a které společnost pak jen prohlubovala.“

„Uznávám, že nemusíte mít školu na to, aby z vás byl dobrý historik. Ale vidět klady v krizi, v rozkladu společnosti a milionech mrtvých – nepřipadá vám to necitelné?“

„Budete-li se zabývat utrpením jednotlivců, nebude z vás dobrý historik. Musíte pracovat se společností jako celkem. Ať už se zabýváte třicetiletou válkou, nebo minulým stoletím, kde vám zemřel dědeček. To jsou dva různé úhly pohledu, které musíte v sobě skloubit. Tím chci říct, že by bylo vhodné i jako historik občas navštívit rodinný hrob. Já tam byl minulý měsíc.“

Teď se ale bavíme o vývoji společnosti na planetě Zemi. To je snad dostatečný odstup. Jak víte, krize všechno převrátila naruby. Státy se rozpadly a vznikla planetární společnost. Přestali jsme mít potíže s přelidněním, ale příroda se moc nevzpamatovala.

Abych dokončil myšlenku! Zjistil jsem, že je něco zakódováno přímo v nás lidech, co způsobilo, že jsme vymazali půlku století a pokračujeme tam, kde nás energetická krize zaskočila. Stále mluvím o společnosti a společenských pravidlech.“

„Předpokládám, že to, co se mi nemělo líbit, nebyly klady celosvětové krize. Tuším, že to začne, až se vás zeptám na nějaký příklad. Buďte konkrétní!“

„Hmm, říkal jsem si, jestli to nezamluvím. Ale když se ptáte... Minulý měsíc jsem se nechal zlákat svezením v metru. Jel jsem z konce na konec jen pro tu radost z obrovského množství lidí, což se mi předcházejících šest let nemohlo stát. Těšil jsem se na obyčejné věci – množství barev, tvářích, nálad, prostě na lidi. To je něco, co ve vesmíru nepotkáte.

S technickými novinkami a jejich použitím nás SPGV ve školení seznámilo, a proto jsem se zaměřil na lidi. Ale překvapila mě ta atmosféra. V konečné stanici jsem se v rozsáhlém vestibulu posadil ke stolku u nějakého bistra a pozoroval cvrkot. Připadal jsem si jak v úle.

Když jsem se nabažil davu jako celku, začal jsem se dívat na jednotlivé lidi. Nechal jsem podvědomí, aby navedlo oči na zajímavého člověka. Zjistil jsem, čím ten člověk jeho pozornost upoutal, a pak jsem se pokoušel vyhledat podobnou věc i u ostatních. To byla první chyba, to se teď nesmí! První pořádková hlídka, dvojice ozbrojených žen, která šla kolem, mě naskenovala, a když jsem se ptal, jaký důvod k tomu mají, dozvěděl jsem se dvě překvapivé věci: zaprvé, že už za tu otázku mě můžou na jeden den zavířit, a za druhé, že za sexuální obtěžování. Spadla mi brada. Jedna strážkyně si už chystala pouta, ale druhá obdržela moji podrobnou identifikaci a zadržela ji.

Zákon našťěstí na navrátilce z dlouhodobých výprav pamatuje a strážkyně mě místo pout poučila o přečinu, jehož jsem se dopustil. Dokonce se mě vyptávala na důvody, a přestože ve vesmíru ještě nikdy nebyla, kupodivu pochopila, že pro mě takové zírání do davu má velkou cenu. Vidíte. V zákonech nic takového nenajdete, ale když pozorujete dav, v němž jsou ženy, a činíte tak déle než je vhodné, určitě to děláte proto, že je vnímáte jako možné sexuální partnery. A to je obtěžuje. Proto se na přílišné rozhlížení v metru vztahuje podezření ze všech možných deviací.

Jenže rozhovor trpělivé učitelky s neandrtálcem skončil v okamžiku, kdy se na vteřinu odmlčela a já položil naivní otázku – proč nezkontrolovaly támhle tu dámu opřenou o sloup, co dělá přesně totéž co já a kolem níž procházely přede mnou?

Teprve potom, co odešly a doporučily to i mně, jsem cestou k vlakům pochopil tu zvláštní atmosféru panující všude kolem. To až když mi došlo, že i ostatní aplikují pravidla, která mi vysvětlila strážkyně. Proto muži téměř pořád koukali do země a ženy se procházely se vztyčenou hlavou. Proto ženy šly přímou cestou, kam potřebovaly, a muži mezi nimi kličkovali.

Ještě moment, dejte mi ještě chvíli. Právě se dostávám ke skutečně konkrétní věci. Následovala totiž druhá chyba toho dne. Na svou omluvu musím říct, že mé podvědomí mi připomnělo jistá pravidla, která platila na začátku jednadvacátého století. Proto jsem si řádně prohlédl vagon, který byl přede mnou. Žádný nápis ani značku jsem neviděl, tak jsem nastoupil.

Ale vlak se ani nehnul, ani dveře nezavřel. Chvíli jsme stáli a pak jsem si všiml, že lidé na nástupišti chvatně ustupují do jeho středu. Hned nato jsem zahlédl pořádkovou hlídku sbíhat ze schodů a běžet podél vlaku. Zase dvojice ozbrojených žen v uniformě. Nejprve jsem myslel, že jsou to ty samé, co mě ve vestibulu kontrolovaly, ale když vběhly do mého vagonu, každá jinými dvěma, byla to jiná dvojice.

Podle spousty úsměvů předpokládám, že vám je to jasné. Já to ale nevěděl, i když mě něco podobného napadlo. Vzpomněl jsem si totiž na metro začátku minulého století. Tam byly některé vagony metra vyhrazené pouze ženám. Viděl jsem spoustu fotografií a filmů a tak jsem hledal na vagonu obdobné značky nebo nápisy. Nenapadlo mě, že dneska mají ženy vyhrazeny celé soupravy a že ten červený pruh právě takovou soupravu indikuje. Patrně bych si toho všiml už cestou tam v soupravě s modrým pruhem, kdyby v něm cestovali jen muži. Ale ženy do modrého vlaku mohou, ale muži do červeného nikoliv. A jsem zase u toho – tohle společenské pravidlo je v rámci prakticky stejných zákonů jako v době mého odletu. V podstatě jste se vrátili k apartheidu!“

Karel se rozhlédl po tvářích profesorů a studentů. Vnitřně s potěšením konstatoval, že hranice mezi skupinami tváří lhostejných, souhlasných i nesouhlasných nesouvisí s pohlavím či barvou kůže. Možná trochu souvisela s věkem, ale to je u rychle se rozvíjejících osobností vysokoškoláků asi normální. Zatímco se nesouhlasící studenti jen mračili, rektor a půlka profesorů vypadala, že se na něho vrhne. Evidentně nechápali, jak si ten neandrtálec může dovolit říct něco tak ponižujícího o jejich společnosti, kde jsou si všichni občané rovni. Karel rychle oslovil korpulentní studentku v první řadě, mračící se jako sto čertů:

„Zdá se, že to slovo znáte. Co o tom víte?“

„Já?“ ujistila se. „To slovo znamená oddělování, ale pokud vím, týká se jen ras, tedy barvy pleti. Taky vím, že v druhé polovině dvacátého století existoval v Africe celý stát, který takto své občany rozděloval.“

„Správně, až na jeden malý detail – v roce 1975 přijalo OSN a předložilo k ratifikaci všem státům Mezinárodní úmluvu o potlačení zločinů apartheidu. V tomto dokumentu i v dalších rezolucích OSN se nemluví jen o rasách, ale i o pohlaví. Pověšněte si slova zločin – už tehdy považovalo mezinárodní společenství rozdělování lidí podle vnějších znaků za zločin vhodný k potrestání...“

„OSN už neexistuje!“ vykřikl kdosi. Přemýšlivá Ingrid Lorentzenová se ale slušně přihlásila.

„Zanikly státy a s nimi i OSN. Někjaké úmluvy z doby rozděleného světa těžko mohou platit!“

Karel se usmál, aby před ostatními zakryl osten vzteku, jenž mu nečekaně projel srdcem.

„Važte... velmi dobře važte svá slova. Úmluva se týká morálních otázek, podobně jako Deklarace lidských práv nebo Bible. Přestat platit je právní termín. Nevím, kdy přesně se začaly rozevírat nůžky mezi právem a morálkou, možná někdy po druhé světové válce, ale důraz na právo a práva byl jedním z pilířů mizérie přelomu druhého a třetího tisíciletí.“

Bohužel, většina lidí zaměňuje vývoj techniky za vývoj člověka. Pravda, blesky nevysvětlujeme démony a ke hvězdám se můžeme vydat, ne jen na ně koukat. Ale naše podstata se nezměnila. Kdyby nás společnost nenaučila a nedala nám k dispozici nashromážděné vědomosti, nezabránilo by nám to vyrůst ve zdravé jedince. Ale brzy bychom si blesky zase personifikovali. Proto

jsou věci staré víc než dva tisíce let stále platné. Takže nějakých sto padesát nehraje roli!“

Když Karel pokynul studentovi třetího ročníku exobiologie, netušil, že přišlo vysvobození z nebezpečně se vyvíjející debaty. Určitě by se zanedlouho dostali k reklamám v televizi a ke svobodě tisku.

„Děkuji vám, vaše odvaha mluvit o naší společnosti takhle otevřeně dala morální základ mým špatným pocitům, možná bych mohl říct, že jste mi otevřel oči. Málem jsem totiž podlehl naléhání mé matky, abych navštívil psychiatra.

Pevně doufám a zároveň se bojím toho, že za pár let budu na vašem místě – myslím výzkumníka primitiva, který se po desetiletích vrátí domů a diví se i ušima. Až doteď jsem si tento aspekt mé budoucí práce vůbec nepřipouštěl.

Na otázce, kterou si vám dovolím položit, jsem se shodl s několika spolužáky a navíc si myslím, že odpověď bude zajímat i mnoho dalších. Jde o to, že fyziku jsme měli pouze v prvním ročníku a že panu profesorovi šlo víc o matematiku než o principy. A protože dilatace času má ne právě příjemné dopady, chci vás poprosit o nematematické vysvětlení – jak to, že mají relativistické jevy takový vliv, když létáme subprostorem?“

„Dobrá otázka. Já taky nemám v lásce fyziku cezenou přes vzorce, ale bez matematiky by to nešlo! Když letí loď subprostorem, čas posádky běží jen o málo pomaleji než čas mimo tunel. Ten rozdíl závisí na mnoha parametrech, mimo jiné na hmotnosti lodi, ale hlavně závisí na její rychlosti – čím rychleji se hvězdolet v tunelu pohybuje, tím je čas posádky pomalejší.

Při současné rychlosti jde ale o rozdíl jen necelých patnáct procent. Zbývajících osmdesát pět skutečně padá na vrub relativitě času při vysokých rychlostech, jak ji popsal Albert Einstein. Problém tkví v rychlosti, jíž hvězdolet musí dosáhnout, aby se dostal do subprostoru.“ Karel naznačil rukou vzrůstající křivku.

„Energie potřebná k pohybu narůstá exponenciálně a při rychlosti světla je nekonečná. Vědci tvrdí, že kdybychom dokázali vydat v miliontině sekundy energii supernovy, přepadli bychom do subprostoru taky. Naštěstí je tu reálnější způsob. Zjistilo se, že už při rychlostech nad osmdesát procent rychlosti světla dochází k jakési přípravě na propad do subprostoru. Jako by se prostor rozestupoval – představte si síť, jejíž oka se zvětšují.

Před téměř šedesáti lety se přišlo na to, že tu síť lze uměle roztáhnout tolik, aby loď propadla do subprostoru. To, čemu říkáme subprostorové okno, je vlastně jedno oko sítě našeho prostoru roztažené natolik, že náš prostor v něm zřídí a přestal bránit průchodu do subprostoru,“ řekl Karel a naznačil klesající křivku.

„Energie, kterou potřebujeme na otevření subprostorového okna, exponenciálně klesá a při rychlosti světla je nulová. Jak vidno, energetické křivky pro rychlost světla a pro díru do subprostoru se protnou. Je to někde okolo pětadevadesáti procent rychlosti světla. Přesto energie potřebná k otevření okna je obrovská. Lidstvo tehdy již takový zdroj mělo, ale byla jím celá termojaderná elektrárna. A ta se těžko zamontuje do hvězdoletu.

Necelé dva roky po zveřejnění výsledků za vedoucím výzkumného týmu,

fyzikem, který za objev subprostorového okna dostal Nobelovu cenu, přišel mladý vědec z druhého konce Země. Když chtěl zaujmout a hned zkraje mu řekl, že ve zveřejněných rovnicích jsou špatně zvolené okrajové podmínky, fyzik ho vyhodil. Mladík se naštěstí nevzdal a držitel Nobelovy ceny mu nakonec dal za pravdu. Jemu ani nikomu ve výzkumném týmu nedošlo, že rovnice se vztahují na celý prostor. Když využiju příklad s rybářskou sítí, tak je určitě rozdíl mezi snahou roztáhnout oka v širokém okolí a roztažením jen jediného oka. Potřebná energie je asi dvacetkrát nižší.

Mladý vědec přišel s geniálním nápadem, jak upravit rovnice tak, aby se z celé sítě vybralo to jediné pravé oko, které nás propustí do subprostoru s nejmenší potřebou energie.

Právě před dvaapadesáti lety odstartovala z Měsíce první pokusná subprostorová raketa. Po tomto úspěšném pokusu se na vývoj mnoha milionů součástí hvězdoletu vrhly vědecké ústavy po celém světě. Nepředstavitelné úsilí celé planety přineslo skokový nárůst našich znalostí a možností. Byla objevena možnost generovat gravitaci uměle. To přineslo jednak konstrukční zjednodušení lodi a jednak možnost realizovat tlumiče inerce. Díky nim lze urychlit hvězdolet na potřebnou rychlost během necelých pěti minut, aniž by se posádka rozložila na atomy. Teda teoreticky, prakticky by šlo o mrhání energií. Mohutné snažení vyústilo už po třech letech v první hodinový let lidské posádky mimo hranice sluneční soustavy a zpět... Takhle je to dobré? Zatím jsem se matematice vyhnul.“

„Vynikající! Pokračujte, prosím.“

„Dobře. U výpravy, jako byla ta naše, kdy se zkoumá určitá oblast a hvězdolet se neustále přesouvá od planety k planetě a od hvězdy k hvězdě, je pro relativistické jevy místa dost a dost. Při přesunu mezi planetami se subprostor nevyužívá. Přesouváme se Einsteinovým prostorem rychlostí, jakou motory lodi vyvinou. Mezi hvězdnými soustavami se využívají subprostorové skoky. Když je těch skoků velký počet, jako v případě naší výpravy, významně narůstá časový rozdíl mezi hvězdoletem a naším vesmírem.

Ještě jsem se nezmínil o návratu ze subprostoru do našeho vesmíru. Otevřít si výstupní okno ze subprostoru vyžaduje mnohem méně energie než při vstupu do něho. Ale subprostor si to vybere jinde. Když se totiž hvězdolet vrátí do našeho prostoru, ztratí značnou část své hybnosti. Důležité je, že kvantum energie, které subprostor odebere, je v téměř konstantním poměru ke hmotnosti lodi.

Za současného stavu techniky vstupuje loď do subprostoru na devadesáti třech procentech rychlosti světla, víc naše motory nezvládnou. Do našeho prostoru se pak vrátí s rychlostí jen deseti procent rychlosti světla. Sice nepotřebujeme palivo na zpomalení, ale platíme za to zpomalením času posádky vůči času na Zemi.“

„Děkuji. A proč nám nefunguje subprostorové rádio?“

„Na to je taky jednoduché vysvětlení. Rychlost světla a tedy i rádiových vln je nejvyšší možnou rychlostí v našem vesmíru. Rádiové vlny se vlastně pohybují na hranici mezi prostorem a subprostorem.“

Karel zkontroloval čas a obrátil se na rektora. Ten přikývl. Karel se tedy naposledy rozhlédl po posluchárně a poděkoval za pozornost. Potom v doprovodu rektora a několika profesorů opustil sál. Když se loučili, rektor řekl:

„Myslím, že jste se zmylil. Usuzovat na celou společnost z několika hodin strávených v metru je dost málo.“

„Jedno staré asijské přísloví říká, že nejsi-li součástí problému, jsi součástí řešení. Společnost by navrátilce z dlouhodobých výprav měla poslouchat, protože součástí problému je celé lidstvo. Přestože ke hvězdám vysíláme ty nejlepší z nás, po návratu je neposloucháme a chceme, aby se nikde moc neukazovali.“

A to dopoledne v metru byl jen začátek. Dalo směr mnoha mým dnům – prostudoval jsem si věci, které bych jinak přehlížel, sledoval jsem pořady, o které bych jinak ani okem nezavadil. Možná byste to mohl zkusit – vědomě ignorujte podvědomé chování a projděte se po metru se zdviženou hlavou. Za čas si povíme, co jste zjistil a kolikrát jste skončil u výsledku. Když jsem se zmylil, tak o nic nejde, ne? Na shledanou.“

* * *

Znělka komunikátoru by probudila i mrtvého. Karel ale nespal, jen se mu nechtělo z postele. Hlas na druhém konci byl chraptivý a tvář na obrazovce veselá:

„Ahoj, Vejte, tady Randal... Zapni kameru, Vejtaho, stejně vím, jakej tam máš bordel!“

V případě Karla nebyla přezdívka urážlivá – už dávno ne. Bohužel, zažila se tak, že když nakonec vyšlo všeobecně najevo, že vše, co zažil, byla pravda, stali se z mnohých posměváčků jeho přátel a přezdívku zkrátily.

Karel krátkým pohledem na zhasnutý indikátor kamery zapnul obrazový přenos i opačným směrem a bavil se nefalšovaným údivem volajícího. Randal byl ale pohotový jako vždy:

„Co se ti stalo?“

„Jsem naprosto v pořádku – patrně jsi nepostřehl, že jsem se minulý měsíc oženil. To uklízela Katka!“

„No, pozvánku jsem zaznamenal, ale čas fakt nebyl. Doufám, že ti omluva dorazila a nezlobíš se.“

Karel jen mávl rukou: „Dobrý.“

Randal ale rozhovor dvou nejlepších přátel utal a přešel hned k věci:

„Mám pro tebe práci, Vejte. Důležitou!“

„Už nějaký čas nejsem tvým zaměstnancem,“ usmál se Karel a hlavou mu blesklo několik vzpomínek a úsloví o dvou kohoutech na jednom smetišti. Býval příliš aktivní a rozhodný – jako Randal. I zaměstnanec poměr může udělat z přátel nepřátele. Karel tehdy odešel v poslední chvíli a jejich přátelství se vrátilo. Zdálo se dokonce, že přestálé potíže jejich vztah nakonec posílily.

„Já vím,“ vzdychl si Randal, „ale mám pádný důvod. Teda dokonce několik důvodů, kdyby ten první nestačil... Už několik let spolupracuju s Altarem.“

Magda, jeho žena, mi včera volala – rádi by tě zaměstnali. Co ty na to?"

Karel překvapeně vydechl. Tenhle důvod úplně stačil.

„Kdy a na jak dlouho?"

„Měl bys vyrazit co nejdřív, abys nezpohodnl."

„Dobře. Tohle stojí za to, abych vstal hned. Do hodiny jsem u tebe. Máš centrálu pořád na stejném místě?"

Když Randal kývl, rozloučili se a Karel konečně vstal.

* * *

Karel se v rychlosti umyl, oblékl, ale když se chystal sednout ke snídani, ozval se komunikátor. Na obrazovce nebyl Randal, ale nějaká žena. Opravdová krasavice. Vizitka na stavové liště hlásila, že je z CSPS (Centrála subprostorového spojení, Měsíc). Protože Karel nastavil komunikátor na ‚ruční‘ zapínání své kamery pro každé spojení, nemohla vidět tu neustlanou postel.

„Dobré ráno... pan Tichý?" I hlas měla božský.

„Malý moment," zvolal Karel a chvatnými pohyby se pokusil postel srovnat. Když pak kameru zapnul, žena si rychlopokusu o ustlání postele všimla a usmála se tak oslnivě, že Karlovi poskočilo srdce a kalné ráno přestalo existovat. Usmál se také a neopatrně řekl:

„Dobré ráno. Dnešek se určitě vydaří! Škoda, že mi krásné ženy nevolají častěji."

Ale deštivé ráno se hned vrátilo. Krásná tvář potemněla a trochu se přiblížila ke kameře.

„Vážený pane... Tichý. Máte štěstí, že mám dobrou náladu, jinak bych na vás obratem podala žalobu!" zavřčela úřednice. Jenom její oči se nezměnily a utvrzovaly ji ze lži. Kompliment ji těšil, ale nemohla dát před kolegyněmi najevo změkčilost. Studená sprcha Karla probrala. Přestal se usmívat, ale odpovídat nebylo třeba, úřednice se vrátila k povinnostem.

„Identifikujte se, stačí mi otisky... Jste to skutečně vy. Včera pozdě večer dorazila pošta pro vás," Karel se už nadechoval k otázce, ale nepustila ho ke slovu, „... ale střela dorazila velmi poškozená. Technik říkal, že je to velký zázrak, když se dostala až sem. Naše počítače na tom pracovaly celou noc, ale moc toho nezískaly.

Posíláme vám nejen fragmenty zprávy, ale i hologramy střely, jak přiletěla, a jednotlivých částí po rozebrání. Náš technik byl poprvé nadšený z toho, že jsme ho vytáhli z postele. Předpokládám, že to přijmete." Krásné hnědé oči se upřeně zadívaly, ale už jinak, úředně!

„Samozřejmě přijmu. Děkuju a nashledanou."

„Posílám. Na shledanou."

* * *

Karel se šel nejprve nasnídat, aby se vzpamatoval. Přenos hologramů byl sice už nějakou dobu běžný, ale přes sliby komunikačních společností stále

pomalý. Na ukazatel přenosu, tvrdící „Do konce přenosu zbývá: 16 minut“, se moc spolehnout nedalo. Karla už kolikrát napadlo, jak by bylo krásné, kdyby systém napsal „Předpokládaná doba přenosu je ve hvězdách“ nebo něco podobného.

I když Karel spěchal, teď musel počkat. Takové šoky neměl rád – subprostorovou zprávu dostal teprve podruhé v životě. Ta první byla od Randala před osmi lety, když ztroskotal u Polárky. Důvodem byla značná cena SP střely, která nahrazovala pomalou komunikaci rádiovými vlnami. Lidé se sice naučili využívat subprostor pro lety k jiným sluncím, ale do subprostorového tunelu nic jiného než hmotné těleso nedostali. Elektromagnetické vlnění bylo prostě navždy spjato s trojrozměrným prostorem. Zatímco se čekalo na objev století, byla zřízena CSPA v každé soustavě, v níž se lidé natrvalo zabydleli.

Karel nespěchal, snídal přesně patnáct minut a hned nedočkávě běžel ke komunikátoru. Tam zjistil, že přenos skončil už před čtyřmi minutami. Měl si říct o zvukový signál! Přisedl tedy k telestěně a začal se probírat materiály.

Poštovní střela byla opravdu poškozená. Souhlasil s technikem, že pravděpodobnost letu takového vraku byla málem nulová. Něco na tom vraku ho znepokojovalo, ale až po dlouhé době přišel na důvod – místa prvotního poškození tvořily hladké plošky, teprve ty byly dodatečně narušené mikrometeority.

Chtěl si střelu prohlédnout ze všech stran, a proto dal příkaz k otočení kolem delší osy. Odhadoval, že asi šedesát procent povrchu střely bylo obroušeno. Už chtěl otáčení zastavit, když si uvědomil něco jiného – plošky na sebe navazovaly. Byla to skoro spirála, tedy několik šroubovic do sebe zavinitých. Střela něčím prolétla a zároveň rotovala. Karel netušil, čím mohla střela proletět, a ta rotace ho mátlá. SP střela neměla žádná křídélka, pohybovala se jedině vesmírem. Ještě chvíli nad tím bádala a došel k závěru, že tomu bylo spíš naopak – střela proletěla mrakem částic, který ji nejen obrousil, ale i roztočil. Anebo možná rotoval ten mrak...

Už chtěl hologram vypnout, když si všiml neobroušeného místa s částí znaku odesilatele. Podíval se do zprávy počítačů poštovní centrály a našel popis znaku a algoritmů, které počítače nasadily. Znak byl namalován barvou a štětce, evidentně rukou, a zabíral přes polovinu střely. Počítače se pokoušely z těch několika neobroušených míst složit celek, ale chyběla příliš velká část a počítače poštovního centra asi nikdy nepotřebovaly ke své práci adaptivní algoritmy, a tak se nedobraly žádného výsledku.

Karel si začal malby na neobroušených místech podrobně prohlížet s dost nereálnou představou, že jeho mozek je lepší než počítače. Jeho snaha byla kupodivu odměněna velice brzy – s jistotou zjistil, že to není jeden velký znak, ale že jeden znak běžné velikosti se opakuje ve směru obroušených šroubovic. Bohužel se ale šroubovice odvíjely prudčeji a znaky narušovaly tak, že se stejně výsledek nedal složit. Ne že by se o to Karel nepokusil, ale vždy mu z toho vznikl obrazec, který hýřil barvami a nedával moc smysl. Nějaký les, či co...

Raději přešel ke zprávě. Z té nezbylo téměř nic. Věděl dost přesně, jak je

informace ve střele uložena. Nebyl to jeden malý čip či nějaký smotek papíru, ale velkoplošný hologram s redundancí devadesát procent. Znamenalo to sice, že jen deset procent hologramu neslo informaci, ale zároveň mohlo být poškozeno devadesát procent povrchu a zpráva zůstala celá. Pravděpodobnost takového poškození ale byla nepatrná, to už by spíš střela přestala existovat. Velkoplošný hologram byl nanesen na vnitřní stěnu téměř po celé délce střely.

Ale to, co obrousilo střelu zvenku, jako by působilo i uvnitř. Na první pohled bylo zřejmé, že porušená místa na hologramu jsou stočena do šroubovice a odpovídají obroušeným místům na plášti střely. Počítače pošty daly dohromady jen šest slov – podle prvních tří určily adresáta, další tři byla vlastní zpráva. V tom Karel poštovním počítačům věřil, na to byly specializované.

Podle počítačů byla zpráva velice dlouhá – blížila se maximální délce. Tvrdily ale, že s pravděpodobností sedmdesátí tří procent byla zpráva poloviční a jednou se opakovala. Odesilateli asi hodně záleželo na dodání. Kromě prvních tří slov, jež určitě byly adresou, spolu další moc nesouvisela, protože byla z různých míst zprávy: *Ka(rel)*, *Tic(hý)*, *(Rie)grova 125(6)*, *(a)lta(j/r)*, *(n)emůžem(e)*, *(u)krý(j/t) s(e!)*. Znaky v závorkách doplnily poštovní počítače. Na tomhle že dělaly celou noc?

Karla ze zprávy přepadl tísnivý pocit. Vzdal možnost, že dodrží čas příchodu k Randalovi, sedl si na postel a snažil se přijít na možné souvislosti. Moc toho ale nevymyslel. Jen si předsevzal, že bude opatrný a všechno dvakrát promyslí. Nakonec se s povzdechem zvedl, řádně ustlal postel a vyrazil za Randalem.

+ + +

5. Dora

„Mám ti přidělit hvězdolet Nupač,“ řekl Randal.

Karel se zhrozil a zakryl si oči pravou rukou. Smích zadržel, ale cukalo to s ním. Randal ho podezřívavě pozoroval.

„Co je?!“

„To jsi byl opilý?“

„To vymyslel Matýsek,“ řekl Randal a Karel začal rychle počítat.

„Jak stará je ta loď?“ zeptal se s podezřením v hlase.

Randal se ošil. Chvilí předváděl břišní tanec a pak z něj vypadla číslice, při níž se Karel zhrozil podruhé.

„No... patnáct let. Ale před půl rokem prodělal generálku!“

„Radši už se na nic neptám. Představíš mi posádku?“

„Jasně. Pojď za mnou,“ pokynul mu Randal a byl rád, že se Karel dál na hvězdolet nevyptává.

Výtahem sjeli o dvě patra níž a vešli do malé zasedačky, jak místnost označil Randal. Tam posedávalo a postávalo osm lidí. Když vešli, všichni se k nim otočili a sedící okamžitě vstali. Když se šum uklidnil, Randal začal:

„Tak posádko, tohle je od nynějška váš velitel, Karel Tichý.“ Karel pozdravil kývnutím a Randal pokračoval: „Jsou tu dvě ženy: Edita je lékařka, ale zvládne biologii a má ráda antropologii. Sylva je technik přes jemné věci – elektronika, robotika. Psychologie lidská i robotí je jejím koníčkem.“

Do páru tu je Theodor jako technik, ale ten je spíš přes motory a zbraně. Víím o něm, že má mechaniku raději než elektroniku. Editě k ruce může být Jaroslav, ale je to spíše exobiolog a planetolog. Tvrdí, že ve volných chvílích studoval sociologii, ale těžko ji na cestách s tebou využije.

Prvního pilota Kasima ti představovat nemusím. Hodně létal, a proto je teď mladší než já. Druhý pilot, navigátor a trochu i zbraňový technik David je u nás teprve půl roku, ale ujišťuju tě, že jeho astronomické a matematické znalosti jsou... astronomické.

Támhle u okna je Alexandr, náš knihomol. Je zaměstnán jako astronavigátor a vojenský poradce, ale je skvělý historik. Alespoň to o něm tvrdí můj přítel z Ústavu paměti lidstva. Ten je na Marsu, Kájo... kdybys náhodou nevěděl.

Poslední u kytky v rohu je Albert. Možná si na něj vzpomeneš, skončil na akademii o dva roky později a krátce sloužil s tebou a Jordanem na stejné lodi. Rok po tvém odletu na výpravu se připlel k leteckému neštěstí a dlouho se léčil. Potom se mi několik let vyhýbal, nechtěl mít s kosmem nic společného. Získal jsem ho teprve před třemi roky – ale ne jako pilota. Jeho

doménou se stala logistika všeho druhu, a je v tom opravdu dobrý. Teprve při mnoha rozhovorech s ním jsem zjistil, co všechno se pod tím jediným slovem skrývá. Řekl bych, že celé obory, jinak samostatné.“

* * *

Po představení posádky zavedl Randal Karla do hvězdoletu. To neuvěřitelné jméno bylo vyvedeno obrovskými, tmavě červenými znaky nad hlavním vstupem.

Randal se u vstupu identifikoval počítači hvězdoletu a v pilotní kabině ještě jednou. Bylo zřejmé, že hvězdolet od generální opravy nikde nelítal. NSH dělal zvědavého.

„Dobrý den, pane Liwsone. Koho jste mi to přivedl?“

„Představuji ti kapitána Tichého. Nedávno se vrátil z cest, ale bez kosmu je nesvůj. Budete lítat spolu. Pověřovací listiny jsi měl dostat už včera.“

„Ano, pane. Centrála mi postoupila potřebné informace včera v sedmácti dvacet tři.“

„Výborně,“ usmál se Randal a rozhlédl se po můstku. „Taky mám dost práce. Vy dva se seznámte, nechám vás o samotě. Kájo, ty nezapomeň, že v devět začínáte s posádkou ve výcvikové hale há jedna.“

Karel přikývl a Randal se otočil a vyrazil k východu. Ještě než z pilotní kabiny vyšel, zamával pravou rukou nad hlavou a hlasitě připomenul počítači: „A dej mi na Karla pozor!“

„Dovolte mi poblahopřát vám k úspěšné výpravě, kapitáne.“

„Děkuji... Kde jsi byl před generálkou?“

„Létal jsem jako kurýrní loď.“

„Pro Altara?“

„Pana Newmana? Ano.“

„A generálka se týkala jen lodi, nebo i tebe?“

„Trochu mi renovovali hardware, ale především software. Taky jsem prošel selektivní restrukturalizací paměti.“

„A to je co za čertovinu?“

„Nevím, co myslíte tou čertovinou, ale jednoduše řečeno mi vymazali část paměti.“

„To mi připadá kruté. Jak to udělali?“

„Napojili mě na tři superpočítače, které prošly celou moji pamět' a zpět zapsaly jen důležité informace. Technici tomu říkali ‚omlazovací kúra‘. Nechápu ale, čemu se smějí.“

„No dobrá. Půjdu se připravit na výcvik, ale ještě mi řekni, jak tě oslovovali předchozí velitelé.“

„Kdysi dávno jsem měl jméno, ale většinou mi říkali zkratkou NSH nebo počítači.“

„Nevím jak ty, ale já tu zkratku nesnáším. Před šesti... vlastně devatenácti lety můj přítel tu zkratku polidštil. Našemu NSH jsme říkali Neš. Je to krátké a není to zkratka. Co tomu říkáš, Neši?“

„To je hezké. Děkuji, kapitáne,“ umělý hlas zněl jásavě. „Hodně zdaru při výcviku,“ dodal ještě, když se Karel obrátil k odchodu.

* * *

Když se Randal vrátil z hvězdoletu do své kanceláře, řekl sekretářce, ať mu okamžitě zavolá Davida. Pak si ve své kanceláři sedl do anatomicky tvarovaného křesla, opřel lokty o stůl a položil si hlavu do dlaní.

Najednou se cítil strašně starý. Čím více se před Karlem snažil, aby se nepodřekl či nějakým náznakem nevyvolal podezření, že tuší nějaké potíže, tím více se o přítele bál.

Tížilo ho vědomí, že ho Altar drží v kleštích a že se nemá na co vymluvit. Musí mu Karla poslat. Přes strach, že se to Altar dozví a zničí ho mávnutím ruky, se Randal snažil vylepšit Karlovu pozici. Už třeba výběrem jeho posádky – dal dohromady výkvět odborníků, kteří ale prodělali vojenský výcvik. Až na Davida. Ale to se za chvíli taky vyřeší.

Jednou strach Randal téměř přerostl a málem všechno vzdal. To když si včera nechal přítelem svého přítele, odborníkem na elektroniku, odstranit odposlech ze své kanceláře. Ukázalo se, že tam odposlech skutečně je. Hned mu bylo jasné, že Altar si své obchodní partnery hlídá. Při představě, jak snadno by si podřezal větev sám pod sebou, se mu rozklepala kolena.

Dlouho do noci s tím odborníkem vymýšleli věrohodný způsob, jak vyřadit hlasové a obrazové snímače tak, aby ten, kdo je tam dal, pak nepoznal, že to Randal udělal vědomě. Teď ale seděl v „čisté“ místnosti a zabýval se svým strachem z možnosti, že něco přehlédli. To by se Altar zanedlouho dozvěděl, že Randal ví. Ozvalo se tiché zaklepání a Randal pevným hlasem pozval Davida dál.

Pokynul mu do křesla před svým stolem a chvíli ho míčky pozoroval. Náhle si uvědomil, že neví, jak začít, a zalitoval, že se neporadil s nějakým odborníkem. Zhluboka se nadechl a začal:

„Známe se nějaký ten pátek, Davide. Vzpomeň si na několik nesouvisejících otázek, kterými jsem tě překvapoval poslední tři dny. Pokud si myslíš, že jsem se zbláznil, tak...“ Zarazil se, přejel si pravou rukou přes obličej a dořekl: „I když možná jo!“ Pak zatřepal hlavou ve snaze utřídít si myšlenky. Začal raději jinak:

„Budu potřebovat tvoji pomoc. Všechno, co ti odteď řeknu, musí zůstat naším tajemstvím. Nejdřív pár informací, abys věděl, jak vážná je situace. Altar si vyžádal nejen loď, on trval na tom, že jí bude velet Tichý. Z různých poznámek za patnáct let spolupráce mi ale vyplývá, že Tichého moc v lásce nemá. Mám o Tichého důvodné obavy. Můžeš nad tím mávnout rukou, ale je tu něco, co mé obavy potvrdilo – tuhle místnost, moji kancelář, Altar odposlouchává. Patrně už hodně dlouho!“

David se tvářil nejdřív nechápavě, potom pobaveně, ale při zmínce o odposlechu začal Randal brát vážně a s leknutím se rozhlédl. Hned se zase uklidnil, protože Randal pokračoval ve vysvětlování. Ukázalo se, že ani David

nená z Altara dobrý pocit. Velice rychle našli s Randalem společnou řeč a dohoda pak byla dílem okamžiku. David dokonce aktivně navrhl několik vylepšení plánu.

Po patnácti minutách si podali ruce a David odešel do haly H1 na povinný výcvik nově vzniklé posádky.

* * *

Pod pojmem výcvik se skrývala řada přednášek, testů, hraní si na trenažérech a také fyzická příprava. U nově vzniklé posádky vyžadoval zákon minimálně jeden týden na stmelení.

V šatnách obrovské haly H1 se Karlova posádka převlékla do ‚maskáčů‘ a služba jim rozdala vybavení na paintball. Herní plán byl jednoduchý a celý Randalův: všichni proti Karlovi. Dali Karlovi desetiminutový náskok a pak se za ním pustili do hustého smíšeného lesa. Randal svým plánem chtěl – především navenek – vzbudit dojem, že na kosmického vlka s takovými zkušenostmi je osm obyčejných lidí málo.

Měl by patrně pravdu, kdyby nevybral odborníky s vojenským výcvikem. Hned v prvních minutách se ukázalo, že Edita je rozený stopař. Protože velitel skupiny nebyl určen, bylo logické, že převzala velení. Protože byl Karel hodně rychlý, protáhlo se pronásledování na půl hodiny. Potom, na malé mýtině, se stopy ztratily. Když se rozystoupili a začali prohledávat okolí, ozvalo se dvojí krátké hvízdnutí a Edita se krásně vybarvila.

Ostatní ihned zalehli čelem k lesu, odkud Karel střílel, ale neviděli ho. Bylo zřejmé, že je Karel pozoroval, správně určil velitele a právě ho vyřadil ze hry. Pár kuliček za Karlem poslali, ale trefili leda stromy. První se vzpamatoval Kasim a tichým hlasem vysvětlil několika větami, jak se rozptýlí do stran a Karla obklíčí.

Ale jaký by byl výsledek, se už nedozvěděli. Krátce po tom, co se doplazili z mýtiny do lesa a začali Karla obklíčovat – nebo si to alespoň mysleli –, ukončil počítač haly hru pro zranění hráče. Když se sešli na výše zmíněné mýtině, nesla Sylva Davidovo vybavení a Theodor Davida podpíral. David sám měl odřenou levou tvář, šrám na čele, kulhal a pravou rukou si držel levačku. Evidentně se snažil zabránit jí v pohybu.

„Co se stalo?“ vyzvídal Karel.

„Omlouvám se, kapitáne, za svou nešikovnost. Přeskočil jsem padlý strom, abych se za něj schoval, ale nevšiml jsem si, že je na okraji menší strže. Pak už jsem se jen kutále!“

„Moc pěkné. Uvědomuješ si, že těžko s námi příští týden odletíš?“

„No jo,“ vzdychl si David a opatrně vykročil k okraji mýtiny, kde zahlédl pohyb – to přibíhali roboti s nosítky.

Když se Randal dozvěděl o Davidově nehodě, pohoršení ani nemusel předstírat. „To je vůl,“ ohodnotil situaci hlasitě, ale myslel tím Davidův způsob, jímž realizoval jejich tajnou dohodu.

„Ostatní ať pokračují podle plánu, já najdu za Davida nějakou náhradu,“ řekl, aby vzbudil dojem, jak složité to bude. Nikdo nesměl mít ani stín podezření, že náhradník je už připraven.

* * *

Druhý den se Karel dostavil k Randalovi. Když byl tři kroky od dveří kanceláře, tisíce jehliček se mu zabodlo do šije. Pak se mravenčení rozšířilo po zádech až do nohou. Nepříjemný pocit ho překvapil a Karel se na místě zastavil.

Nenápadně se rozhlédl po místnosti s několika pracovišti a kukaní Randalovy kanceláře z třístavového skla. Nikdo ale v dosahu nebyl. Karlovi bylo předem jasné, co u Randala najde. Hned jak vstoupil a pozdravil, poznal na Randalovi, že ho přítel polopropustnou stěnou kukaně viděl a že pochopil. Robota, stojícího vedle Randala, ignoroval a hned se ohradil:

„Na lodi je robotů dost. Jako člena posádky robota nechci!“

„Je mi líto, příteli,“ řekl Randal s úšklebkem. „Momentálně nikoho nemám a druhého pilota potřebuješ! A Johan není jen naprogramovaný, ale má s pilotáží a navigací bohaté zkušenosti. Musím ti připomínat, že jsi sice velitel hvězdoletu, ale taky jen zaměstnanec? Altar proti mému postupu nic nenamítá – budeš se muset podřídit.“

Karel si Randala chvíli prohlížel. Jeho ironický hlas mu připomněl, že tohle už tu jednou bylo. Uznal, že tentokrát má Randal pravdu. V duchu se otřepal a obrátil se na robota. Ten okamžitě zareagoval a postavil se do pozoru.

„Nech toho, tenhle druh poslušnosti nevyžaduju,“ usmál se Karel a podal novému členu posádky ruku. Randal se ušklíbl a zvedl obočí. Pak se zvedl celý, ukázal na dveře a zvýšeným hlasem je pobídl:

„Mazejte cvičit, posádka už na vás čeká!“

* * *

Když den před odletem s Katkou večeřeli, ozval se z ložnice komunikátor. Karel vstal a šel k němu.

„Tichý. Kdo volá?“

„Zita, kapitáne.“

„Neříkej mi...“ začal zvesela Karel, ale když naskočil obraz, zarazil se. Druhý technik jeho výpravy po galaxii měl rozčuchané vlasy, zarudlé oči, na tvářích vypálené cestičky od slz a v ruce promočený kapesník. Tohle ani kapitán hvězdoletu nezvládne.

„Káťo! Pojď sem, prosím tě.“ Ještě než to dořekl, Katka se objevila vedle něj. Asi vstala od večeře hned, jak slyšela Zitu.

„Ahoj. Tak povídej, co se stalo?“

„Matys je ve vězení... za pokus o znásilnění!“

„Mluvila jsi s ním?“

„Jenom krátce. Říkal, že se jen bránil. Ale z toho, jak mi to popisoval, nechápu souvislost s obviněním!“

„Víš, Zito,“ vzpomněl si Karel na svou srážku s realitou a povzdychl si, „dnešní demokratická a svrchovaně humánní společnost rovnoprávných občanů tím označuje celou skupinu činů, jimiž může muž poškodit ženu. A tak zatímco došlo k rozšíření pojmu, výše trestu zůstala původní. A trestní sazba za pokus se od skutečně provedeného taky moc neliší... Nekoukej tak, nestal jsem se přes noc právníkem. Jen jsem už měl ten blbý nápad a jel jsem podzemkou. No a pak jsem několik večerů studoval trestní zákoník. Ještě dodám, že v téhle době už nenajdeš na Zemi místo, kde by to bylo nějak výrazně jinak!“

„Tak co se stalo!“ vpadla Katka do Karlova nádechu.

„Matys dneska ráno řekl, že té ulity má dost a chce poznat lidi. Jel... nevím, jak se to jmenuje... prostě tím nadzvukovým vlakem jel do Paříže a při vystupování z podzemí se mu to stalo. U eskalátorů ho někdo praštil ze zadu. Víš, že byl vždycky rychlý a že poctivě trénoval celou výpravu, a když byl v posilovně sám, nastavoval si jeden a půl gé. Rána za ucho prý byla dost slušná, ale Matys neupadl a tu ruku chytil. A teprve když útočnicka přehodil přes rameno a praštil s ním o dlážděnou podlahu, tak zjistil, že je to nějaká mladá žena.“

Karel koukal tak vyjeveně, že se Zita lehce usmála. Vzápětí však Karel zrudl, protože pojal podezření:

„A nebyl ten eskalátor náhodou pouze pro ženy???”

„Co je to za blbost!“ vybuchla Zita. „Takovýhle vtipy si...“ Když ale viděla, že se její dlouholetý nadřízený a ani lékařka výpravy nesmějí, zmlkla, zakroutila nevěřicně hlavou a pokračovala klidnějším tónem: „Nevím, to neříkal. Asi to sám neví, moc se s ním prý nebaví – spáchal velmi těžký zločin!“

„Už stanovili kauci?“

„Ne, to prý až zítra ráno. Kapit... Karle, co mám dělat?“

„Centrála společnosti má pro nás vyhrazené celé speciální oddělení, kde jsou právníci zaměřeni na navrátilce z dlouhodobých výprav. Je tam stálá služba, takže tam zavolej hned a vyžádej si doprovod. Trvej na ženském doprovodu. Oni už ti poradí – teda po právní stránce. Po stránce morální bude Katka lepší než já.“

Díval se přitom své ženě do očí a viděl souhlas. Potom si ale uvědomil, že zaujal před komunikátorem pozici jako na můstku hvězdoletu a že mluví jako velitel kosmické výpravy, a honem pokračoval:

„Obě mi promiňte... Nevykrucuji se, Zito, bez příčiny. Já totiž zítra odlétám. Můj kamarád ještě z doby před výpravou nechce, abych zlenivěl, a nabídl mi práci. Budu létat pro Altara.“

„Myslíš toho obchodníka s kyslíkem?“

„Už s tím kyslíkem tolik neobchoduje, ale má i jiné aktivity. Katka letět nechce, musím ji tu nechat. To já mám za tu chvíli Země plné zuby, dal jsem za pravdu Jordanovi. Přeji ti úspěch a neboj se – my navrátilci máme trochu jiný právní režim než místní. Já jdu dojíst večeri a vy dvě se domluvte. Ahoj.“

Povzbudivě se na Zitu usmál, krátce jí zamával a odešel dojíst skvělý chlorelový řízek.

* * *

Krátce po večeři se ozval komunikátor znova. Zvedla to Katka. Z obrazovky se usmíval Andrej Lupov z SPGV.

„Dobry večer, paní Tichá.“

„Dobry večer.“

„Je Karel doma?“

Než stačila odpovědět, objevil se.

„Tady jsem... Ahoj, Andreji. Něco nového?“

„Ahoj. To víš, jinak než pracovně bych nevolal. Před třemi hodinami se vrátily vojenské stroje z expedice na Bellu. Nic nenašly.“

„Nechápu – planeta zmizela?“

„Srandičky, co? Ne planeta, ale ten hvězdolet zmizel! Nic jiného se nezměnilo – díra po odstřelu a hromada hlíny a stromků tam zůstala, ale hvězdolet je fuč. Co ty na to – mohl odletět?“

„Myslím, že jakýkoliv druh pohonu bychom dokázali určit. Tohle byl jen kus trupu bez špičky a bez zádi. A ještě děravý!“

Andrej jen vzdychl a bezradně rozhodil ruce. Karel se ale usmál.

„Vlastně je to skvělá zpráva – znamená to, že civilizace, co jí ten hvězdolet patřil, ještě pořád existuje. Jsem rád, že jsme tam nechali vizitku. Ještě máš nějakou novinku?“

„Už ne, jen tohle. Tak se měj, Kájo... Na shledanou.“

„Ahoj, Andreji,“ pokynul Karel příteli rukou, vypnul komunikátor a otočil se na Katku.

„Zítřa odlétám... Jestli nejste proti, paní Tichá, uděláme si rozlučkový večírek. Jen my dva, máme přece večer jen pro sebe!“

* * *

Karel seděl ve velitelském křesle uprostřed můstku. NSH uvedl posádku do bojové pohotovosti. Všichni až na Johana museli být navlečeni do skafandrů s otevřenými přilbami, které před výstupem ze subprostoru byli povinni zavřít.

Přechod do našeho prostoru mohl být nebezpečný v případě, že by hmota hvězdoletu nebyla soudržná. Bohužel se za tím prostým slovem skrývaly děje na úrovni atomových sil, které se člověk sice naučil ovlivnit ve svůj prospěch, ale nedokázal včas odhalit narušená místa. Problém spočíval v tom, že neexistovala žádná nedestruktivní metoda měření strukturální integrity něčeho tak obrovského, jako je hvězdolet, která by byla dost rychlá na včasnou reakci. Až použitím energetického pole kolem celé lodi se situace obrátila k lepšímu.

V začátcích využívání subprostoru, kdy lodě neměly silový štít, se stávalo, že se do našeho vesmíru vrátila jen část lodi. Některé havárie byly tak tragické, že skončily v hlubokém utajení hluboko v tajných archivech.

Pochopitelně svědci, kteří přežili, nemlčeli. Ale lidová tvořivost nezná mezí. A tak se mezi kosmonauty šířily zkažky o lodích duchů, které se vynořily jen napůl a v podobě mlhy ve tvaru hvězdoletu děsily posádky a cestující jiných lodí, když jimi prolétali. Ale našla se i nechutná vyprávění, která se i po letech držela blízko reálných možností. Velitelé se jim nebránili, protože omezovaly počet těch, co byli znechucení oblékáním skafandrů.

Obraz se na chvílku zamlžil, dostavila se krátká bolest z přechodu a byli z tunelu venku. NSH dbal letových pravidel a vyvedl hvězdolet na nultou parkovací dráhu. Když se po osmnácti minutách přibližovali desetinou rychlosti světla ke čtvrté planetě, ozval se komunikátor. Karel potvrdil spojení a na obrazovce se objevil důstojník ve skafandru s přísným obličejem. Krátce nato se ze stínu měsíce vynořil lehký bojový křížník.

„Dobry den, alespoň podle našeho času. Jsem major Dlabanec na strážní lodi Duha. Vaše identifikace je v pořádku, ale čekali jsme vás až zítra.“

„Dobry večer. Omlouvám se. Plně jsem se spolehl na Randala. Jenže on...“ spustil Karel, ale Dlabanec mávl rukou a zatvářil se vědoucne.

„Neomlouvejte se, Randala znám – je to pěkný bordelář. Přebere vás centrála na Doře a rozhodne, kam s vámi. Ještě mi dovolte, kapitáne, vyslovit poklonu vám a vaší nedávné výpravě. Bylo by mi ctí, kdybyste se mnou zítra poobědval,“ řekl Dlabanec a naznačil úklonu.

„Nejsem proti, ale taky bude záležet na Altarovi. Když, tak se domluvíme na někdy jindy. Na shledanou.“

„Volají z Dory, kapitáne, přepínám,“ hlásil NSH.

Karel jen kývl a obraz se změnil. Hleděl do pohledného obličeje, rámovaného zlatými vlasy. Mladá žena se nakláněla ke kameře a náhlavní soupravu si přidržovala rukou, takže měla mikrofon až v puse. Byla lehce zadýchaná a bylo zřejmé, že ji obtěžují. Navíc kousala do mikrofonu.

„Malý moment, vyžádám si in... kce.“ Mezera byla vyplněna citoslovcem kousnutí do mikrofonu. Na Karlovy uši to bylo hodně silné citoslovce. Vzápětí obrazovka zčernala a pak naskočilo Altarovo logo.

„Promiňte, kapitáne! Nekontroloval jsem příchozí signál, ale teď nasadím filtry,“ omluvil se NSH. Čekali jen deset vteřin a kráska byla zpět. Náhlavní soupravu už si řádně nasadila a filtry nebyly třeba.

„Posílám vašemu počítači souřadnice. Pan Newman rozhodl, že máte přistát do hangáru tři. Vítejte na Doře!“

„Máš to?“ obrátil se Karel na NSH, jakmile krasavici poděkoval a obrazovka zhasla.

„Ano. Zahajují přistávací manévry.“

* * *

Magda vstoupila do Altarovy kanceláře a zastavila se hned za dveřmi, které se za ní tiše zavřely. Altar stál u průhledné stěny chráněné energetickým štítem a pozoroval hvězdolet s uhozeným jménem Nupač. Malá kulička ozářená sluncem a plameny motorů se snášela z oběžné dráhy a mířila k nejnovějšímu hangáru.

„Tak copak jsi chtěl?“

Altar se otočil do místnosti a usmál se na svou ženu. Mávl rukou směrem k oknu a přišel s nápadem:

„Co kdybys nejprve zkusila Tichého o toho hada požádat? Nasadíš prosebný výraz a bude ti zobat z ruky. Má k tobě citový vztah, přeci ti zachránil život. Co ty na to?“

„Altare, proč ti na něm tak záleží? O jednoho hvězdného kapitána víc, nebo míň!“

„Ještě nám může být užitečný. Nezapomeň na Alexe Borgiho – lidi zabíjet, jen když je to bezpodmínečně nutné!“

„Já vím, já vím, ale... víš jak je trapné, žádat dar zpět. A navíc po dvaceti letech. Co mu mám říct?“

„V tom se zrovna nevyznám, ale ty jako žena...“

„Přestaň mi to předhazovat, víš dobře, že to jinak nešlo!“

„Ale já jsem to myslel vážně – použij něco srdceryvného.“

„Stejně ho nejdřív vezmu na exkurzi a Čtyřprsták mu prohledá věci. Když se to nepodaří, mám náhradní plán. Chvilí by si poležel na ošetřovně...“

„Tomu říkáš náhradní plán? Co tím myslíš?“

„Nechám mistra Brawnyho, ať mu trochu zvalčuje hřbet.“

„Ach jo. Dělej, jak myslíš.“

„Ale ještě než uvítám Tichého, musím si podat Garlana, protože...“
Přerušil ji signál videofonu.

„Promiň,“ řekl Altar, stiskl tlačítko a přijal hovor. Magda mlčky přikývla, otočila se na podpatku a vyrazila do přijímací haly astroportu, aby si podala důstojníka Garlana.

* * *

Sotva se vzpěry dotkly podlahy hangáru dvakrát většího, než byl hvězdolet, uzavřela se kupole a prostor se zaplnil atmosférou. Z lodi vystoupili všichni, jak požadovala Magda Newmanová, velitelka bezpečnostních složek na Doře.

U dveří přetlakové komory je čekal zaměstnanec ochranky. Karel se psychicky připravil na spoustu robotů, a tak ho mravenčení za krkem ani moc nepekvapilo. Strážný je uvítal a vedl několika chodbami. Cestou si Karel prohlížel značení a musel uznat, že když ho neodstraní, najde ‚svůj‘ hangár kdykoliv. Po téměř deseti minutách chůze se před nimi otevřela velká přijímací hala, kam se sbíhaly tunely z dalších hangárů a několik přechodových komor vedoucích na astroport. Karlovi se to všechno zdálo přehnaně veliké – copak Altar počítá s davy turistů?

Halou se nesl křik. Žena, v níž i na tu dálku Karel okamžitě poznal Magdu, čistila žaludek nějakému staršímu muži. Strážný se tvářil zkrroušeně, něco vysvětloval a přitom ukazoval do objemné knihy, ležící před ním na stole.

Karel přenesl pozornost na několik strážných u pultu, který v půlkruhu přehrazoval chodbu, jíž přicházeli. Strážní strnule pozorovali Karlovu posádku a tvářili se, že stupňující se křik své šéfové neslyší. Karel se proti své vůli znovu podíval k Magdě, protože křičela tak hlasitě, že téměř začínal rozumět

slovům. Magda evidentně změnila barvu a ta silná kniha právě dopadala na stůl před strážného.

Pak si Magda všimla Karla a jeho posádky, ještě něco strážnému řekla a vydala se středem haly k nim. Než k nim došla, strážní provedli prohlídku u Karla a Sylvy. Na řadě byl Johan. Když jim skener prozradil, že Johan je robot, vzal strážný, co dosud jen postával, přenosný přístroj. Postavil Johana stranou, kroužil s přístrojem kolem něj jako sup a měl všetečné otázky.

„Všechny vás vítám na Doře,“ řekla Magda, když došla k pultu. Obrátila se na strážného, který kontroloval Johana centimetr po centimetru, a vyzvala ho: „Randal mě na něj upozornil, pusťte ho!“ Pak se otočila ke Karlovi, který už byl s prohlídkou hotov.

„Až tady skončíte, ubytujte se. Sam, co vás přivedl, vás na ubytovnu dovede, abyste nezabloudili. Protože program pro vás máme připravený až od zítřka, rozhodli jsme se s Altarem, že vás vezmeme na exkurzi. Takže máme třináct osmnáct. Řekněme ve dvě tady.“ Obrátila se na robota jménem Sam a ujistila se:

„Rozuměl jsi?“

„Ano, madam.“

* * *

Když přišli ve dvě hodiny zpět do přijímací haly, oddělila Magda Karla od posádky s tím, že jemu chtějí ukázat věci, které posádka vidět nemůže. Přešli halu a vešli do jedné z mnoha chodeb, které odtud vedly. Ale už po několika metrech Magda zastavila a přiložila ruku ke stěně. Dobře maskovaný služební vchod se otevřel a Karel si vzdychl.

„Jak se v tomhle bludišti vyznáte?!“

Usmála se na něj a pokynula mu rukou. Vešla za ním a pečlivě vchod uzavřela. „Je to zkratka,“ dodala a vyrazila klikací se chodbou raženou ve skále. Mlčky tak postupovali několik minut.

Karlovi vrtalo hlavou, proč má vidět něco víc, než zbytek posádky. Jak správně řekl Randal – je taky jen zaměstnanec. Při vzpomínce na Randala si vzpomněl i na podivný rozhovor, který s ním vedl krátce před odletem. Randal mu kladl na srdce, aby si na Doře dával pozor, co řekne a udělá, s kým se sejde a co mu kdo prozradí. Říkal, že bude-li mít na výběr, ať nepřistupuje na důvěrnosti od kohokoliv kolem Altara. Zvláště pak zdůraznil, že čím méně bude vědět, tím bude mít život klidnější. Sice to tak řekl, ale až s časovým odstupem si Karel uvědomil, že když mu to Randal říkal, měl v očích strach. Možná že ve skutečnosti myslel na mnohem tvrdší dopady na jeho život!

Náhle si Karel uvědomil, že právě teď dělá to, před čím ho Randal varoval. Jde s Altarovou manželkou nekonečným bludištěm kdovíjak hluboko pod povrchem a dozví se něco, co nemůže vidět jen tak nějaký zaměstnanec. No jasně, řekl si, snaží se mně svěřit tajemství, aby si mě pojistili. Jestlipak dojde i na důvěrnosti? Hned se ale okřikl, protože mu došlo, že Randal měl na mysli důvěrnosti jiného rázu.

Vyústění jeho úvah ho přivedlo k hodnotícímu pohledu na Magdu. Musel si

přiznat, že Magda se mu líbí. Za těch dvacet let neztratila nic ze svého půvabu. Byla to ta nejméně vhodná chvíle, aby se Magda ohlédla. Asi proto to udělala. Možná jí to napověděla ženská intuice.

„Kapitáne, kam se vám zatoulaly myšlenky?“ řekla s předstíraným pohoršením. „Zaslechla jsem cosi o tom, že jste se nedávno oženil!“

„Slyšela jste správně... Nesmíte se na mě zlobit, ale muž po svatbě neoslepne a neohluchne. A moje Katka mě našťěstí tak bere.“

Magdin úsměv se ještě rozšířil a v očích zasvítíl příslib.

„Možná bychom si mohli tykat?“

Hučení hormonů a svistot Damoklova meče táhly opačným směrem a málem Karla roztrhly. Nakonec ale poslech varovné zvony. Lehce se uklonil a se smutným úsměvem řekl:

„Přiznám se bez mučení, že se mi líbíte. Ale právě proto tenhle první krok udělat nesmíme. Odpusťte mi, ale překročil bych své kompetence.“ A v duchu ještě doplnil nehezkou poznámku o zobání z ruky.

Magda se nepřestala usmívat. Jen mlčky přikývla. A protože mezitím došli na konec služebního tunelu, otočila se ke stěně a otevřela dveře do další chodby. Poté, co prošli několik křižovatek, nastoupili do výťahu a sjeli ještě hlouběji. Následovala další chodba – ta ale byla široká a stáčela se doprava. Karel správně odhadl, že vede po obvodu podzemní továrny na hvězdolety, o níž se mu krátce zmínil Randal. Když si to uvědomil, začal se těšit jak malý kluk na Ježíška. A dočkal se!

* * *

Druhý den po snídani jim rozdali program akcí na šest dní. Potom měli dostat první náklad a vyrazit na cesty. Celá posádka ztuhla překvapením – hned druhá položka byly bojové sporty.

Po dvouhodinové přednášce o obchodních aktivitách Altarových společností a technologických možnostech továren na Doře se převlékli do sportovního a Sam je dovedl do tělocvičny. Až tady začalo Karlovi docházet, že Altar je na Doře devatenáct let a že tohle není jen tovární komplex, ale kompletní město. Chvilí se pokoušel odhadnout, jaké prostředky musí mít Altar k dispozici. Na takové podzemní město musely padnout opravdu astronomické sumy.

Řekl si, že se večer musí podívat na místní síť, aby se taky dozvěděl něco o historii a lidech. Těžko jsou zde jen svobodní, určitě tu žijí celé rodiny. Dál se v úvahách nedostal, protože přišla Magda a s ní další žena. Že to je žena, se dalo jen vytušit. Vojensky střižené vlasy, bez náušnic či jiných ozdob, plochý hrudník, relativně dlouhé nohy. Zato boule na kimonu dávaly tušit vypracované svaly. Tohle byla krotitelka lvů! Karel začal uvažovat, zda jsou na Doře také obyčejné ženy. Zatím viděl jen několik extrémů. Magda mu ale nedala čas na průzkum.

„Tohle je Gertruda Machrová, ale říkáme jí mistr Brawny. Povede váš krátký výcvik. Pokud se divíte, že po vás chceme i takovéhle věci, pak vězte,

že vycházíme ze zkušeností. Chceme, abyste nebyli úplně bezbranní, když budete jednat s našimi partnery kdekoliv v Galaxii. Všichni musíte ctít zásadu, že na jednání nepatří zbraně. Když tohle pravidlo druhá strana poruší, musíte se zbraní stát vy. Místře, máte slovo.“

Machrová jen přikývla. Rozhlédla se po posádce a ne jeden z nich se pod chladným a sebejistým pohledem otrásl. Její kamenná tvář se nezměnila, ani když promluvila.

„Ctím zásadu ,těžko na cvičišti, lehký na bojišti‘. Proto se můžete těšit v mé společnosti na tvrdý týden. Prošla jsem si váš seznam a jako první na zjištění aktuálního stavu kondice půjde Tichý. Velitel by měl jít posádce příkladem!“ dodala s úšklebkem a pokynula Karlovi na velikou žíněnku.

„Jaká jsou pravidla?“ zeptal se Karel, když se postavil na okraj žíněnky do základního postoje. Machrová se pohrdavě usmála a zakroutila hlavou.

„Jaká pravidla byste chtěl? Žádná nejsou. Že vy se bojíte udeřit ženu? Kam na ty předsudky chlapi chodí?!“

Karel si připomněl Zemi počátku dvaadvacátého století – tam se na člověka ze všech stran hrnuly hrdinské příběhy pouze o ženách. Mužský hrdina se nevyskytoval. Starší filmy s kovboji, supermany či jen trochu lepšími muži zachraňujícími hrdinky v ohrožení se nepouštěly. Považovalo se to za neslušné. Jak Karel jednou zaznamenal v televizních zprávách, dokonce existuje ženské hnutí za likvidaci archivů právě s takovými filmy.

Vrcholem manipulace byly reklamy. Obzvláště takové, co hlučně a velmi barevně v rychle se střídajících scénách vypráví nějaký příběh. Inzerované výrobky jsou určeny dospělým, ale děti jako houby nasávají pokřivené příběhy, které pak dokáží slovo od slova citovat. A mnohdy se jimi řídí. Jejich autoři nebyli v prezentaci násilí vůči mužům evidentně nijak omezováni.

Karel byl na Zemi jen pár měsíců, ale viděl jich hned několik. Nejvíce ho pobavila ta, která byla umístěna uprostřed diskusního pořadu o útlaku žen v současné společnosti. Pět feministek u kulatého stolu debatovalo o jednostranně deformované společnosti, kde má hlavní slovo pán tvorstva a v níž si ženy nemohou svobodně vydechnout. Pak stačilo vyjít na ulici, rozhlédnout se a divit se.

Machrová ho však zase vrátila do reality.

„Ošetřovnu tu máme skvělou – jestli se obáváte prohry se ženou,“ řekla s úsměškem a její hlas tak překypoval arogancí, že se Karel neudržel a nasadil udivený výraz a překvapený hlas.

„Vy tu nějakou vidíte?“

Jen lehký ruměnek prozradil, že ťal do živého. Taky za to ale hned zaplatil. Machrová dělala čest svému jménu – dvěma skoky překonala žíněnku a bolestivě nakopla Karla do ramene. Útok pěstí na obličej vykryl, ale Machrová se zamrskala a už ležel na zádech.

„Nesnáším drzé samce!!!“ komentovala kopanec do druhého Karlova ramene. Dalšímu kopanci do stehenního svalu uhnul jen díky rychlému přetočení. Převalil se ještě jednou. Že se dostal mimo žíněnku, ignoroval a ihned zaútočil.

Brzy zatlačil krotitelku do středu žíněnky. Pomalu ale jistě se zbavoval

vzteku a aktivní klid se mu šířil po celém těle. Jeho údery byly stále přesnější, rychlejší a tvrdší. Machrová byla skutečně dobrá, téměř všechny útoky šly mimo ni, ale stále více se jen bránila, stále častěji docházelo ke kontaktu s nechráněnými místy.

Po jednom zvláště vydařeném útoku zrudlo Machrové ucho a Karel zahlédl v jejích očích strach. Zamával jí rukama před obličejem, provedl obrát a podrazil jí nohy. Pád těla se ještě nesl tělocvičnou, když Karel hlasitě řekl: „Nesnáším namyšlené samice!“

Přistoupil k Machrové, ležící na žíněnce bez hnutí. Chut' vrátil jí ten kopanec potlačil a podal jí ruku. Hned ale zalitoval svého gesta, protože ve chvíli, kdy ji postavil, trhla pravačkou dozadu a přitáhla si ho k sobě tak prudce, že ztratil stabilitu. Karlova hlava vylétla dopředu, kde se střetla s hlavou slečny Machrové. Teda střetla by se, kdyby nezaúřadoval Karlův extrémní postřeh, kterým se pyšnil už od školních let.

Stihl trochu naklonit hlavu a Machrové tvrdá lebka sklouzla po pravém spánku, zdevastovala pravé ucho a narazila do ramene. Rána Karla pootočila a on se Machrové vytrhl. Chytil ji levou rukou za stále nataženou pravačku a přitáhl si jí. Jeho úder pravačkou tak nabyl na účinnosti. Vyrazil Machrové dech.

Pak se prudce otočil a přehodil ji přes rameno. Dal si však záležet na její trajektorii. Slečna Machrová po poctivém oblouku tvrdě dopadla na žíněnkou. Ještě před dopadem však inkasovala Karlův úder ke kořeni nosu, který ji uspal.

Magdin pobavený obličej ztvrdl leknutím. Očekávala, že mistr Brawny vytluče z Karla duši a ona bude mít příležitost prohledat mu i kapsy. V pokoji hada sice nenašli, ale že ho má Karel u sebe, věděla Magda ze záběrů bezpečnostních kamer u Randala i v přijímací hale.

„Co si to dovolujete, hulváte, takhle mlátit...“ začala Magda na Karla řvát, zatímco Edita vystartovala k Machrové a začala ji ošetřovat.

Karel se na Magdu podíval a další slova jí uvízla v hrdle. Neúměrně klidně řekl:

„Nechte si své feministické obraty. Když si myslela, že má navrch, nechtěla žádná pravidla. Nedodržela ani základní pravidla slušnosti. Kdo do koho kopal, když se octl na zemi? Takže se teď nesnažte vyčítat mi porušení nějakých pravidel. A už vůbec se nepokoušejte na mě vytahovat ty pozemské nesmysly!“

Protože Karlova trefa ukončila výuku bojových sportů, odvedl Sam posádku do jídelny, kde měli počkat na oběd. Kromě Edity a Sylvy, které pod vedením Magdy pomohly omámené slečně Machrové na ošetřovnu, která tu byla dle jejích vlastních slov na vysoké úrovni.

* * *

Seděli v prázdné jídelně a každý probíral poslední události ze svého pohledu. Theodor ale došel k jiným závěrům než ostatní a obořil se na Johana.

„Proč jsi kapitána nezastavil, když ubližoval Gertrudě? Chránit ženy je tvoje povinnost! Nejsi porouchaný?“

Všichni ztuhli překvapením a zírali na Theodora jako na zjevení. Ale Johanův elektronický mozek se nenechal vyvést z míry.

„Randal mi dal k dispozici vaše složky. Pokud to nevíš, má na to ze zákona právo. Víím proto, že jsi skvělý technik, a překvapuje mě, že nevíš o robotech základní věci. V mém programování se nehovoří o ženách, ale o člověku. Zatím. Z tohoto hlediska je problémem už samotný výcvik bojových sportů. Abych se mohl začlenit do lidské posádky a zúčastnit se výcviku spolu s ní, musel jsem sám projít speciálním robotím výcvikem. To proto, že zákon po špatných zkušenostech nedovoluje a tvrdě trestá výrobce, který by provedl nějaké změny algoritmů v této oblasti. Zmíněný výcvik sice neodstraní potřebu člověka ochraňovat, ale v některých situacích zařadí do hodnotícího procesu další potenciály. Takže porouchaný rozhodně nejsem. Když Machrová řekla, že žádná pravidla nejsou, potlačila tím moji potřebu zabránit jí a veliteli ve rvačce. Jinak bych mezi ně skočil už na začátku, když si vyměnili první údery.

Další věc je rychlost, jakou se vycvičení lidé při takovém sportu pohybují. Spočítal jsem si, že rychlost Gertrudy i velitele se velice přiblížila hranici možností šíření vzruchu v lidských tkáních. Dovolil bych si tvrdit, že Gertruda byla o něco rychlejší než velitel. Theo, měl bys přece vědět, že reakce každého robota jsou uměle zpomalené. Podle účelu robota zákon dovoluje určité rozpětí, ale i tak je rychlost reakce oko – mozek – ruka asi pětkrát pomalejší, než by mohla být. Já jako průzkumník mám rychlost reakce nejvyšší možnou. Přesto si myslím, že kdybych měl se slečnou Machrovou bojovat beze zbraně, nemusel bych nutně zvítězit. Tím chci říct, že bezprostřední reakce na nějaký úder Gertrudy nebo velitele nebyla možná. Asi sis nevšiml, že ještě předtím, než dal velitel svou poslední ránu, tak jsem vstal. Tomu úderu jsem nemohl zabránit, ale dalším už ano. Obával jsem se, že se velitel neudrží a bude pokračovat.

A teď dvě malé otázky, Theodore. Proč se nedivíš, že jsem nezabránil slečně Machrové v nakopnutí velitele, když ho dostala na zem? Není porouchané tvé vnímání reality?“

Theodor zareagoval jako člověk. Co si to ten výrobek dovoluje?! Zrudnul, konsternovaně zalpal po dechu a chystal se k výbuchu. Kdyby Johan nebyl robot, vrhnul by se na něj. Karel pozorně Johanův monolog sledoval a byl připraven.

„Ani slovo!“ vykřikl. Někteří sebou cukli leknutím, Theodor se zatvářil dotčeně a Kasim pohoršeně, protože mu zalehlo v uších. Karel ale hned pokračoval:

„Ať se ti to, Theo, líbí, nebo ne, tohle musíme vyřešit. Vzpomeň si na ranní přednášku. Říkali nám, že mezi Altarovými obchodními partnery jsou tací, co na bojových lodích mají výhradně ženskou posádku. Myslíš, že se zbláznili? Kdepak, oni přesně vědí, jak zareagují pozemští muži, ať přicházejí v dobrém, či zlém. A co ten ryze ženský svět? Něco jim přelítne přes nos, budou mít dojem, že pro ně není něco výhodné, a co uděláš ty jako zbraňový technik? Nebudeš na ně střílet a necháš se zmasakrovat jenom kvůli tomu, že do tebe

společnost pětadvacet let hustila, že bytosti ženského rodu jsou nedotknutelné?

Ne, Theo, teď nic neříkej! Zamysli se nad tím, protože s takovým názorem ohrožuješ celou posádku. Zapomeň na nějaký stud a snaž se nelhat, především sám sobě. Máš čas – po obědě se zeptáme. Nejen já, ale celá posádka potřebuje vědět, že nás podržíš za všech okolností!!“

* * *

Po obědě je Sam převedl do speciální učebny, kde je čekala přednáška o zbraních.

Karel využil toho, že přednášející ještě nedorazil, a hned jak se za robotem zavřely dveře, obrátil se na Theodora. Ten ani nečekal na otázku.

„Dal jsem si záležet, veliteli, a poctivě jsem to promyslel. Kdybyste znal mou matku, nedivil byste se, že mi to dalo takovou práci. Na vaši otázku před obědem odpovídám, že bych neváhal ani chvíli a vystřílel na ně třeba všechen energetický potenciál hvězdoletu. Zůstanu s vámi.“

„To jsem rád.“

„Já jsem taky ráda,“ ozvala se Sylva, „ale musíme si být jisti. Jsem ochotna Teodora otestovat.“

„Ty máš nápady,“ pođíval se Karel na Sylvu a pochybovačně zakroutil hlavou. „Podívej – chování člověka ve vypjaté situaci je ovlivněno souhrnem odpovědí na stovky otázek a všechny odpovědi předem nezná ani on sám. Děkuji ti, ale nechci riskovat zranění kohokoliv z vás, takže to nedovolím.“ Významně se pođíval na Theodora a směrem k Sylvě s úsměvem dodal:

„I když bys to nejspíš vyhrála.“

Koutkem oka zaznamenal Theodorův letmý úsměv a byl rád, že to má za sebou. Pak požádal Alexandra, který seděl u dveří:

„Prosím tě, koukni za dveře, jestli nejde ten učitel.“

Alexandr otevřel, rozhlédl se na obě strany, zavřel a zakroutil hlavou. To Karlovi vyhovovalo. Ustoupil až ke stěně učebny a tiše řekl:

„Posádka, mám problém. Pojdte prosím ke mně, ať nemusím křičet. Musíme se domluvit.“

Když se rychle shromáždili v půlkruhu u svého velitele, prozradil jim svůj objev.

„Když jsme byli včera odpoledne na exkurzi, někdo nám prohlédl věci. Ten, kdo to udělal, byl velice šikovný. Já jsem to zaznamenal jen díky nepatrné chybičce. Ale jsem si s ní jistý. Když si to spojíš s chováním Magdy a...“ Kývl na Kasima, který zvedl ukazováček.

„Měl jsem posunutou židli, ale nebádal jsem nad tím.“

„No vida. A když přidám pár Magdinych otázek a pohledů, k tomu ten dnešní útok krotitelky... Johan přes oběd analyzoval záznam z tělocvičny a upozornil mě na podezřelé chování Magdy a Gertrudy. Nechci vás zbytečně děsit, ale možná byste se měli připravit na rychlý ústup. Možná že...“

Větu už nedokončil, neboť se otevřely dveře a vešel učitel.

* * *

Když si Magda na displeji přečetla upozornění z počítače, který zpracovával odposlechy z tisíců míst na Doře, málem vzteky pukla. Počítač, který se vyrovnal řídicím systémům hvězdoletů, správně usoudil, že slova jistého Karla Tichého jsou závadná. Chvilí přemýšlela, pak si nechala spojit svého zástupce a bez úvodu mu vydala příkazy.

„Valeefe, přijďte na směnu dřív! Do hodiny ať jste u mě. Máme tady vážný bezpečnostní problém. Podrobnosti až potom.“

Že je to vážné, poznal Valeef z prvního pohledu – tak vzteklou ještě Magdu neviděl za celý ten rok, co byl jejím podřízeným.

+ + +

6. Sebastian

Karel vyšel z koupelny a rozestlal si postel. Vtom mu padl zrak na misku s hroznovým vínem na stolku u stěny. Chtěl si je dát později, ale zapomněl na ně. Vzal misku a položil ji do chladničky.

V ten moment se ozvalo tiché zaklepání. Ať už to byl kdokoliv, nechtěl na sebe upozornit, protože jinak mohl použít interkom na stěně vedle dveří. Možná nechtěl spícího Karla vzbudit.

Karel skočil zpět ke stolku, jednou rukou hmátl po noži od večere a druhou přešel přes senzor osvětlení. Rázem se ocitl ve tmě. Jen malý proužek světla z nedovřené chladničky umožňoval orientaci.

Jeho podvědomí evidentně nepochopilo situaci, neboť mu zprostředkovalo hlas manželky, spílající mu kvůli nezavřené chladničce. Jen pochopilo svůj omyl a ztichlo, ozvalo se zaklepání znovu trochu silněji.

Karel se dotkl senzoru dveří a ty se otevřely. Překvapení nemohlo být větší. Spatřil ducha!

„Sebe, já myslel...“

Sebastian nenechal Karla domluvit, jemně ho odstrčil, rychle vstoupil dovnitř a dveře zavřel. Karel rozsvítil a dlouho si bývalého spolužáka a bývalého přítele prohlížel. Pak položil nůž zpátky na stolek a šel zavřít chladničku. Sebastian si sedl na kraj postele, Karel zůstal stát u chladničky.

„Tebe bych tu čekal ze všech lidí v galaxii nejmíň, Sebe. Co děláš na Doře, co děláš...“

„Prosím tě, Vejte, mluv potichu! Pojď sem, vedle mě... Jdi mi k šípku, Kájo – kdybych ti něco chtěl udělat, už bych to udělal!“

To musel Karel uznat. Ale nepříjemné vzpomínky se vrátily – Sebastian dlouhá léta Karla obviňoval ze smrti své přítelkyně, ignoroval výsledky policejního vyšetřování a škodil, kde mohl.

„Vidím ti na očích, žes nezapomněl,“ smutně konstatoval Sebastian.

Karel se posadil na druhý konec postele a Sebastian pokračoval.

„Sice nemáme moc času, ale tohle musíme vyřešit. Poslouchej mě dobře – řeknu ti vše podstatné, na doplňující otázky nebude čas.“

Když Larisa zemřela, málem jsem se zbláznil. Vlastně opravdu – zbláznil jsem se. Mojí poslední sabotáží bylo oznámení mé smrti. Jak vidíš, bylo fingoané a bylo určené jen a jen tobě. Chtěl jsem, aby se ti špatně spalo, kdekoliv ve vesmíru budeš.

O všechny přátele jsem přišel už dřív, ale když jsi odletěl a já ztratil i jediného nepřítele, zmizelo veškeré spojení se světem před Larisinou smrtí. Vracel jsem se do reality a začal jsem mít výčitky svědomí. O změně jsem nemusel doktory nijak přesvědčovat, viděli to sami. Dokonce mi dovolili nahlédnout do Larisina spisu a já jsem definitivně pochopil svůj omyl. Dospěl jsem k závěru, že bych to měl odčinit.

Proto jsem přijal práci u Altara. Říkal jsem si, že jako pilot nákladního hvězdoletu budu mít dost vstupů a výstupů, abych nebyl o moc starší než ty, až se vrátíš. Jsem tady kvůli dvěma věcem, které spolu úzce souvisí. Chci tě poprosit o odpuštění a taky jsem ti přišel říct, že mám ideální příležitost odčinit potíže, které jsem způsobil.“

Karel se usmál a mávl rukou:

„Měl jsem pět let na to, abych ti odpustil. Ve skutečnosti jsi mě trápil jenom asi půl roku, protože lítání po neznámých planetách přebije všechno. Dobře, dobu mezi havárií a dneškem smažeme. A teď – jak to myslíš s tou příležitostí k odčinění?“

„Mám špatné zprávy... Když se přestal dopravovat kyslík na Zemi, přešel jsem do Altarových ozbrojených složek, zkrátka jsem u místní bezpečnosti. Jako pilot jsem se osvědčil a jako bezpečák jsem byl vždy zodpovědný a pracovitý. Už rok jsem zástupce Altarovy manželky, dělá šéfa přes bezpečnost. Řeknu ti, že je to pěkná mrcha – možná tvrdší než sám Altar. Nevím, cos jí udělal, ale před čtyřmi hodinami mi volala domů. Když jsem dorazil do její kanceláře, přikázala mi, ať připravím tvé zatčení a... Máš být odstraněn, za půl hodiny si pro tebe přijdou!“

Pak si Sebastian uvědomil Karlovo zvláštní chování při svém příchodu a zeptal se:

„Ty něco víš nebo tušíš, žes měl nůž?“

„Zatímco jsem byl včera odpoledne na exkurzi, někdo mi prohledal věci!“

„Seš vážně dobrej, Vejtle! Poslali sem nejlepšího chmatáka, ale tys to poznal. Prosím tě, jak?“

„To je dlouhý příběh, Sebe. Hned v první sluneční soustavě jsem málem přišel o lékařku výpravy. A to jen proto, že jsem nebyl dost rychlý.“ Karel ukázal na objemný batoh v rohu. „Poučil jsem se a od té doby zapínám všechny pásky na kapsách jedním směrem a hlavně všechny stejně – to aby mě nepřekvapila tma jako tenkrát v jeskyních. Tohle ten šikula přehlédl a pravou kapsu zapnul obráceně!“

„Skvělé! No, Karle, teď mi budeš muset věřit. Rychle se sbal a půjdeme!“

„Jsem sbalený a posádce jsem doporučil to samé.“

„Dobře. Jediná šance je utéct. Vzbudíš posádku a já vás vyvedu služebními cestičkami. Kamer ani odposlechu se bát nemusíme, trochu jsem zauzloval okruhy... Je ti doufám jasné, že by mě popravili. Odlétám s vámi.“

„Samozřejmě. Půjdu nejdřív...“ Karel se zarazil, protože zaslechl tiché zasyčení vstupních dveří do atria a těžké kroky. Přiskočil ke dveřím a ztuhl. Do šíje se mu zabodlo tisíce jehliček. Pak se bodání, píchání a svědění rozběhlo po zádech a pokračovalo až ke konečkům prstů bosých nohou.

„Sebe, ty jsi nasadil roboty!“

Sebastianovi hned bylo všechno jasné. Ani se Karla nevyptával, jak to zjistil.

„Ne. Ale jestli je to tak, tak mě odhalili. I když možná o mně nevědí a jenom přišli na ty kamery. Takže začali dřív a nasadili jezdce.“

„Jezdce?“

„Jo, jezdce z Apokalypsy. To vymyslela Magda. Pojmenovala je tak,

protože jsou čtyři. Co budeme dělat, Vejte? Tyhle potvory mají silové pole, které odolá laseru víc než pět vteřin! Za tu dobu tě třikrát usmaží.“

„A já mám jen tu kudlu,“ ironicky komentoval Karel situaci.

„Šel jsem za tebou ve spěchu, ale na tohle jsem nezapomněl! Máme dvě zbraně,“ řekl Sebastian tiše a podal Karlovi docela slušný kanón. Druhou pistoli si přehodil do levé ruky, pokynul Karlovi, aby se schoval na levou stranu dveří, a sám se postavil napravo. Nejprve v místnosti zhasl a pak stiskl senzor dveří.

* * *

Johan samozřejmě nespal. Seděl u terminálu místní sítě a procházel veřejné informace. Přesněji řečeno síť vysával přes rychlé sériové rozhraní.

Vstup bojových robotů do hlavní chodby ubytovny zaznamenal dřív, než Karel slyšel jejich kroky. Ihned přerušil stahování dat ze sítě, vyskočil od terminálu a strhal ze sebe oblečení. Stejně už nebude cesty zpět!

Bylo mu jasné, že nastala situace, které se Randal obával. Ze zavazadla chvatně vytáhl drobné nářadí, přepnul pravé oko na mikroskopické vidění a začal se rozebírat. Nejprve otevřel kryt předloktí. Jako třešeň velký laserový krystal pootočil v lůžku tak, aby došlo ke spojení kontaktů na krystalu a na rezonátoru. Pak začal přepojovat drátky.

Pracoval rychle a účelně od první vteřiny, takže na jeho úsilí nemělo vliv zasyčení laseru ani Karlův výkřik. Doufal, že Karel je pouze zraněn a že přežije do doby, než dokončí své úpravy. Ale to už se ozval mohutný hlas robota, který vyzýval Karlovu posádku, aby nevycházela z pokojů.

Cestou do koupelny odmontoval břišní kryt, postavil se před zrcadlo a začal připojovat miniaturní generátor energetické bariéry na pomocný zdroj. Nešlo mu to tak rychle, jak by mělo, protože přes obyčejné zrcadlo neviděl detaily tak přesně. Konečně byl hotov. Nasadil břišní kryt zpět a cestou k terminálu ho pečlivě přimontoval.

Odšrouboval konec ukazováčku v délce nehtu, aby měl paprsek volnou cestu. V tu chvíli pocítil zachvění podlahy, jak těžcí bojovní roboti vstoupili na ochoz. Otestoval funkčnost laseru na svém zavazadle. Když vzplálo, chrstl na něj hrnek vody, kterou si přinesl z koupelny. Vrátil na místo kryt předloktí, zhasl světlo a otevřel dveře. V mžiku pochopil situaci a zahájil boj výstřelem na roboty stojící v atriu.

Bojovní roboti měli mohutnější trup a byli o hlavu větší než člověk. Psychologický dopad na lidského protivníka ale nebyl tím hlavním důvodem. Přes veškerý technologický pokrok zabíral druhý zdroj a výkonný generátor ochranného pole nemalý prostor.

Bojovní roboti nebyli žádní myslitelé. Poslušný bojový stroj musí mít dostatečnou inteligenci, aby mohl komunikovat s člověkem, může mít dokonce velmi vysokou inteligenci, specializovanou na vyhledávání cílů – ale jinak může být úplně blbej.

Bojový robot si nestěžuje ani nezpochybňuje rozkazy. Ale strážci vyslaní pro Karla žbrblali celou cestu. Především se jim zdálo nasazení jezdců na

jednoho kosmonauta zbytečné. Domnívali se, že by si poradili i bez robotů. Neuvědomovali si, že roboti jsou s nimi a slyší je. I když tlachání lidí nemělo charakter rozkazu, roboti odposlechnuté informace zpracovali a při pozdějším rozhodování je vzali v úvahu.

A tak se stalo, že dva roboti, stojící u vchodu do atria, měli vypnutý štít. Nechtěli plýtvat energií. Domnívali se, že nebezpečí nadřízenými ‚zveličené‘ definitivně pominulo Karlovou smrtí. Proto když Johan ze svého pokoje vystřelil, uřízl jednomu ruku a druhý, kterého paprsek trefil na správném místě, explodoval. Výbuch vyřadil bezrukého robota, zabil dva lidi a zbytek komanda se rázem ocitl mezi sedláky u Chlumce.

* * *

Téměř hned jak Sebastian otevřel dveře, prolétly jimi dva modré paprsky a hluboko v místnosti se zaryly do stropu. Karel v náhlém popudu srdceryvně vykřikl. Sebastian na něho zděšeně pohlédl, ale když viděl jeho úsměv, pochopil a zůstal na místě.

Vzápětí se ozvaly povely k zastavení palby a jeden z robotů mohutným basem informoval posádku, že kdo vystrčí nos, bude zastřelen. Zachvění podlahy svědčilo o vstupu robotů na ochoz. Z každé strany ochozu v kruhovém atriu postupoval jeden. Pět po zuby ozbrojených strážců a další dva roboti byli rozmístěni u vstupu do atria a mířili na dveře pokojů.

Sebastian se přikrčil a velkým obloukem obešel osvětlený prostor u dveří. Postavil se za Karla a zašeptal mu do ucha.

„Jezdci mají rentgen, musíš mi tu zbraň dát a věřit mi jako ještě nikdy!“

Když mu Karel zbraň podal, strčil si ji za opasek a přiložil mu svůj paprskomet k zátylku. Už se nadechoval k výkřiku, když si uvědomil, že se něco změnilo. Opatrně za Karlovým ramenem vykoukl, aby viděl do atria. Jeden robot a dva strážníci zamířili evidentně na jedno místo.

A pak se stala neuvěřitelná věc. Záblesk rudého paprsku odřízl robotovi, který na ochoz zamířil, paži s paprskometem. Vzápětí další paprsek zasáhl energetický zdroj druhého robota a přivedl ho k výbuchu, který zdecimoval celou jednotku. Roboti na ochozu sice nechápali, kde se tam vzala tak silná zbraň, ale okamžitě aktivovali štíty. Když několikrát vystřelili a zjistili, že ze své pozice střelce netrefí, pokračovali v postupu.

Tehdy Sebastian vykřikl a hlasitě roboty informoval:

„Tady Valeef, kód jedna jedna osm sedm. Nestřílejte! Zajal jsem Tichého a odzbrojil ho. Nestřílejte. Teď ho vyvedu z jeho pokoje.“

Pomalou vystrčil hlavu, pak vycouval na ochoz a vytáhl za sebou Karla. Oba roboti se zastavili. Aniž nad tím Sebastian přemýšlel, pootočil se i s Karlem kolem osy a vydal se vlevo. Mířil Karlovi do zad a pomalu se blížili k Johanově pokoji.

* * *

Bylo ironií osudu, že Johan žádného Valeefa neznal. Znal Sebastiana od

vidění, protože ho několikrát u Randal potkal. Randal ho ale vždy oslovoval Sebe. Protože se roboti zastavili, poznal Johan podle drobných záchvěvů, že dvojice se blíží k němu. Podle pravidelnosti také správně usoudil, že Valeef Karla netáhne, ale jde za ním.

Johan se připravil skočit na ochoz hned, jak bude Karel na úrovni dveří. Skočil před něj, aby ho ochránil před robotem vpravo. Pak ho strhne do místnosti a skočí za ním. Bude to jen mžik! Před robotem vlevo Karla ochrání Valeef. Johan předpokládal, že na vlastního roboti střilet nebudou. Byl si jistý, že Valeefa stihne sejmout dřív, než Karlovi ublíží.

* * *

Když služba v bezpečnostní centrále zjistila, že nemá obraz z A8, správně usoudila, že to není jen tak, a zavolala Magdu. Také vyslala bezpečnostní jednotku dřív, než bylo v plánu, a přidala jim roboty.

Magda sice byla na všechny jako pes, ale její vysoká inteligence jí nedovolovala přehlížet podřízené jako lány. Zvláště službu konající bezvýhradně respektovala, protože čtyřadvacítky drželi jen přísně vybraní jedinci. I tentokrát se okamžitě vydala na cestu a po dvanácti minutách vrazila do centrály jako velká voda. Strážný, muž ve středních letech, si hlášení připravil tak dokonale, že během minuty se Magda dověděla vše podstatné. Některá tvrzení si osobně ověřila a pak překvapila strážného i jeho kolegyni:

„Jednal jste správně. Tohle je něčí sabotáž. Nijak vám nevyčítám, že jste si toho všiml až tak pozdě a s nasazením robotů souhlasím. No, pane Garlane, hodnost máte zpět! A promiňte mi ten dopolední výstup.“ Dokonce se mírně usmála!

Garlan poděkoval a Magda chtěla vydat rozkazy, když se podlaha mírně zatřásla a z reproduktorů se ozvala detonace. Otočila se zpět k pultu a zjistila, že obraz dvou jezdců vypadl. Protože kamery v A8 stále nefungovaly, přenášel se do bezpečnostní centrály obraz od robotů. Na displeji jedničky, který se podíval z ochozu do atria, viděla spoušť po explozi robota. Krátce nato se ozval hlas jejího zástupce, který vzápětí vytáhl Karla na chodbu a pak ho tlačil před sebou.

* * *

Když se Sebastian identifikoval a roboti ho rozpoznali, sklonili své zbraně. Ale o sekundu později je zase zvedli. V tu dobu byl Karel na úrovni dveří Johanova pokoje a viděl ‚nahého‘ Johana, jak se chystá ke skoku. Uvědomil si, že Johan Sebastiana nezná a mohl by ho zlikvidovat. Stačil jen říct: „Přítel...“ a pak se všechno seběhlo najednou.

Robot před ním zvedl ruku s paprskometem a vystřelil. Johan skočil na ochoz a paprsek se pod mírným úhlem odrazil od jeho pravého boku. Karel hmátl naslepo za sebe a chytil Sebastiana za ruku. Johan popadl Karla oběma rukama a jako pírkó ho hodil do svého pokoje. Karel držel Sebastiana pevně a strhl ho s sebou, Sebastian bolestivě vykřikl a dopadl na podlahu vedle Karla.

Johan skočil za nimi a chtěl dveře pokoje zavřít, ale Karel velitelským tónem zvolal: „Nezavírej, rozřízni ochoz!“

A protože byl Johan kvalitní výrobek, pochopil příkaz během čtyř set milisekund a vyskočil zase na ochoz. Jezdci ihned přidali do kroku a zahájili palbu, přestože Johana částečně chránily okrasné sloupy.

Johan se otočil čelem do pokoje a nejprve odřízl ochoz od stěny na levé straně v délce asi dvou metrů, potom totéž udělal i napravo. Trvalo mu to méně než dvě sekundy.

Mezitím se Karel přetočil na levý bok a zjistil, že Sebastian leží bez hnutí na zádech, obličej stažený bolestí, levou ruku zkříženou přes tělo, pravou si jí drží nad loktem a mezi prsty mu prosakuje krev. Sebastian se pokusil o úsměv a procedil přes sevřené zuby:

„Ten hajzl mě trefil do ruky.“

„Vydrž, ošetřím tě,“ řekl Karel a táhl Sebastiana do koupelny.

Johan dokončil své dílo a jeho ochranné pole bylo těsně před zhroucením. Rychle skočil do pokoje, otočil se a odřízl ochoz od stěny před pokojem a pak ještě napříč po celé šířce. Zvládl to v okamžiku, kdy oba jezdcí doběhli na metr od pokoje a opět na něj zahájili palbu. Mysleli si, že to stihnou. Nestihli. Byli příliš těžcí. Necelý metr před cílem se oba propadli, když se poškozený ochoz pod jejich vahou prolomil.

Levý robot sklouzl z ochozu jako po klouzačce a dopadl na nohy. Ale pravému se nohy trochu zamotaly a on bokem prorazil zábradlí a padal na podlahu atria stylem, který odborníci na skoky do vody nazývají ‚placák‘. Přestože bojový robot nebyl žádné peříčko, správně se měla poškodit podlaha, a ne robot. Silové pole bylo dostatečně odolné a pružné, aby zůstal funkční i po pádu z prvního patra.

Ale Johan si tuhle příležitost nenechal ujít. Rukou sledoval robotův let a bez ustání ho častoval laserovým paprskem. Neměl sice dostatek energie, aby za tak krátkou dobu robotovo pole přetížil, ale správně usoudil, že v okamžiku dopadu to bude i na bojového robota příliš. A jak doufal, tak se také stalo. Když robot dopadl, laserem zatížené ochranné pole nedokázalo energii nárazu kompenzovat a energetický zdroj zkolaboval.

Následující Johanův výstřel uřízl jezdcí paži s paprskometem. Další pak zasáhl hlavu a robota definitivně vyřadil.

* * *

V bezpečnostní centrále všichni tři překvapeně zírali na displej a přemýšleli, kde se tam Sebastian vzal. Teprve když Sebastian s Karlem ušli několik kroků, si Magda uvědomila, že projdou kolem dveří, odkud se střílelo.

To jí jako důkaz Sebastianovy zrady stačilo, a proto vykřikla pevným hlasem příkaz. „Magda, kód tři jedničky. Jezdci! Zastřelte Valeefa i Tichého! Hned!!!“

Robot před Karlem zvedl paprskomet a vystřelil. Ale z otevřených dveří vyskočil v posledním okamžiku Johan a zkřížil cestu paprsku. Bylo zřejmé, že i

on má ochranné pole, protože paprsek se mu odrazil od pravého boku a zasáhl druhého robota do hlavy. Robotovi se nic nestalo, energetický štít ho ochránil. Laser na silovém poli ale zajiskřil a na půl sekundy ho oslepil. Když pak robot vystřelil, zasáhl Sebastiana už jen do levé ruky.

Vzápětí vyskočil Johan znovu na ochoz. Oběma robotům došlo dřív než lidem, o co se pokouší – začali střílet a přidali do kroku. Ale nebyli dost rychlí.

Když vypadl obraz i od třetího robota, myslela si Magda, že se jí to jen zdá. Bez jediného pohybu sledovala zrnění na monitoru, ale mozek již pracoval na plné obrátky a hledal řešení.

„Můžu něco navrhnout?“ ozval se Garlan dřív, než ji napadlo něco kloudného. Magda nereagovala, ale strážný se nedal odradit a otázku zopakoval o stupínek hlasitěji.

„Nemusíte na mě... aha... Jakýkoliv nápad je vítán!“

„Co kdybysme zabarikádovali oba možné vstupy do jejich hangáru. Budeme mít čas přenést tam něco silnějšího. Až tam dorazí, znemožníme jim ústup. Buď budou bojovat a impuslní dělo je smete, nebo se vzdají!“

Magda sraštila obočí a hluboce se zamyslela.

* * *

Bojová vřava utichla. Atriem se neslo jen sténání zraněného strážného, kterému bylo srdečně jedno, že na podlaze atria je nepříteli vydán na pospas. Ale nikdo na něj nestřílel. Johan byl sice stroj, ale ochranu člověka měl předprogramovanou, a kdyby mohl, pustil by se do jeho ošetřování.

Dokonce se postavil na práh svého pokoje a mírně se předklonil, aby se mohl podívat dírou v ochozu dolů. Kdyby byl člověk, už by byl mrtvý. Ale takhle modrý paprsek posledního jezdce sklouzl po jeho štítu a odtavil kousek stropu.

Obrátil se zpět do místnosti. Karel se Sebastianem seděli na židlích odtažených od stolku až ke koupelně, aby byli mimo dostřel. Sebastian byl pobledlý, ale tvářil se našťavaně a měl levou ruku omotanou kusem prostěradla. Karel si zkoumavě prohlížel Johana a nevypadal, že by ho situace nějak zvlášť rozházela.

„Veliteli, asi bych měl...“ začal Johan, ale Karel ho velitelským gestem přerušil:

„Později! Teď musíme přijít na to, jak se odtud dostat! Jak se zbavíme těch dvou robotů. A co další síly – určitě tu není jen pět vojáků.“

„Už jen jednoho robota, kapitáne!“ usmál se Johan.

Karel jen pozvedl obočí a pokýval hlavou:

„Jsi výkonný!“

Z atria se ozvaly těžké kroky a Johan se obrátil ke dveřím. Poslední jezdec mířil k východu. Zranění strážní se dožadovali pomoci, ale on je ignoroval a za pár sekund zmizel v chodbě.

„To je podezřelý, kapitáne. Poslední robot odešel.“

„A bez rozloučení!“ postěžoval si Karel. Aniž by si uvědomil škodolibost svého pocitu, ta sekunda Johanova údivu ho potěšila. Johan ho ale vzápětí

dostal, když dal pochopení citace reklamy najevo slovy „Zdá se, kapitáne, že máte dobrou náladu.“

„Jak se to vezme... Zkontroluj zbytky Altarovy armády, jestli nás neohrožuje, a pak zburcuj posádku.“

Johan si stoopl na hranu dveří a oblédl atrium. Pak vykřikl „Rankar!“ a zase se otočil do místnosti.

„A to bylo co?“ podivil se Karel.

„Heslo pro čistý vzduch – složenina Randal a Karel.“

„Nevycházím z údivu. Takové přátele si snad ani nezasloužím,“ zakroutil Karel hlavou a usmál se na Sebastiana. Ten úsměv opětoval ne právě radostně, ale vzápětí dokázal, že to nevzdal.

„Použijeme prostěradlo ještě jednou. V úložném prostoru pod postelí je náhradní. Svážeme je a sešplháme. Pak se vydáme k hangáru. Předpokládám, že loď máte zajištěnou?“

„Máme... Johane, připrav lano a jdeme!“

* * *

Magda zakroutila hlavou:

„To se mi, Garlane, vůbec nelíbí! Když to domyslíte do důsledku, tak nemůžeme impulsní dělo v chodbách u vstupu do hangáru použít kvůli elektronice. Mohli bychom napáchat nedozírné škody sami sobě. Přemýšlejte dál.“

Nastalo ticho rušené jen Garlanovými kroky, kterými měřil centrálu. Chůze mu rozproudila krev a mozek dostával více kyslíku.

Magda fungovala zcela opačně – ztuhla v poslední, ne právě pohodlné pozici. Podle přivřených očí se zdálo, že brzy usne. Opak byl pravdou. V takových chvílích se její mozek vznášel na růžovém obláčku a věnoval se jen a jen myšlení. Šuškal se, že tajně podstoupila biologickou restrukturalizaci a že vědomě dokáže uvést mozek do stavu senzorické deprivace.

Jenže teď ji něco pořád rušilo. Chvilí se ty podněty snažila ignorovat, ale nakonec podlehla. Zaostřila na malou plaketu visící na stěně, kde byla zobrazena Altarova dopravní loď v okamžiku vstupu do subprostoru. Chvilí si obrázek prohlížela a nechápala, co na něm její podvědomí tak zaujalo. Pak se ale dostavil nápad. Vyskočila, přešla k vedlejší obrazovce a stiskem jediného tlačítka se spojila s Altarovou kanceláří.

„Ahoj. Nikam teď nejdeš?“

„Dobrý večer, Magdo. Teď jsem přišel, ale chtěl jsem jít do centrály za vámi.“

„Mám takový nápad, ale budu potřebovat tvou pomoc. Je dost komplikovaný. Zburcuj počítače a všechny kolem. Sejdeme se ve výpočetce.“

„Dobře.“

„Soňo,“ obrátila se Magda na strážnou, „pošlete techniky na Nupače. Chci po nich, aby napíchli počítač a zajistili přenos na Duhu. Především chci vědět s dostatečným předstihem a na mikrosekundu přesně, kdy se Nupač bude

chystat ke skoku. Moc se ale nešířte!“

„Jak obejdeme NSH?“

„Nupač je od Randala, ale původně je to naše loď. Najděte ho v databázi a technikům sdělte heslo pro nejvyšší stupeň utajení. Taky vyhlaste Duze poplach. Ať zajistí příjem dat z Nupače a přiblíží se k Doře. Mně nechte připravit člun, poletím k nim... Ještě počkejte, poslouchejte dál.“

Soňa přikývla a Magda se otočila ke Garlandovi.

„Potřebujeme čas – technici asi tak půl hodinu, já na simulaci asi tak hodinu, hodinu a půl. Ale už nechci další mrtvé a materiálních škod co nejméně. S hangárem se nedá nic dělat, o ten přijdeme. Nějaké otázky?“

Oba strážníci zakroutili hlavou.

„Teď jsem si uvědomila – žijící strážné z atria dopravte na ošetřovnu a bylo by ideální, kdyby se vám podařilo mrtvé někde schovat do Nupače. Sklidíme tak všechno najednou. Pusťte se do toho!“

Magda rozhodným krokem vyrazila z bezpečnostní centrály, ale ve dveřích se ještě otočila.

„A Garlande... Článek jedna Altarova kodexu stále platí. Pošlete za Sebastianem jezdce, ať na něj počká a vyrovná dluh. Jednoznačně mu to přikažte mým jménem.“

Pak se vydala chodbou k výtahu za Altarem. Občas Altara využívala jako chodící encyklopedii. Ale tentokrát si vymyslela tak komplikovanou věc, že ani Altar s celým výpočetním komplexem Dory nezvládne za hodinu víc než jen odhad. Ale snad to bude stačit!

* * *

Trvalo skoro čtvrt hodiny, než se celá posádka shromáždila v atriu. Než se sešli, hlídal Johan a Sebastian vstupy do atria a Edita ošetřila zraněné. Dvěma strážným ale nebylo pomoci.

Potom je Sebastian vedl chodbami nejkratší cestou k hangáru s jejich hvězdoletem. Bylo překvapivé, že jim v tom nikdo nebránil. O to obezřetněji a pomaleji postupovali. Po dalších deseti minutách vyšli ze služebních prostor do širokého tunelu, který sloužil pro dopravu materiálu na astroport. Blížili se ke křižovatce a Sebastian je tiše informoval:

„Náš hangár je tunelem vpravo. Po pár metrech jsou bezpečnostní dveře, deset metrů tunelu a přechodová komora.“

Johan nakoukl za roh a pokynul jim, aby pokračovali. U bezpečnostních dveří zastavil a ohlédl se, aby se ujistil, že se všichni přitiskli ke stěně. Pak opatrně dveře pootevřel a prohlédl si tunel za nimi až k vratům přechodové komory. Mávl rukou a pokračovali v cestě.

Když byli za polovinou, ozvalo se od vrat přechodové komory lehké zasyčení a z úzkého služebního vchodu vlevo se na okamžik vysunula ruka s paprskometem. Paprsek zasáhl Johana do prsou a jeho pole zajiskřilo. Stát zůstal jen Sebastian, protože se držel u stěny, a Johan. Ostatní padli na podlahu. O sekundu později se ozvalo za nimi několik cvaknutí. Sebastian se svezl podél stěny na podlahu a zabručel:

„Zamkli bezpečnostní dveře. Taky nám naznačili, že služební chodbu hlídají. Snaží se nás zbavit, teď už nám zbývá jen hvězdolet.“

„Máš pravdu, služební vchod se zase zavřel,“ ozval se Johan, který se mezitím na dva metry přiblížil k vratům. Nespouštěje úzké dveře ani na okamžik z očí, postavil se k ovladači přechodové komory na stěně a zkontroloval ho.

„Ovládání je funkční. Kapitáne, mám?“ ptal se s prstem na tlačítku. Karel přikývl, Johan tlačítko stiskl a...

* * *

Magda přistoupila ke komunikátoru a spojila se s Garlanem. Hned si všimla, jak září. Garlan se nikdy neusmíval, ale celkový výraz a hlavně oči teď hovořily jasně.

„Chtěla jsem se zeptat, jestli se vám daří je zdržovat, ale tenhle výraz znám.“

„Ano. Teď jsou u přechodové komory. A mám trumf v rukávu. Kdybyste potřebovala, můžu je zdržet – podle odhadu – minimálně tři hodiny.“

„To je skvělé, ale nebude to třeba. Stačí mi asi hodina. Podle dílčích výsledků to je reálné a za hodinu bude připravena i simulace.“

„Můžu se zeptat, co vlastně plánujete? Teda jestli to není tajné.“

„Není,“ zasmála se Magda, „podstata je jednoduchá! Sestřelíme je těsně před vstupem do subprostoru. Očekávám, že trosky lodi i střely si i po výbuchu zachovají velikost a směr hybnosti a že je subprostor nasaje. A určité to bude platit i o plynech a záření. Kde není důkaz, není ani zločin. A k tomu ještě získáme ekologický bonus – prostor nezasažený radioaktivitou! Co vy na to?“

Garlan jen valil oči:

„Že je to vážně geniální!“

„Díky. Až budeme připravení, dám vám z Duhu vědět.“

„Zavolejte raději o pět deset minut dřív, ať můžu nasimulovat postupný úbytek energie.“

„Dobře... Tak za hodinu.“

Magda zrušila spojení a otočila se k Altarovi. Bylo na něm vidět, že usilovně přemýšlí. Magda se ušklíbala:

„Nehraj to na mě!“

„Víš, že si nemůžu pomoci. Sama jsi mně...“

„Dobrá, dobrá... Nad čím jsi přemýšlela?“

„Nad tím, že ten Garlan je schopný člověk. Nebyl by lepší nástupce on než Lokran?“

„Garlana si taky cením, ale Doru nemůže vést voják. Škoda že se nevěnuješ taky historii. Odstrašujících příkladů by se našlo dost. Do vedení potřebujeme ekonoma!“

„No jo, už mlčím.“

„Já teď poletím na Duhu, všechno zkontroluju a dohlídnu na přípravu. Jakmile to bude hotové, pošli mi to.“

Altar jen přikývl a Magda vyrazila do hangáru pro jednomístný člun. Za dvacet minut již vstupovala na Duze na můstek.

* * *

Johan tlačítko stiskl a... nic! Cvičně to zkusil ještě jednou, ale vrata se ani nehнула. Položil pravou dlaň na vrata a stiskl tlačítko znovu.

„Co to...“ začal Sebastian, ale Johan ho gestem umlčel a začal si prohlížet spáru mezi polovinami vrat. Obrátil se na Karla.

„Jsou to šikulové, velitelé. Všechno funguje, ale vrata jsou svařená dohromady na několika místech. Ale nebojte se – já to zvládnou!“

„Věřím ti. Ale budou ta vrata potom ještě těsnit?“

„Budou. Měli málo času, takže je natavená jen povrchová vrstva z naší strany... Doufám! Hlavní část těsnění je uprostřed.“

„Dej se do toho!“

* * *

Neuplynulo ani dvacet minut a Johan byl hotov. Teď už vrata fungovala. Nejprve přechodovou komorou prošel on a zkontroloval hangár za nimi. Za minutku byl zpět.

„Vzduch čistý a Nupač na svém místě. Můžeme jít.“

Přechodová komora pojala všechny, takže za pět minut už byl Karel na můstku a provedl tu nejrychlejší předletovou kontrolu v životě. Zapnul interkom a informoval posádku.

„Tak, vážení, jsme připraveni. Probrali jsme to cestou, ale raději připomínám postup: odstřelíme střechu, vystartujeme s maximálním přetížením a co nejrychleji se ponoříme do subprostoru. Držme si palce, ať se tahle rachotina nerozpadne. Pozor... pal!“

NSH měl jasné pokyny. Vystřelil ze zbraní na horní polokouli proti stropu hangáru. Tma v hangáru zmizela, pohlcena jasnou září po celé ploše stropu. Na několika místech vzplály ohně po zásahu elektrických výbojů.

„Velitelé, to nepůjde. Hangár je chráněný příliš silným štítem.“

„To je průšvih,“ ozval se Sebastian od dveří na můstek, „tenhle hangár se nedávno dokončil. On Altar není žádný blbec. Přišel na to, jak posílit štíty. Tohle neprostřelíme!“

„Aha... tak proto jim nevadilo, že sem jdeme. Byli si jisti, že tu zůstaneme! Sebastiane, neznáš plány? Co takhle přerušit přívodní kabely nebo poškodit emitory?“

„To nejde,“ protestoval Sebastian, „přívodní kabely jsou v samostatném kolektoru, kam se určitě nedostaneme. A pole nevytváří klasické emitory, ale jehličky, které jsou přímo ve stropě. Navíc pole není jen z vnitřní, ale i z vnější strany.“ Když si to uvědomil, zdrceně padl do křesla kopilota.

„Velitelé, situace je ještě horší,“ promluvil NSH. „Energetické pole se rozšířilo až k podlaze!“

V celém hvězdoletu bylo ticho a všem se kouřilo z hlavy, ale nevymysleli nic. Po více než půl hodině se ale ozval NSH:

„Veliteli, atmosférický tlak v hangáru klesá... a síla štítu taky! Dokonce se střecha začala rozestupovat!“

„Veliteli, ti na nás venku něco přichystali,“ konstatoval Johan.

„Jo, je to podezřelé. Ale tady zůstat taky nemůžeme... Neši, připrav start. Za minutu. A informuj posádku.“

* * *

Strážní loď vyslala subprostorovou (SP) střelu. Zásah byl načasovaný velmi přesně – přišel v okamžiku, kdy si hvězdolet otevřel průchod do subprostoru a do vstupu mu zbývala necelá milisekunda. Ani Karel na můstku ani někdo jiný z posádky neměl čas udělat cokoliv, co by zásah znemožnilo nebo alespoň oddálilo.

V okamžiku, kdy se střela vynořila ze subprostoru necelých dvě stě metrů od hvězdoletu, střetly se přechodové oblasti dvou subprostorových oken a začalo to jiskřit.

Věčná škoda, že to neviděl někdo, koho by více zajímaly fyzikální děje než skřípění zubů nad porážkou. Ani později se nikdo nic nedozvěděl, o to se Altar postaral. Ale nepředbíhejme. Vraťme se k popisu dějů, které trvaly jen 256 tisíciny sekundy.

Tak jako vstupní subprostorové okno má tendenci nasát hvězdolet do sebe, tak výstupní okno jej naopak vyvrhne zpět do našeho prostoru. V tomto případě ale výstupní okno střely a vstupní okno hvězdoletu byly příliš blízko sebe – nastalo mezi nimi krátké spojení.

A tenhle ‚kraťas‘ podstatně rozšířil vstupní okno hvězdoletu a výstupnímu oknu po střele nedovolil, aby se uzavřelo. Vzápětí se mezi okny prohnala rázová vlna, jakási tsunami subprostorové energie. Mikroskopická fluktuace prostoru uprostřed nálože střely ji přivedla k výbuchu ještě před nárazem do hvězdoletu. To bylo dobře! Špatné ale bylo, že střela explodovala ve chvíli, kdy ji dohnala rázová vlna.

Čelo vlny ‚vyfouklo‘ explozi na hvězdolet a nedovolilo jí rozptýlit se do stran. Proto byla exploze, i když k ní došlo tak daleko od hvězdoletu, o něco silnější než ochranné pole. Jenže za nehmotným ochranným polem stojí až příliš fyzické věci – emitory pole, rozvody a nakonec energetické jádro hvězdoletu. Následně se speklo všechno na cestě od emitorů až k reaktoru. Bezpečnostní systémy stihly zareagovat a reaktor našťastí nevybuchl.

Krátce po explozi narazila do hvězdoletu rázová vlna a natlačila hvězdolet do subprostorového tunelu snad tisíckrát rychleji, než by to dokázaly jeho motory. Navíc díky přívalu energie nějakou ‚chvilku‘ trvalo, než vstupní okno zareagovalo na průnik tělesa a uzavřelo se.

Ale ke smůle Altarovy strážní lodi se vstupní okno přeci jen uzavřelo, přestože tsunami subprostorové energie ještě ani zdaleka neodezněla. Vlna udělala totéž, co vlna na vodě – odrazil se zpět. V okamžiku byla zpět v bodě výstupu SP střely do našeho vesmíru. Nic by se nestalo, kdyby se výstupní

okno uzavřelo, jak mělo, a neexistoval by jev, který vědci nazývají paměť subprostoru. Díky tomuto jevu lze vysledovat tunel hvězdoletu ještě 80 minut po průletu.

Tunel po střele byl čerstvý a rázová vlna do něho vnikla bez zřejmé ztráty intenzity. Jediným vyústěním tunelu po SP střele a zde popisovaného děje je odpalovací komora lodi, která střelu vyslala. Právě úderem 224. tisícin sekund od odpálení SP střely strážní loď nejprve začala rychle měnit barvy – zežloutla, zrudla, zbělela. Během pouhých 32 tisícín sekund jich vystřídala celou paletu a dělala tak čest svému jménu. Pak Duha nadobro zmizela.

Autorka brilantního nápadu na využití SP střely mohla být spokojena, protože v našem prostoru po lodi nezbyly žádné zamořené trosky. Škoda, že zmizela spolu s lodí.

* * *

Druhý den po útěku Tichého a jeho posádky, nevydařeném boji a ztrátě strážní lodi přišel Lokran, šéf přes důlní a výrobní činnost, do práce a sekretář mu oznámil novinku – že sám velký Altar si ho přeje osobně vidět a že volal už dvakrát. Lokranovi se tam moc nechtělo, protože špatně spal. Zdálo se mu o tom, že na Duze velel on a pak si prožil vlastní pohřeb očima své matky.

Ale nedalo se nic dělat, i když byli s Altarem přes značný věkový rozdíl blízcí přátelé a občas se k němu donesly fámy, že bude jeho nástupce. To sice Lokrana těšilo, dokázal si sebe představit na jeho místě, ale od přírody – přesněji po otci – byl tuňťa. Zodpovědný, pracovitý, s vysokým IQ, ale netoužící po moci a nevyžívající se v intrikách a mocenském boji.

Také měl štěstí na své nadřízené. Vždy to byli lidé s inteligencí vyšší, než měl on, takže je nikdy nepřevyšoval – nenudili ho a ani jimi neměl příležitost pohrdat. Také to byli lidé moudří, což bohužel z vysokého inteligenčního kvocientu automaticky nevyplývá. Jeho šéfové ho vždy brzo prokoukli a ocenili jeho kvality, takže rychle postupoval a stával se jejich zástupcem. Teprve tady, u Altara, dosáhl jeho růst vrcholu. Sice i tady byl zástupce, ale finančními možnostmi a rozsahem zodpovědnosti mu někdejší šéfové nešplouchali ani na kotníky.

Na to ale teď Lokran nemyslel. Jeho momentální IQ bylo někde na úrovni zdviže, kterou právě jel, a to její umělou inteligenci ještě urážíme. Probral se až před Altarovou kanceláří a udiveně zvedl obočí, když viděl stát vedle dveří robotika, s nímž už párkrát popíjel, a za ním ozbrojeného muže z ochranky. Robotik ale promluvil první a jakékoliv důvěrnosti potlačil dřív, než k nim mohli dojít.

„Dobré ráno, pane Lokrane. Pan Newman mě žádal, abych vám přinesl robodet. Čekám tady na vás už... hodinu!“ Při představě takového zdržení se zamračil. „Mám i jinou práci! Na shledanou, pane Lokrane.“

Otočil se na podpatku a zamířil k druhému výtahu. Lokran držel malý přístroj v natažené ruce, udiveně za robotikem zíral a hlavou se mu honily myšlenky jako vztekli psi. Pak si uvědomil, jak směšně asi vypadá, a přístroj strčil do kapsy. Zároveň se jeho rozháraný mozek dobral konkrétní myšlenky,

přesněji hned několika otázek: na co chce Altar přístroj pro detekci robotů, proč ho má mít právě on a proč tím Altar porušil jedno z nejtvrději prosazovaných pravidel – totiž, že do této části komplexu se podobné přístroje nesmí vnášet pod trestem vyhoštění a jejich použití je rozsudkem smrti.

Napadlo ho, že se ho Altar chce zbavit. Teď se na něj strážný vrhne, zatkne ho a pak ho vyhostí na Zemi – samozřejmě bez majetku. Zděšení ale trvalo jen krátce, celé to byl nesmysl. Strážný informoval Altara, že Lokran konečně dorazil, a pokynul příchozímu, aby vešel. Lokran s úsměvem strážnému pokynul a vstoupil do jámy lvové.

„Dobré ráno.“

„Dobré. Kde jsi tak dlouho?“

„Omlouvám se. Špatně jsem spal a ráno se ne a ne vypravit!“

„Dobře, hlavně že jsi tady.“

„Co mám dělat s tím přístrojem?“

„Nepředbíhej, taky na něj dojde. Nestůj tam a posaď se.“

Když si Lokran sedl do křesla, Altar pokračoval:

„Včerejšek hodně změnil. Přesněji změnil všechno. Ale nikdo, opakuji nikdo kromě nás dvou se o tom nesmí dovědět! Nechci, aby došlo k tragickému omylu, a proto musím začít velice nepříjemnou věcí, která tě vyděsí. Ale není zbylí.“ Na chvíli se odmlčel a pozoroval vyděšeného Lokrana. Povzbudivě se usmál a pomalu a zřetelně řekl:

„Strážný přede dveřmi má přísný rozkaz tě zastřelit, pokud vyjdeš beze mne nebo bez mého upozornění.“ Pozoroval Lokrana, jak mění barvy a přesně v okamžiku, kdy Lokran otevřel ústa, pokračoval:

„Omlouvám se, je mi tě líto. Přestože jsem nastudoval veškeré dostupné informace o lidské psychice, nenašel jsem žádný způsob, jak tě připravit na to, co ti musím říct. Zanech planých dohadů a vymyšlení důvodů – pravděpodobnost, že bys trefil na ten správný, je někde jedna ku milionu. Napij se toho žlutočerveného tlamolepu na stolku. Připravil jsem ho pro tebe, prý to pomáhá proti šoku. Neměj obavy, nechci tě otrávit.“

Když se Lokran pro skleničku natáhl a nedůvěřivě ji nesl k ústům, Altar ještě dodal:

„Ale není to moc dobré.“

Jenže opak byl pravdou – bylo to velice dobré. Navíc v tom Lokran ucítil svůj oblíbený alkohol a vyprázdnil skleničku do dna. Postavil ji na stůl, oblízl ulepené rty a několikrát se zhluboka nadechl:

„Jsem připraven.“

„Tak dobře. Předpokládám, že tě šeptanda už kdysi dávno informovala, že budeš mým nástupcem.“

Lokran vyvalil oči, začal se ošívát a snad se i červenal jak malý kluk. Ale Altar mu pomohl:

„Nestyd' se, já vím, že ano. Tu fámu jsem totiž vypustil já. Altar si chtěl být jistý tvým charakterem.“

Teď už měl Lokran oči až u pasu. Nevěděl, jestli sní, či bdí. Nevěděl ani, zda je horší manipulace, k níž se jeho přítel přiznal, nebo to, že o sobě mluví ve třetí osobě. To jsou tlaky! Kdyby nebyl ten strážný přede dveřmi, určitě by

odtud vyletěl s pěnou u huby. V okamžiku, kdy si vzpomněl na strážného, uklidnil se. Nebo možná zaúčinkoval ten lomcovák.

Altar měl zřejmě přesnou představu o tom, co se děje v jeho mladém zástupci, neboť v pravou chvíli pokračoval:

„Musíš nám to odpustit, příteli. Dora není nějaký krámeček v zapadlé uličce. Víš sám, co všechno jsme dokázali. Budeš mít v ruce velkou moc. Ne ve zbraních, ale v ekonomice. Nechtěli jsme tě trápit nějakými testy.

Navíc má taková fáma i další výhody: informuje totiž i všechny ostatní, takže vyprovokuje k akci případné protivníky, kteří si na tu funkci dělají nároky, většinou nepodložené. Všichni vědí, že to je jen fáma, nic skutečného, ale ty neprůbojně to ukolébá. Zkrátka pomáhá vyjasnit pozice... a hráče.“

Během Altarova proslovu si to Lokran srovnal v hlavě.

„Můžu se na něco zeptat?“

„Byl bych radši, kdyby ne, ale zkus to.“

„Omlazovací kúra evidentně funguje, tak proč chceš odstoupit? A proč, u všech všady, mluvíš o sobě ve třetí osobě?“

„Výborně! Odpovím ti na první otázku, ta druhá z toho vyplyne... Víš, celou dobu ti vlastně po troškách odpovídám na první otázku. Odpověz mi nejdřív ty: kdo byla Magda Newmanová?“

„Tvá žena a tvůj zástupce pro bezpečnost, tvůj...“

„Jo, to taky. Především to ale byl nejhledanější zločinec v galaxii. Nekoukej tak, nelžu ti, příteli... Teď vyndej robodet a zapni ho!“

Lokran ničemu nerozuměl, ale vytáhl přístroj z kapsy a stiskl malé tlačítko na boční stěně. Modře podsvícený displej, zabírající skoro celou horní plochu, zazářil a objevilo se na něm jediné slovo: ‚VYHLEDÁVÁM‘.

„Tvá otázka je chybně formulovaná,“ pokračoval Altar tiše, zatímco robodet vyhledával „robotické entity“, jak tomu jemně říkal jeho výrobce. „A to proto, že já tu budu šéfovat pořád a taky budu pořád stejně vypadat!“

Na displeji robodetu naskočil výsledek a Lokran překvapeně vydechl. Altar na to odpověděl letmým úšklebkem a konečně se vyjádřil otevřeně:

„Ve skutečnosti byla Magda sám Altar. To on včera zahynul na Duze. Ty jsi teď jeho nástupce!... A já jsem jen prachobyčejný robot.“

* * *

Obrovitá koule hvězdoletu s trapným jménem Nupač, téměř bez energie a neovladatelná, opouštěla subprostorem spirální rameno Orionu směrem do středu Mléčné dráhy.

+ + +

7. Hladomor

Říká se, že loď letí subprostorem, ale jedná se vlastně o tunel se všemi svými důsledky – proto zbytek rázové vlny, odrážející se od stěn tunelu, tlačil Nupače a stále jej urychloval ještě několik sekund po uzavření vstupního okna. Loď byla prakticky bez energie, jen díky záložnímu zdroji se posádka neudusila a nezmrzla. Když se lidé probrali z mrákot a zjistili, že komunikační systém nefunguje, sešli se v jídelně. Karel přišel mezi posledními, ale hned se ujal slova:

„Je někdo zraněný? Myslím tak, že se nemůže zapojit do prací na opravě lodi?“

„Já,“ ozval se Johan, „mám příliš velkou hmotnost a ten náraz mě hodil na stěnu a utrl mi ruku! Zdemoloval jsem si celou kabinu.“

Karlovi se na chvíli zdálo, že to zní plačtivě. A Johanův výraz to potvrzoval. Panenko skákavá – fňukající robot!

„To zvládneš, máš ještě jednu,“ ohodnotil Johanovo zranění vedle stojící Kasim.

Ze všeho nejhůř se patrně programoval smysl pro humor, protože Johan rázem vypadal, že se na pilota vrhne. Karel byl ale rychlejší.

„Johane!“ vykřikl káravým tónem, „běž se opravit. Kasim půjde s tebou, pomůže ti s opravou a poví ti něco o lidském humoru, zvláště pak černém. Odchod!“

Rozhlédl se po zbývajících členech posádky. Byli tu všichni – někteří s tržnými ranami a všichni s množstvím oděrek a podlitin, ale bylo zřejmé, že Kasimovo a Johanovo show jim pozvedlo náladu. Karel si v duchu udělal poznámku, že se těch dvou musí zeptat, jestli se náhodou na té komedii nedomluvili.

„Sice jsme neměli příliš času na stmelení, ale znám vaše kvality. Jsme zraněni a oťřeseni, ale určitě to zvládneme. Kdo by si nevěděl se sebou rady, ošetří vás Edita.“

Technici prověří energetické zdroje, to nás teď trápí nejvíc. Ostatní si zkontrolují svůj úsek. Než to uděláte, rozdělím loď na oblasti, které pak projdeme. Udělat to musíme my, protože nevím, jak dlouho bude trvat oprava reaktoru a jak dlouho bude muset Neš vystačit se záložními bateriemi. Nechci riskovat jeho poškození.

Ze půl hodiny se sejdeme na můstku. A až projdete loď a nahlásíte výsledky, dáme si pořádný oběd a já předložím souhrnnou zprávu. Jdeme na to!“

Kromě Alexandra byli ve chvílce pryč. Na Karlův tázavý pohled Alexandr váhavě spustil:

„Je dobře, že se před vstupem do subprostoru automaticky zavřou okenice. A to, že v rámci šetření energií je NSH neotevřel, je taky dobře... Víš,

jsem zvědavý. První, co jsem po probuzení udělal, bylo, že jsem si okenici u své kabiny otevřel ručně. Jen jednu... Chci ti něco ukázat.“ Vydal se přes celou jídelnu k ovládacímu pultu u stěny, ale psu nezavřel.

„Jeden ze zkušebních pilotů subprostorového letounu řekl po prvním letu hezkou větu, která se zachovala do dnešních dnů. Řekl, že si vždycky myslel, že v tunelu je tma.“

Karel nevěděl, co tím chce říct, a tak mlčel. Alexandr přistoupil k pultu, a než mu v tom Karel mohl zabránit, vydal manuální příkaz k vytažení levé nejmenší okenice. Místnost zalila intenzivní a zlověstně se mihotající červená záře. Karel zůstal stát bez pohybu, dokud Alexandr okenici zase nezavřel a neotočil se.

„Mělo to být modré, že? Když se porovnají záznamy letu prvních subprostorových hvězdoletů a těch dnešních, zjistí se, že je rozdíl v odstínu – ale pořád je to modré. Laik si myslí, že to je rozdílnou technologií záznamu a dnešního přehrávání. Ale není to pravda, ta změna je skutečná. Za padesát let vývoje se rychlost zdvojnásobila, ale subprostorový tunel jen změnil odstín, ne barvu! Už je snad jasné, co tím chci říct. Letíme mnohokrát – řekněme pětsetkrát – větší rychlostí, než jakou lidé zatím dosáhli!“

* * *

Nejen motory či energetické zdroje na hvězdoletech byly ukázkou lidského umu a nápaditosti. I taková ‚obyčejná‘ věc jako lednice byl promyšlený systém. Když byla loď v kosmu, nespotožbovávala lednice téměř žádnou energii. Protože NSH tvrdil, že se u Altara naložila spousta mražených potravin, řekl Karel kuchaři, že chce mít společný oběd co nejpestřejší.

Kuchař byl specializovaný robot, který znal tisíce receptů ze všech pozemských kuchyní. Měl paměť plnou informací ze všech oborů nějakým způsobem s obživou člověka souvisejících. Jeho výrobce tvrdil, že když havárie přežije kuchař, přežije i posádka – i kdyby spadli do pouště.

Kuchař si kromě vlastní přípravy pokrmů vystačil sám – po přijetí pokynů od Karla ztuhl tam, kde právě stál, a začal pracovat. Pro sestavení jídelníčku si postupně prošel složky jednotlivých členů posádky – jaké jídlo má kdo rád nebo jaké jídlo je oblíbené v místě na Zemi, z něhož pochází. Pak stanovil pro každého vhodné množství – jednak podle měř a vah jednotlivců a jednak podle archivu za dobu, co se u Randala dala tato posádka dohromady. Když měl jasno, co a kolik, nanormoval si potřebné potraviny podle receptů a vyrazil do mrazáku pro potraviny, které potřebovaly čas na rozmrazení.

Lednice byla rozdělena na několik zón s různou teplotou. Kuchař nejprve vstoupil do části s teplotou lehce nad nulou, odtud do části s teplotou mírně pod nulou a teprve pak následovala část s teplotou mínus 12.

Ale ta nešla otevřít! Bylo to překvapivé, protože potraviny byly umístěny v boxech a nemohly vypadnout ani při výpadku proudu nebo gravitace. Dveře se pootvěřely na pár centimetrů, na něco narazily a řídicí počítač lednice odpojil proud, aby se nepřilíš silně elektromotory nespálily. Kuchař se proto

postavil vedle dveří, chytil je oběma rukama a mocně zatáhl. Vzniklá mezera stačila na to, aby mohl projít a zjistit příčinu jejich selhání.

Kuchařův elektronický mozek při zaseknutí dveří sice spustil prediktivní algoritmus, ale ukázalo se, že mu chybí fantazie – skutečností byla ta věc, kterou program vyloučil jako nepravděpodobnou. U stěny ležely a bránily dveřím v posuvu dvě na sobě položená a na kost promrzlá lidská těla.

* * *

U oběda nevládla tak zkroušená atmosféra, jak Karel čekal. Mimo jiné k tomu přispěl i fakt, že kuchař velmi dobře pochopil smysl příkazu a skutečně se snažil.

A tak nejenže měl každý své milované jídlo, ale jeho množství a úprava každému padla do noty. Dokonce i tvar talíře byl v souladu s jídlem. Karel napočítal šest druhů! Dlouho pak při jídle přemýšlel nad člověkem, který vybavoval lodní kuchyň, a v duchu mu děkoval.

Počkal, až všichni dojedí a kuchař s Johanovou pomocí sklídí ze stolu, a začal vyrovnaným tónem:

„Obešli jste loď, máte hrubý přehled o situaci. Podrobnější informace jsou špatné a ještě horší. Přesto se ale najde i pár dobrých až skvělých. Čím mám začít?“

„Začni těmi špatnými a my se budeme těšit na ty dobré!“ zvolal Kasim z opačného konce stolu.

„To zní logicky. Mezi špatnými mám ale jednu velmi špatnou a tu stejně chci říct jako první... Útěk se zdařil jen částečně – jak jste si domysleli, zasáhla nás SP střela těsně před vstupem do subprostoru, tedy v době, kdy nás přechodová oblast zmohla. Proto o ničem nevíme. Ale pozorování nás nutí k myšlence, že šlo ještě o něco jiného. To, že tu ještě jsme, a ten průsvih za okny nejspíš spolu souvisí.“ Když viděl udivené pohledy, usmál se:

„Vidím, že až teď jste si uvědomili, že jsou okna zakrytá. To je svým způsobem dobře. Tím problémem je naše rychlost – soudě podle zbarvení subprostorového tunelu, je obrovská. Alexandr provedl průzkum a vypočítal rozdíl.“

„Ano. Z lodního archivu jsem vydoloval záznam z letu SPH jedničky před čtyřiceti devíti lety a ten jsem porovnal se záznamem v palubním deníku. Šlo mi o barvu tunelu v porovnání s rychlostí hvězdoletu. Tím jsem získal měřítko a to jsem vztáhl na současnou situaci.“

Potíž je ale v tom, že na přesné měření nemáme přístroje. Navíc to vypadá tak, že vztah barvy a rychlosti není lineární a malý rozptyl měření dává velký rozsah rychlostí. Provedl jsem hodně měření a udělal průměr.

Nemá smysl mluvit o rozdílu, je třeba mluvit o násobku. Naše současná rychlost proti základní subprostorové rychlosti je... tři sta sedmdesát šest krát vyšší.“

Šok byl skutečně velký. Karel chvíli uvažoval, že to neměli říct takhle najednou. Už se nadechoval, aby překřičel tu vřavu, když zjistil, že je ticho. A

to naprosté – když neběžely subprostorové motory.

Vypustil přebytečný vzduch a rozhlédl se. Bylo zřejmé, že nejlépe to zvládá Kasim – jeho veselá mysl obalila tento nepříjemný fakt do takové vrstvy pozitivní energie, že nemohl napáchat vážnější škody na Kasimově náladě. Karel raději pokračoval:

„Je jasné, že při téhle rychlosti nemůžeme ze subprostoru vystoupit. Nejdříve musíme rychlost snížit. Při výkonu našich motorů to půjde dost pomalu. Navíc nám k tomu chybí energie, protože hlavní reaktor shořel. A to doslova. Nevybuchl, ale opravit nepůjde.“

Musela to být pořádná pecka, protože je poškozený i párový reaktor a vedení k němu je vytrhané. Pro nás je důležité, že to dokážeme opravit – řekněme pět dní až týden.

Brdění ale stejně nebude kontinuální. Nemuseli jsme nic počítat, protože Neš našel v pokynech pro havarijní stavy popsanou i naši situaci. Konstrukteři chtěli mít energetickou zálohu, ale také šetřit místem. Proto má párový reaktor jen třetinový výkon. Budeme si muset vypomocet akumulátory.

Ještě jedna špatná zpráva, nebo spíš taková záhada. V mrazáku jsme našli dva strážné od Altara. Jsou to ti, co je zabil výbuch robota u našich ložnic. Nemůžeme ale přijít na to, jak je možné, že Neš nic neví.

A teď ty dobré zprávy. Konstrukce hvězdoletu není nijak vážněji narušená, takže s výstupem ze subprostoru by neměl být problém. Můžeme děkovat konstruktérům, že pro podporu života máme malý reaktor, oddělený od hlavního. Je plně funkční a jeho základní náplň vydrží deset let.

Potravin v lednici a v koncentrátech máme na rok, když se uskrovníme, tak na rok a půl. Tak dlouho tady být nechci, ale kdyby to jinak nešlo, mohli bychom předělat volné sklady na pěstování hydroponií.“

* * *

Katka stála opřená o vzrostlý strom uprostřed trávníku a mávala na blížícího se Karla. Byl překrásný jarní den a všechno kolem kvetlo. Karel ve sváteční uniformě kosmického pilota kráčel po cestičce vysypané jemným pískem. Už také Kátu uviděl a přidal do kroku. Těšil se na ni, neviděl ji šest let. Pak se ale lekl, protože si uvědomil, že ona bude starší o dvacet let. Jestlipak se mu bude ještě líbit?

Trochu zpomalil a připravoval se na pohled na skoro padesátiletou ženu. Záměrně si ji představoval vrásčitou, aby na něm nebylo vidět překvapení, až uvidí skutečnost. V tu chvíli si také uvědomil, že park sousedí s meziměstskou dálnicí. Trochu pootočil hlavu a spatřil i lavičku, na níž seděl před odletem.

Strašlivý zvuk, jaký už jednou slyšel, ho donutil podívat se doleva. Skleněná stěna, oddělující dálnici, se rozprskla a z mraku střepů se vynořil pomačkaný vůz. Karel si uvědomil, že tohle už tu jednou bylo. Nehloubal nad tím, protože si vzpomněl, že zničený vůz má narazit do stromu. Do toho, o který se opírala jeho Katka!

Skleněnou explozi ale neslyšela. Usmívala se, dál na něj mávala a na jeho křik a zoufalá gesta nereagovala. Bylo zřejmé, že Karel nedoběhne včas,

koule plastů a skla byla od stromu jen kousek. Ale stalo se něco jiného. V okamžiku dopadu se vrak změnil na Magdu Newmanovou. Přiskočila zezadu ke Katce, levačkou ji chytila pod krkem a pravou jí namířila paprskometem na hlavu.

Karel se prudce zarazil a zoufale pozoroval, jak se Magdin prst na spoušti pohybuje. Najednou zpoza hustého keře vyskočil Sebastian s paprskometem v pravé ruce a namířil na Magdu. Magda však reagovala rychlostí blesku a Sebastianova ruka se zbraní vzápětí odpadla do trávy. Na Magdině tváři se objevil krutý úsměv a ozval se odporně skřehotavý hlas:

„Nechtěl jsi mi vrátit mého hada, seberu ti tvou ženu!“

„Ne!“

Nekonečná bolest a následně vlastní výkřik Karla probudil a on seděl ve své posteli. Chvilí bez jediného pohybu vychutnával realitu, ale vzápětí začal hloubat nad snem.

„Neši, nepříjemný sen! Založ mi soubor a připomeneš mi ho ráno.“

„Připraven.“

„Tak vida, Magdě šlo o toho hada. Co je na něm ale zvláštního, že vyvolala takový konflikt? Další věc – úplně jsem zapomněl, že Katka je v ohrožení. O ničem neví, Magda ji může zabít. Jen doufám, že se to ještě nestalo. Ale proč se do toho připlétl Sebastian? A proč ta odříznutá ruka? Asi se moje podvědomí dalo na spřádání hororů. Nic mu říkat nebudu. Je v bezpečí, tady se Magda neobjeví. Konec záznamu... Já pokračuju, Neši. Cítím se ještě unavenější, než když jsem si lehal. Dobrou noc.“

„Dobrou, pane,“ tiše odpověděl NSH.

* * *

Když se o tři hodiny později probudil, zdálo se mu, že si lehl teprve před chvílí. Nijak vyspale se necítil, ale začal se pomalu soukat z postele. Když už mu to trvalo třetí minutu, ozval se jásavě NSH:

„Dobré ráááno, kapitáne.“

„Nic moc.“

„Chcete pustit sirénu nebo snad nějaký pochod?“

„O vstávání po špatné noci nic nevíš, tak nerejpej!“

„Provedu... Udělal jste si v noci záznam.“

„Pusť ho.“

Připomínka noční můry Karla rozhýbala. S povzdechem vyskočil a vyrazil do koupelny. I bez záznamu si na sen vzpomínal naprosto přesně. Ohodnotil ho jako slátaninu, ale ocenil, že mu podvědomí připomnělo Katku. Měl by jí poslat zprávu. Ale jak, když jsou uvěznění v subprostoru. Tohle bude muset vyřešit. A toho hada taky prohlídne.

* * *

Na snídani přišel včas. Se Sylvou se vrátil do své pracovny a v pilotní kabině si vyzvedl Johana. Sylvu posadil do křesla u stolu, z pouzdra vyndal hada od

Magdy a podal ho Johanovi.

„Dala mi ho Magda po své autonehodě před dvaceti lety. Já na něm nevidím nic zvláštního. Víím, že to zní dost pochybně, ale kvůli tomu hadovi jsou všechny naše potíže.“

„Jak jste na to přišel?“ vyzvídal Johan a prohlížel si hada ze všech stran a úhlů.

„Měl jsem dneska sen. Hodně ošklivý. Domnívám se, že byl výsledkem informací, kterých jsem si já nevšímal, ale mé podvědomí ano. Například mi připomněl, že jsem na Zemi nechal ženu, které může Altar ublížit. S tím hadem to není až tak zřejmé, protože cirkus na Doře byl takový, že bych čekal něco velkého. Ale teď si říkám, že mi prohledali věci, takže to s tím hadem může být pravda. Zkus něco zjistit.“

Obešel pracovní stůl a sedl si naproti Sylvě.

„Dospěl jsem k závěru, že ten sen má pravdu – Altar by mohl ublížit Katce. Chtěl bych vyslat SP střelu a varovat Katku i Randala.“

„Nejsem si jistá, jestli to půjde,“ řekla smutně Sylva, „ještě nikdo neodesílal poštu ze subprostoru. Nebo alespoň o tom nevím.“

„Nechci přesvědčovat technika o technickém problému, ale je třeba hledat řešení a zkusit to. Máme k dispozici tři střely, tři pokusy.“

„Bohužel ne, kapitáne. Když došlo k přetížení ochranného pole a vyhoření reaktoru, vytrhalo to kabely z uložení. Jeden kabel jak paže jednu střelu zničil a jednu poškodil. Možná by šla opravit, ale nejspíš už máme jen jednu. Jen jediný pokus!“

„Dobře, tak alespoň ten jeden. Trochu jsem nad tím přemýšlel. Když vypustíme střelu dozadu v ose tunelu, zůstane v subprostoru, dokud nedosáhne podsvětelné rychlosti. Pak vypadne do našeho vesmíru, zorientuje se a subprostorem zamíří k Zemi.“

„Správná úvaha. Má ale dvě vady. Zaprvé drobnost – nikdy se nám nepovede vyslat ji přesně středem, museli bychom vymyslet nějakou stabilizaci. Domnívám se, že by v téhle rychlosti nepřežila náraz do stěny tunelu. Navíc ani nevíme, jestli může jedna loď letět v tunelu jiné lodi, to ještě nikdo nezkoušel. Budeme předpokládat, že ano.“

Druhá vada je podstatnější, především proto, že nám chybí znalosti. Zjistili jsme, že subprostorový tunel lze detekovat ještě osmdesát minut po průletu. Ale to platí pro rychlost našich lodí. Když letíme s těmi nejlepšími motory, tedy téměř dvojnásobkem minimální subprostorové rychlosti, uzavře se tunel už po sedmdesáti osmi minutách. Jak je vidět, má rychlost na délku tunelu vliv, ale převodní funkci neznáme. Prostě proto, že naše lodě jsou moc pomalé a měřicí přístroje nepřesné.

A teď si představte, co se stane, když střelu vypustíme. Její rychlost bude jen o něco větší než minimální. Právě touhle rychlostí se od nás bude vzdalovat, ale z pohledu vnějšího pozorovatele bude nějaký čas couvat. Ale její motor je velmi slabý a pochybuju, že sníží rychlost dřív než za osmdesát minut. Přesně to můžeme vypočítat. Co se stane se střelou, až se subprostorový tunel za Nupačem uzavře? Je jisté, že to na téhle lodi ani na Zemi neví nikdo!“

Karel jen vzdychl. Omluvil se Sylvě a obrátil se na Johana.

„Zjistil jsi něco?“

„Uvnitř něco je! Musím ho přetrhnout jak hada, jinak to nejde.“

Karel si vzdychl podruhé a přikývl.

Johan zabral a vypadl mu na dlaň hodně starý typ paměťového krystalu. Vložil ho do čtečky v rohu místnosti, zapnul monitor a jen na něj pohlédl, překvapeně to komentoval.

„Nedivím se, že chtěli hada zpět – Altar je pěkný ptáček!“

* * *

Když zveřejnili obsah krystalu, všichni se vyděsili. Zjistili, co je Altar zač, a začali se bát o své blízké. Sylva přestala odporovat a sedla si s Theodorem do dílny. Tam vymýšleli, jak dostat SP střelu ze subprostoru na cestu k Zemi. Kouřilo se nejen z nich, ale i z NSH, protože běžela jedna simulace za druhou. Stoprocentní využití jeho procesory už dlouho nezažily.

„Mám hotovo, kapitáne,“ hlásila se Edita z místnosti pro přípravu subprostorových (SP) poštovních střel.

Karel totiž poslal Editu, aby přemalovala na SP střeše Altarovo logo na cokoliv, co ji napadne. Sedl si v pracovně a začal sestavovat zprávu. Nesměl ji udělat moc dlouhou, chtěl ji do střely nahrát dvakrát pro zvýšení pravděpodobnosti, že ji Katka přečte. Když se Edita ozvala, byl hotov i on. Zpráva zněla takto:

Kateřina Tichá, Riegrova 1256, Praha. Máme důkazy, že Altar je hledanou hlavou rodiny Borgiů. Nebezpečná je i jeho žena. Hrozí ti smrt! Řekni Randalovi, ať varuje rodiny lidí z mé posádky. Altar se nás pokusil sestřelit, ale jsme celí. Nemůžeme však opustit subprostor. Došlo k nějakému neznámému jevu a my letíme 400x rychleji. Prosím, ber to velmi vážně a ukryj se! Karel.

Předal zprávu i s pokyny NSH a vydal se za Editou. Když vešel, přistoupil k poštovní střeše ležící v nosiči a podíval se na znak, který Edita nakreslila přes Altarovo logo.

„Co je to? Vypadá to jako... erb?“

„Správně. Zjednodušený erb města, kde jsem se narodila.“

„Aha. Měla jsi to tam asi ráda...“

„Aby ne. Děťství, základní škola, gymnázium, první láska... Takový kus života se nezapomíná. A jak tam bylo krásně! Kolem byly rozsáhlé lesy, protože vedení města dbalo na přírodu a dalo je znovu vysázet. Navíc to do hor... kapitáne! Karle, co se stalo???“

Na Karla byl hrozný pohled. Náhle byl bělejší než bělidlo. Držel si ruku před pusou a třeštil oči na střelu. Zdálo se, že na něj jdou mdloby. Stalo se to bez zjevné příčiny a Editě dlouho trvalo, než si to uvědomila. Potom vyskočila

a přisunula za Karla židli. Ale Karel nepadal. Naopak byl tuhý jak prkno! Edita ho musela nadvakrát zlomit, aby si mohl sednout.

Z několika cílených doteků poznala, že to není zdravotní problém. Horečně zvažovala dobro, které způsobí, a možné následky, které z toho vyplynou. Pak se zhluboka nadechla a vyřala svému nadřizzenému pořádný políček.

Karla to vzpamatovalo, ale reagoval, jako by nic necítil. Ruku přesunul od úst k čelu, palcem a ukazováčkem si promnul spánky a zvedl hlavu k Editě. Chvilí ji zkoumavě pozoroval a do tváří se mu vracela barva. Zvláště do té levé. Editě se začaly potit dlaně.

„No jo, jsem v pořádku,“ řekl dřív, než Edita podlehla pokušení se mu omluvit. Letmo si přešel přes levou tvář a tiše, ale zřetelně pronesl komentář:

„Máš slušnou ránu.“ Přešel si dlaněmi přes obličej a krátce podržel hlavu v dlaních. Potom vyskočil ze židle.

„Posaď se,“ řekl velitelským tónem. „Já mám šok úspěšně za sebou, teď je řada na tobě. Možná je dobře, že jsi tu byla, protože mi budeš věřit víc, než kdybych jen tak vběhl za tebou na ošetřovnu.“

V den, kdy mě kontaktoval Randal, přiletěla SP střela na Měsíc. Byla hodně poškozená. Pošta z ní vydolovala jen adresu a pár neúplných slov. Tehdy mě subprostorová pošta vyvedla z míry, ale zapomněl jsem na to. Až teď jsem poznal obrázek, který jsi na ní namalovala. Povšimni si, že nezávisle na mně.

Viděl jsem hodně filmů, které probíraly cestování v čase. Tohle je ale realita! A není to jen dojem z jednoho obrázku. Také text, který jsem mezitím sesmolil, odpovídá těm několika slovům, která zpráva obsahovala. Díky vypadlým písmenkům a náhodě pošta určila jako adresáta mě, přestože to patřilo Katce.“

Edita seděla na židli a nespustila z Karla oči. Věřila každému slovu, ani na okamžik nezapochoybovala. Karel se na chvíli zamyslel a pak zamířil ke komunikátoru na stěně.

„Teď se mi vybavila další věc. Střela byla zvenku obroušená. Byly to takové malé plošky, stočené do několika šroubovic. Zpráva uvnitř byla poškozená na stejných místech jako plášť lodi. Taky ten erb byl menší a byl na trupu namalován několikrát.“

Tehdy jsem si myslel, že střela proletěla něčím, co kolem ní vířilo. Ale teď si říkám, že určitě rotovala ona. Nejspíš to bude jeden z nápadů Sylvy nebo Theodora. Teď jsi namalovala jen jeden erb, ale možná, že na základě nápadu s rotací jsi to pak přemalovala.“

Stiskl tlačítko a požádal komunikátor o spojení se Sylvou. Vzápětí se objevila na obrazovce a hned nadšeně oznamovala:

„Kapitáne, máme to promyšlené. Asi to půjde, ale simulační algoritmus funguje jen do šestnáctinásobku základní rychlosti. Theo sice udělal na modelu úpravy, ale měl byste ještě zvážit, jestli střelu nevypustit až po opravách a snížení rychlosti. Řeknu vám, co...“

„Zadrž! Nic mi nevysvětluj, já ti věřím. Rotace střely je dobrý nápad, ten bude fungovat.“

Reakce Sylvy byla výmluvná. Udiveně zvedla obočí, pak se zamračeně

otočila na Theodora. Ten zvedl hlavu od monitoru a mlčky zakroužil hlavou. Potom se to Sylvě rozleželo:

„Vy jste se ptal NSH?“

„Ne. Ale nehlobej nad tím, vysvětlím ti to, až střelu vypustíme. Teď nikomu nic neříkejte, pak to vysvětlím všem. Zatím ahoj.“

Karel pustil tlačítko komunikátoru a začal pomalu přecházet po místnosti. Edita mlčela. Snažila se strávit evidentní skutečnost. Po chvíli se Karel zastavil u židle a rozhodil ruce:

„Tak a teď rad! Mám dělat, že nic nevím, nebo mám té nečekané znalosti využít a zvýšit šance, že tu zprávu Katka dostane? Co když N dimenzí není jen taková matematická hra a čas je průmět páté nebo třeba desáté dimenze do našich tří, vlastně čtyř?“ rozčiloval se.

„Možná je čas dimenze, která obaluje N zbývajících a drží všechno pohromadě. Pak mohou opravdu existovat síly, které mě nebo celou loď zničí, aby nedošlo k narušení minulosti. Anebo to udělají potom, co minulost ovlivním! Jak mám respektovat něco, když nevím co?!“

Zase začal rázovat po místnosti. Klidnějším hlasem pokračoval a uvažoval nahlas.

„Dobře. Chci Katku, Randala i další ochránit. Takže informace využiju a budu doufat, že jestli časové kompenzační síly existují, že se vyřadí jen na mně...“

Samé otázky! Když vím, že střela dorazí na Měsíc ještě před naším odletem, mám s odpálením počkat na snížení rychlosti? Ale možná tím promeškáme ten pravý okamžik. Anebo se střela propadne časem právě díky současné rychlosti. Co si o tom myslíš?“

Edita nijak dlouho nepřemýšlela, všechno jí bylo jasné. „Kdybychom nic nevěděli, určitě by všichni na odlet střely spěchali. Takže musí odletět co nejdřív. Ale znak na trupu a text bych udělala podle aktuální situace.“

* * *

Uplynuly tři dny. Karel požádal Sebastiana o doprovod. Chtěl pomoci technikům a projít podlaží, kde byl umístěn párový reaktor, akumulátory a skladiště paliva.

Sešli se u vstupu do haly párového reaktoru. Sebastian měl dobrou náladu a halasně pozdravil, jako by se neviděli ráno u snídaně. Vyzvali. Sebastian chvíli Karla pozoroval a pak řekl:

„Vypadá to, že něco hledáme. Možná bych byl užitečnější, kdybys mi sdělil nějaké podrobnosti.“

„No jo, promiň. Theo si včera stěžoval, že opravili první část vedení mezi párovým reaktorem a akumulátory. Všechno odzkoušeli a pustili se do druhého vedení, ale Neš hlásil, že se akumulátory nenabíjí. Takže hledáme nějaké poškození.“

Procházeli spleť chodeb asi deset minut a pečlivě pozorovali stěny se zavěšenými kabely úctyhodných průměrů. Přiblížili se ke křížovatce dvou chodeb, když si Karel všiml podezřelého místa.

„Moment, to vypadá divně.“ Poklekl a sklonil se nad poškozeným krytem kolektoru, kudy vedla signalizační vedení.

Sebastian přes jeho záda nic neviděl. Chvilí postával, ale pak se otočil a pokračoval v kontrole. Karel si prohlížel podivně proražený kryt kolektoru. Tak nějak by to vypadalo, kdyby ho někdo prokopl. Ten, kdo to udělal, by ale přišel o nohu. Leda, že by to nebyl člověk. Nějaký nepozorný...

V ten okamžik nepříjemný pocit Karla napružil. Tisíce jehliček se mu zabodlo do šije a pokračovalo dolů po zádech. Někde blízko byl robot, neznámý robot. Než Karlovi došlo, že to nemůže znamenat nic dobrého, uběhla drahocenná vteřina. Rozhlédl se a vyskočil na nohy.

Sebastian se právě uprostřed křižovatký, za neustálého sledování stěn, otočil doprava. Karel vykřikl a dvěma skoky Sebastiana dostihl. Chytil ho za pravou ruku a strhl ho zpět. Ale už bylo pozdě. Karel ztratil stabilitu a upadl na záda. Stále držel Sebastianovu ruku, ale bez Sebastiana.

Robot byl rychlejší. Modrý paprsek prolétl chodbou a odřízl Sebastianovi pravou ruku s kusem hrudního koše a celým ramenem. Ve svém pohybu vzhůru se však nezastavil a Sebastianova hlava spadla na podlahu vteřinu před jeho tělem.

Přilákána hlukem stanula Sylva ve dveřích své dílny jen kousek od křižovatký. Když viděla bezhlavého Sebastiana, nestačil na překvapení a šok ani vojenský výcvik. Začala ječet. To Karla probralo. Chtěl Sylvu okřiknout, ale ona ztichla sama. Bylo to tak náhlé, že Karel pojal podezření. Překulil se k levé stěně chodby. Krytý rohem viděl Sylvu, jak ztuhla s rukou na ústech a dívá se někam doleva. Karel horečně přemýšlel, ale nic ho nenapadlo.

„Neši,“ oslovil tiše počítač, „pošli mi sem Johana. Ale rychle!“

„Posílám... Co se děje, kapitáne? Proč je Sebastian mrtvý?“

„Je tam bojový robot!“

„Bojový robot???“ Intonace počítačového výstupu byla dokonalá. Údiv nemohl být vyjádřen lépe. „Žádného robota nevidím!“

„Tak ne, Sebastian narazil na samuraje ze třináctého století.“

Rozhovor přerušily těžké kroky. Jen tři. Pak se ozval silný hlas, mnohonásobně odražený od stěn chodby.

„Pane Tichý, neublížím vám. Vzdávám se!“

„Dobrý pokus! Máš mě za vola?“

„Ne. Mým úkolem bylo odstranit zrádce. Úkol jsem splnil. Dovolte mi vzdát se a přejít pod vaše velení.“

„Propusť Sylvu.“

„Nemířím na ni.“

Sylva se ztěžka probírala ze šoku. Potom udělala několik kroků pozpátku do místnosti a dveře dílny se zavřely. Od výtahu se ozvaly chvatné kroky. Johan přiběhl ke Karlovi a pomohl mu na nohy.

„Je tam bojový robot od Altara. Sice tvrdí, že se chce vzdát, ale zapni si pole na maximum a chraň mě.“

Pak Karel, krytý Johanem, vyšel do chodby. Chvilí si robota, stojícího u stěny s rukama spuštěnými podél boků, prohlížel.

„Jak se jmenuješ?“

„Jsem Hladomor.“

„Hla... Aha, jezdec z Apokalypsy. Ten paprskomet máš jako univerzální nástavec, vid'. Odmontuj ho!“

„Ano, pane.“

„Je ti jasné, že nemáme jinou možnost, než ti udělat diagnostiku?“

„Ano, pane.“

„Dobře. Johane, odved' ho,“ řekl a ustoupil ke stěně. Smutně se podíval na Sebastiana a dodal: „Já to tady dořeším.“

Johan ani na chvíli nepřestal na robota mířit. Ukročil stranou a zavelel: „Vpřed! K výtahu.“

Když vešli do chodby, kde byl narušený kolektor, vzpomněl si Karel na Theodora. „Stát!“ Oba se zastavili. Johan ukročil stranou, ale robota měl stále na mušce. Bojový robot byl ochota sama.

„Ano, pane?“

„Co ten kolektor? Narušil jsi kabely?“

„Ano, pane. Potřeboval jsem informace.“

„A co to energetické vedení – to je taky tvoje práce?“

„Ano, pane. Ukážu vám přesné místo.“

„Teď ne! Až si tě prověříme.“

„Když dovolíte, pane... Přikážete, aby se mi technici nemstili a mazali moji paměť selektivně. Mohu se zapojit do oprav, mám v paměti spoustu postupů z techniky.“

„Vypadá to, že máš i slušné znalosti z psychologie... Víš také něco o tom, že tě NSH nevidí?“

„Ano, pane. Než jste na Doře přešel s posádkou z pokojů do lodi, byli tady technici. Prováděli nějaké úpravy v počítači, a když jsem přinesl dva mrtvé vojáky, vztáhli blokádu informací z čidel i na mě.“

„A proč tě tady nechali, když určitě věděli, že nás sestřelí?“

„To já sám, pane. Úkol ještě nebyl splněn. I kdybych věděl, že se to má stát, zůstal bych tady. Velitel Garlan mi vydal příkaz jménem paní Newmanové velice důrazně a dvakrát ho opakoval.“

„Tak dobře. Odchod!“ Karel počkal, až zašli za ohyb, a pak dal pokyny NSH ohledně Sebastiana. Chtěl jít zkontrolovat Sylvu do její dílny, ale uvědomil si, že je celý od krve. Nejdřív se musí umýt. Vydal tedy příkaz NSH, aby k Sylvě poslal někoho z posádky, a zamířil do své kajuty.

Ve výtahu si pak vzpomněl na nedávný sen a začal si vyčítat, že nad tou částí o Sebastianovi jen mávl rukou. Proč jsem to jen udělal, když ta část s hadem byla pravdivá! Po chvílce hloubání přišel i na to, jak se ta scéna do snu dostala. Podvědomí evidentně správně vyhodnotilo problém s mrtvými vojáky v mrazáku.

* * *

Následující den odpoledne měli poštovní střelu připravenou.

Sylva s Theodorem dokázali přesvědčit řídící elektroniku střely, aby přidala ke svým algoritmům jejich doplňky. Za vydatné pomoci NSH dokázali vytvořit

stabilizační systém, který zpracovával informace z kamery a ovlivňoval stabilizační emitory na bocích střely. Střela musela rotovat, protože náhradních kamer měli dost, ale vhodnou optiku jen jednu.

Edita pomalovala další místa na střeše, která Karel označil. Snažil se rozpomenout se na místa, kde střela, kterou přijal na Zemi, nebyla obroušená. Tam Editka napsala jméno Katka nebo alespoň několik znaků. Také zprávu Karel trochu zkrátil a s pomocí NSH zakódoval. Vzpomněl si na kompresní algoritmus, který měla Katka v oblibě, a bylo jisté, že ho pozná i v tom nepravděpodobném případě, kdy by to nezvládly poštovní počítače. Díky tomuto algoritmu se zpráva vešla do střely třikrát.

Navíc NSH umístil zprávu tak, aby obroušená místa nezasáhla stejný znak více než dvakrát. Karel se pak dlouho zbavoval obav z toho, že si špatně zapamatoval směr a rychlost stáčení obroušených ploch. Ale bylo už pozdě, střela opustila Nupače.

Vteřinku se Sylvou a Editou postáli u prázdného nosiče. Potom Sylva připomněla Karlovi, že slíbil říct všem něco o tom, jak věděl, že poštovní střela bude rotovat. Otočili se k odchodu a Karel řekl počítači:

„Neši, řekni všem, že dnešní večere je povinně společná a platí to i pro Johana.“

„Ano, kapitáne... Mám tu potěšující zprávu od Theodora – hlásí, že veškeré opravy jsou hotové a že do večere skončí i kontroly.“

„Díky, Neši. Konečně se odtud dostaneme!“

* * *

Dvě hodiny po večeři se oblékli do skafandrů a každý zaujal své místo. Než technici posílili o Otesánka (bývalého Hladomora) opravili motory, akumulátory se plně nabily. Teď bylo vše připraveno pro brzdicí manévry.

Na Karlův povel přivedl NSH energii k motorům. Ale jen tři procenta. Když nikde nic nevyhořelo, začal se výkon motorů zvyšovat a současně s tím se zvyšoval i výkon tlumičů, takže posádka nic nepocítila.

„Jsme na sto deseti procentech předpokládaného výkonu, pane.“

Předpokládaný výkon byla výpočtem stanovená hodnota, která dosahovala sotva šedesáti procent maximálního výkonu motorů. Víc ale od párového reaktoru a akumulátorů chtít nemohli.

„Výborně, to bysme měli,“ komentoval Karel nadšeně situaci a zálibně se zaposlouchal do tichého hučení subprostorových motorů.

„Teď je zbytek na tobě, Neši. Už se těším do postele.“

* * *

Druhý den ráno si Alexandr postěžoval u snídaně, že se pořádně nevyspal, protože hluku motorů odvykl a pořád se budil. Kruhy pod očima potvrdovaly, že dnešní noc toho opravdu moc nenaspal.

Kasim se připojil slovy: „Jsem rád, že motory zase fungují a brzy odtud

vypadneme, ale co kdybychom brzdění sladili s časovým režimem a motory běžely jen přes den?“

„Musíte to řešit u snídaně?“ ozvala se Sylva s plnou pusou. Bylo na ní vidět, že se vyspala do růžova a snídá s chutí. Kasim s úsměvem zvedl ruce v omluvném gestu. Všichni se pustili do snídaně. Ale hned jak byli hotovi, navázal Karel na Kasimův návrh.

„Mně to až takové potíže nečinilo, ale pokud není nikdo proti... můžeme to tak udělat. Neši, potvrď příjem.“

„Potvrzuji... Řekl bych, že tenhle režim uvítají především naše akumulátory. Nenabíjí se tak rychle, jak by měly.“

„A jiné potíže?“

„Ne, všechno běží jak na drátku.“

* * *

Hvězdolet pomalu snižoval rychlost. Po několika dnech mohl NSH ohlásit, že podle Alexandrových metody měření už letí jen desetinásobkem základní subprostorové rychlosti. Tunel už je zase modrý!

To ráno se vydařilo. Rohlíčky byly obzvláště vypečené a nálada byla skvělá. Ale krátce před třináctou hodinou se ukázalo, že vypečené jsou i subprostorové motory. Službu měl Karel a právě se vracel z oběda. Jen vešel na můstek a sedl si do pilotního křesla, hvězdolet se otrásl a NSH vyhlásil poplach. Než mohli lidé zareagovat, všechno ztichlo. Nejen siréna, ale i motory. NSH oznámil smutnou novinu:

„Motor tři nám shořel, kapitáne. Poslal jsem tam hasiče. Vzniklá nerovnováha ale asi vyřadila i dvojku a čtyřku.“

„No jo,“ rozhodil Karel rezignovaně rukama, „pustíme se zase do oprav. Však my se odtud dostanem!“

* * *

Lodí zněl zvuk poplachu. Karel, který si před deseti minutami lehl, vyskočil a začal se oblékat.

„Copak, Neši, rozpadáme se?“

„Skoro... Rychle, kapitáne!“

„No jo, no jo...“

Když Karel doběhl na můstek, Johan se snažil vyladit detektory a Kasim cosi kontroloval ze svého stanoviště. Jen vešel, hlásili se i ostatní ze svých míst. Johan lakonicky vysvětlil situaci:

„Před lodí je překážka, kapitáne. Je o dost pomalejší než my!“

„Aha. Všichni do těžkých skafandrů!“ Teprve když tak učinil sám, začal se zajímat o podrobnosti. Johan se ujal slova:

„Jedná se o těleso skoro dvakrát větší než naše loď. Ze vztahu velikosti a hmotnosti vyplývá, že je to kus skály.“

„Hmm, jak jste přišli na tu velikost?“

„Jednoduše – podle průměru subprostorového tunelu.“

„Chceš říct, že letíme tunelem toho tělesa?“

„Ano. Ale neptejte se mě, jak je to možné.“

„Ale subprostorový tunel jako tunel vždycky vypadal a měl i takové vlastnosti! Nikoho ani nenapadlo posílat dvě lodě subprostorem hned za sebou. Na druhou stranu to ale znamená, že poštovní střela neměla problémy. Sylvu to potěší.“

„Taky nad tím už delší dobu přemýšlím,“ ozval se Kasim. „Skončil jsem u průměru s jízdou v husté mlze.“

„Povídej.“

„Když jedete rychle, zůstává za autem proražený tunel, který se ale po chvíli zase zatáhne. Nevidíte nalevo ani napravo, a když si do stran posvítíte, je to opravdu jak v tunelu. Ani výhled dopředu není moc dobrý. To všechno ale nebrání v tom, aby se spojil váš tunel v mlze s tunelem jiného auta, nejlépe v křižovatce.“

„Dobře sis to vymyslel... Něco mě napadlo. Neši, nemohli bychom ten kámen využít k vlastnímu zpomalení?“

„Ne. Rozdíl rychlostí je příliš velký. Chci ale upozornit, kapitáne, že máme už jen pár minut do srážky!“

Karel zvážil jejich situaci. Stejně moc možností nezbývalo. Motory opravené nebyly, a když to byl jen kus skály, mohou ho rozbít. Pole by je mělo ochránit, na to mají energie dost.

„Tak, vážení, připravte se. Ten šutr rozbijeme. Předpokládám, že kdyby to byl hvězdolet, že by už reagoval. Je to na tobě, Neši.“

„Provedu!“ odpověděl NSH. Ale vzápětí se ozval:

„Kapitáne, zachytávám nějaké záření... Vypadá to, že proniká do tunelu zvenku. Řekl bych, že se s námi někdo snaží spojit, signál je modulovaný.“

„Jestli tam někdo je, tak bude muset udělat víc, než jen nás volat.“

„Ano. Třicet sekund do střetu!“

Protože se laser v subprostoru použít nedal, musel NSH použít něco hmotného. Protonové dělo. To ale znamenalo, že vzdálenost od tělesa nemohla být nijak velká. Při rychlosti, jakou se blížili, šlo o milisekundy.

Mohutný proud antiprotonů zasáhl planetku a roztrhl ji. Vzápětí NSH zapnul ochranné pole a Nupač vletěl do mraku obrovských kusů skal. Ale vznik ochranného pole je relativně pomalá záležitost. A tak se stalo, že několik větších úlomků vznikajícím polem prošlo a poškodilo plášť lodi.

„Posádko, hlase škody!“ vykřikl Karel. Sice viděl na svém panelu víc, než bylo zdrávo, ale chtěl své lidi slyšet. Také si uvědomoval, že jsou sami na svých stanovištích a hlas jejich kapitána v tak vypjaté chvíli jim mohl pomoci.

Krátce po hlášení škod se váhavě ozval NSH.

„Kapitáne, těch pár senzorů, co mi zůstalo, hlásí divné věci... Tvrdí, že se blíží černá díra... Nemám však žádné informace o projevech černé díry v subprostoru... Řekl bych, že si z nás senzory dělají srán...“

+ + +

Část II.

Zajíc v pytli

OBSAH druhé části

Kapitola první: **Cardo se vrací** strana **101**
Nejprve se podíváme na trávicí potíže gravitačního drtiče, který spolkl hvězdolet. Pak se seznámíme s několika představiteli civilizace, která drtič postavila. Závěrem se zmíníme o Zákonu nápravy příčin.

Kapitola druhá: **Cestovatel v nesnážích** strana **115**
Zamyslíme se nad otázkou, zda může jeden hvězdolet rozvrátit vyspělou a stabilní společnost. Krade se všechno, dokonce i vojenské čluny! Nejprve se ale musíme nabourat do jeho řídicího počítače.

Kapitola třetí: **Zachránci a zachránění** strana **131**
Karel a jeho posádka v poškozeném hvězdoletu opět na scéně. Dozvíme se něco z toho, co moscarové tají už tisíc let. Karel a Cardo nám předvedou mezicivilizační domluvu „rukama nohama“.

Kapitola čtvrtá: **Historik a historik** strana **149**
Co může způsobit varovný výstřel a jak rychle se dá sestavit překladový slovník? Dočkáme se nejen prvního, ale i spousty dalších rozhovorů. Třeba o tom, zda trioci vrátí pozemšťany domů.

Kapitola pátá: **Všude dobře...** strana **165**
Všude dobře, doma nejlépe – platí jen v případě, že... (však uvidíte). Ale kdo hledá, většinou najde. Přidáme pár překvapení pro pozemšťany i mimozemšťany. A nakonec zjistíme, jak nyní vypadá planeta Dora.

Kapitola šestá: **Gordický uzel** strana **182**
Už je to tak – klubko příčin a následků se nám ještě víc zašmodrchá. Nakonec nezbude Karlovi nic jiného, než ten chaos ukončit chirurgicky přesným řezem. Nebo snad ne?

1. Cardo se vrací

Červený půlkruhový přístrojový pult byl podivně tvarovaný a pozemšťan by potřeboval hodně fantazie, aby ve stupňovitě se svažující stěně viděl ryze účelové zařízení. Daleko spíš by se nechal zlákat uměleckým dojmem a považoval by to za jakýsi přetechnizovaný druh barevné hudby. Tvor sedící u pultu byl ale ještě podivnější a s velínem ani trochu neladil. Byl totiž skoro celý modrý. U něj by ale pozemšťan paralelu našel – inteligentní chobotnice!

Moscar měl válcovitý trup asi metr dlouhý, z něhož v horní části vyrůstala v půlkruhu čtyři dlouhá chapadla a na dolním konci v ose trupu další dvě krátká, patrně sloužící k pohybu. Čtyři velké žluté oči na horním konci kompenzovaly nedostatek pohyblivé hlavy a pokrývaly úhel téměř 330 stupňů.

Moscar spočíval v třínohém košíčku a jeho nohy – označme je tak – ve výřezech volně visely, ale podlahy se nedotýkaly. Člověk by mohl říct, že sedí. Bylo zřejmé, že v dosahu jeho chapadel jsou veškeré přístroje na pultu bez toho, že by se musel naklánět. Z toho se dalo usuzovat, že pult je sladěn s jeho tělesnými dispozicemi. Nebo byl snad on sladěn s přístrojovým pultem?

Pohyby moscara byly rychlé a přesné, ale určitá nervozita se dala vysledovat. Chapadla se dotýkala pultu až tehdy, když se nějaké místo rozsvítilo nebo rozblikalo. Po chvíli se rozzářila nástěnná obrazovka nad pultem a počítačem naváděný obraz se zastavil na neznámém kulovitěm tělese a rychle se zaostřil. Překvapený moscar hleděl na podivný stroj neznámé konstrukce, který se pohyboval stejným subprostorovým tunelem jako skály pro gravitační drtič.

Přístroje jasně ukazovaly, že se pohybuje rychleji než planetární střepy posílané z vedlejší sluneční soustavy určené k demolici a i bez predikce počítače bylo moscarovi jasné, že brzy narazí do kusu skály letícího před ním. Nejhorší bylo, že stroj na výzvy nereagoval.

Situace byla natolik zvláštní a nebezpečná, že moscar ve službě udělal to, co nikdo před ním – kontaktoval krizové středisko ozbrojených složek na centrálním světě. Stiskem jednoho tlačítka odeslal svoji identifikaci, a protože neměl hlasivky, informoval středisko textovou zprávou. Také zajistil zasilání dat, jež přicházela do velínu, duplicitně do krizového střediska. A pak čekal, co se bude dít, protože na odstavení drtičky už bylo pozdě.

Brzy se stalo to, co očekával. Obraz změnil měřítko a stal se více schematický. Počítačem generovaný obraz představoval neznámý objekt a dvakrát větší kus skály. S obrazem se sice změnilo i časové měřítko, ale

přesto se hvězdolet ke skále rychle přibližoval.

Jenže překvapením nebyl konec. Neznámý stroj použil svých zbraní a skálu před sebou rozbil na tisíc kusů. Zřejmě měl ochranné pole, protože prolétl mrakem kamenných úlomků a pokračoval v letu.

* * *

Gravitační drtič byl produkt kosmického inženýrství, o jakém se pozemšťanům ani nesnilo. Místní inženýři ho postavili v mezihvězdném prostoru daleko od jakéhokoliv slunce nebo jiné hmoty, která by jeho činnost mohla ovlivnit.

Drtičí pole ve tvaru kužele bylo čtyřrozměrné. Zjednodušeně řečeno se jednalo o průmět gravitačního pole do čtvrtého rozměru v poměru 1:10, takže ve čtvrtém rozměru bylo pole ještě desetkrát silnější. Zachytávalo dopravovaný materiál.

Základem bylo osm relativně malých koulí v našem prostoru, rovnoměrně rozmístěných po obvodu kruhu a vzdálených od společného středu téměř dva kilometry. Teď byl drtič v klidovém stavu, a tak koule rotovaly kolem společného středu velmi pomalu. V náhodně odraženém světle dalekého slunce se občas matně zaleskly, ale většinou byly viditelné jen jako stíny zakrývající vzdálené hvězdy.

Energetické koule vytvářely gravitační pole a promítaly je do čtvrtého rozměru. Zpětně odváděly energii odebranou zachycené hmotě, akumulovaly ji, a když se ocitly ve správné pozici, odesílaly ji do přijímače. Přijímač a akumulátory vpravdě vesmírných rozměrů se spolu s řídícími systémy nacházely na oválném kosmickém ostrově, vzdáleném necelých padesát kilometrů od koulí. Zde se také nacházel velín, v němž teď moscar bez jediného pohybu pozoroval své přístroje.

V ose kužele, pár desítek světelných vteřin od jeho vrcholu, umístili inženýři malý měsíc, který si půjčili od poslední planety své sluneční soustavy, a ukotvili ho. Na straně přivrácené k poli drtičky byl přijímač paprsku hmoty, na straně odvrácené pak přístavní doky pro nákladní kosmické lodě. Také tam bylo administrativní centrum společnosti vlastníci drtičku a obytné bloky zaměstnanců.

Požadovaný materiál byl zasílán subprostorem z místa těžby pomocí jednoduchého „katapultu“. Po zachycení se hmotě odebrala energie, kterou do ní investoval katapult. Hmota se propadla do trojrozměrného vesmíru a v gravitačním poli se rozpadla na atomy. Další síly související s rotací pole tyto atomy vytlačovaly vrcholem kužele mimo drtičí pole.

Následovala zařízení, která atomy urychlovala, koncentrovala a formovala do tvaru úzkého paprsku. Když se hmotový paprsek téměř rychlostí světla přiblížil k měsíci, měl už průměr jednoho metru. Proto byla přijímači předřazena gravitační čočka, která jej zaostřila.

Za přijímačem následoval selektor, který přicházející atomy odděloval, třídil a ukládal je do gigantických nádrží pod povrchem měsíce. Odběratelé pak materiály s vysokou čistotou odváželi do míst spotřeby.

* * *

Detektory zachytily subprostorem přilétající hmotu a energetické koule začaly rotovat rychleji. Krátce nato zachytilo pole drtičky v subprostoru kosmickou loď a moscar ve velínu a všichni v krizovém středisku se nestačili divit.

Po hmotné stránce nepředstavoval hvězdolet žádný problém. Drtička běžně zpracovávala dvakrát větší kusy skal. Jenomže po stránce energetické to byl pořádný průšvih. Nejenže hvězdolet letěl desetkrát rychleji, on také obsahoval značné energetické zásoby.

Koule zasáhl příval energie. Začaly měnit barvu a zároveň prudce stoupla rychlost rotace. V mžiku koule bíle zářily a přijímač byl beznadějně přetížen. Ochranné mechanismy proto další příjem energie zastavily tím, že obalily kosmický ostrov do velmi silného ochranného pole a kilometr před něj předřadily rozptylující gravitační čočku.

Moscar ve velínu byl rázem bez informací, protože ochranné pole bylo tak silné, že rušilo přístroje. Seskočil proto ze sedátka, a jak nejrychleji mohl, vykolébal se na chodbu. Ta se obtáčela kolem velínu a byla z větší části průhledná. Stal se tak svědkem němého divadla plného barev a rachejtlí.

Moscar vyběhl na ochoz a viděl (přes ochranné pole dost zamlženě), že jedna energetická koule praskla jak mýdlová bublina. Několik střepin krátce nato zasáhlo ochranné pole a rozprsklo se na miliardu kousíčků.

Ostatní energetické koule se pokusily zbavit přetížení tím, že vyzářily své zásoby všemi směry. Ale nepomohlo to. Následně dalších sedm explozí prozářilo vesmír a produkt kosmického inženýrství přestal existovat. Také na měsíci s přijímačem hmotového paprsku byl vyhlášen poplach – ale než organickým bytostem došlo, že se něco děje, a začaly jednat, drama pomalu končilo.

Kapitán Cavernicolo byl zchátralý jako jeho loď. Na rozdíl od lodi to nebylo věkem. Byl to smolař od přírody a to, že byl příslušníkem civilizace, která dokázala postavit gravitační drtičku, mu nijak nepomáhalo. Když se rozezněl poplach, reagoval i takový ignorant, jako byl Cavernicolo. Poplach tohoto stupně v takových odlehlých končinách – to vyděsilo i jeho. Ale zapnout ochranné pole? To je zbytečná energie za zbytečné náklady. Vždyť přístroje nic nehlásí!

Podle rozkazu moscar jen přidal rychlost a nasměroval loď z parkovací dráhy na astroport, několik kilometrů od nákladových doků. Ale ta stará rachotina byla příliš pomalá. Tak se stalo, že ji zasáhl hmotový paprsek, který se při rozpadu drtičky vychýlil a minul přijímač. Vysokoenergetické atomy

rozložené pozemské lodi prošly moscarem, kapitánem i jeho lodí bez většího odporu.

* * *

Cardo byl registrovaný historik.

V civilizaci trioců to znamenalo mnohem víc než jen zaměstnání. Byl to titul otvírající dveře do nejtajnějších míst na kterékoliv planetě, kterou jeho národ osídlil. Registrovaných historiků bylo jen dvacet čtyři a tento počet byl považován za nedotknutelný. Také si jej nedovolila změnit žádná vláda za téměř tisíc let. Tato skupinka vyvolených byla v podstatě součástí vlády, jejími rádcí a prodlouženými prsty. Oni jediní ze všech trioců mohli být a byli upraveni.

Restrukturalizace mozku jim velmi podstatně zvýšila inteligenci – zrychlila myšlení a zvýšila kapacitu paměti. Také centra všech smyslů byla o řád vylepšena – vnímali infračervené záření a ultrazvuk, jejich čich a chuť byly lepší než u průměrného elektronického analyzátoru.

Úprava svalů jim dodávala mrštnost, obyčejným triocům nedostupnou ani mnohaletým tréninkem. V určité míře dokázali zpomalit svůj vnitřní čas, a získat tak víc prostoru pro rozhodování ve vypjatých chvílích.

Pro úplnost je však třeba říct, že bez aktivátoru byl historik jen o trochu lepší než nejlepší neupravený trioc. Aktivátory přidělovala vláda podle úkolů, jimiž historiky pověřovala. Aktivace organismu vydržela skoro dvanáct hodin. Aktivátor byla tabletka bez vedlejších účinků, ale využití aktivovaných schopností zkracovalo život. Součástí úpravy historika byla i úprava telomerů, jejímž výsledkem bylo prodloužení délky života téměř na dvojnásobek. Ale počet úkolů pro dvacet čtyři historiků byl takový, že upravení žili v průměru stejně dlouho jako průměrný občan, v těžkých dobách dokonce i méně.

Dospělý trioc měl necelých sto padesát centimetrů, ale Cardo byl vysoký. I s botami měřil metr šedesát. Byl dokonce vyšší než většina ostatních historiků. Ale jinak mohl být považován za průměrného zástupce svého druhu.

Cardo seděl u okna v malé dopravní lodi, která právě přelétala nad centrem hlavního města a klesala na letiště na jeho okraji. Ale Cardo nevnímal úchvatný pohled na město zalité večerním sluncem. Myšlenkami byl u společenské akce, které se zúčastnil před několika dny.

Byl pozván na večírek, který pořádal jeho dlouholetý přítel a člen vlády. Jmenoval se Bullon a měl na starosti oblast techniky. Cardovi se na večírek moc nechtělo, protože mu celý den nic nevycházelo. Byl malátný a podrážděný, ale odmítnout nemohl. Na večírku pak shodou nepříznivých okolností proměnil ve střepy velkou vázu. Hodně vzácnou vázu. I když mu Bullon nic nevyčítal, Cardo se zavázal uhradit její restaurování.

Dopravní loď přistála a Cardo vystoupil spolu s dalšími dvanácti pasažéry. Přes můstek, spojující loď s tubusem výtahu, vysunutým z přistávací plochy, a pohyblivým chodníkem v podzemí se brzy dostal do odbavovací haly letiště. Tam ho zastihl Bullonův telefonát. Ale nevolal jako přítel, nýbrž jako člen vlády.

Cardo se už naučil rozlišovat, kdy jeho zdánlivě volný proslov má charakter rozkazu. Byl sice z cestování utahaný, ale schůzku za dvě hodiny na úřadu vlády odmítnout nemohl.

* * *

Cardo vešel do Bullonovy prostorné kanceláře a pozdravil.

„Vítej z cest,“ odpověděl Bullon.

„Jeden požár jsem uhasil a už je tu další?“ zeptal se smutně Cardo.

„Tak nějak... Před čtyřmi hodinami došlo k havárii. Přišli jsme o gravitační drtič. Jo, slyšíš dobře. Ale důvod neuhádneš. Naštěstí moscar u řízení byl varován v předstihu a přesměřoval nám informace z velína. Posad se, budeš to mít jak z první řady.“

„Seso,“ oslovil počítačový systém budovy, „zatemni a zobraz složku drtič nula.“ Počítač ztlumil světlo a do té doby průhledná část stěny se změnila v displej. Cardo sledoval se zatajeným dechem rozpad drtiče, a když sestřih skončil, tiše se zeptal.

„Kolik je mrtvých?“

„Jeden trioc a jeden moscar. Zasáhl je vychýlený paprsek hmoty z drtiče. No a taky posádka té zničené lodi. Určitě tam nějaké bytosti byly!“

„Taky si myslím. A co mám dělat já?“

„Na tomhle patře na konci je volná kancelář. Dveře sto třicet šest. Už je zařízená pro tvé potřeby. Vláda po tobě chce do dvou dnů slyšet odpověď na jedinou otázku – máme je zachránit, nebo ne?“

„Do rána připravím plán. Teď jsem ale dost utahaný a potřebuju si odpočinout.“

„Samozřejmě, příteli. Na shledanou,“ řekl Bullon s úsměvem a pokynul mu ke dveřím.

* * *

Cardo byl uveden do nepříliš rozlehlého sálu.

Vpravo u stěny na vyvýšeném pódiu za dlouhým stolem s plnou přední stěnou seděla vláda. Byli tu všichni: Scolar pro kulturu a vzdělání, Grason pro životní prostředí a výživu, Bullon pro technické vědy, Puntin pro humanitní vědy a Ordin pro právo a pořádek. Odpověděli na pozdrav kývnutím hlavy a Bullon ho vyzval, aby je seznámil se svými závěry. Cardo tedy předstoupil před vládu do volného prostoru před stolem a promluvil klidným hlasem.

„Vím, že váš čas je vzácný, a proto budu stručný. Zvážil jsem zodpovědně argumenty ze všech možných stran a navrhuji expedici.“ Krátce se odmlčel, aby zjistil dopad svých slov.

„Nejprve začnu argumenty proti návratu... Příkladím se k názoru, že v lodi jsou živé bytosti. Jejich počet si podle velikosti lodi dovolím odhadnout mezi deseti až třiceti. Porovnáme-li záchranu těchto bytostí plus moscara a jednoho kapitána s náklady na cestu zpět a jejich vyzvednutí ze subprostoru, pak je

zřejmé, že tohle není argument pro. Také jsem pečlivě zvážil argument technických znalostí, ale je evidentní, že jsou méně vyspělí a moc se od nich nedozvíme. Pravda, mohu to posoudit jen stěží, ale se subprostorem určitě teprve začínají.

Od samého začátku se jako nejlogičtější a nejsilnější argumenty *pro* návrat jevíly cena drtiče a jeho potřeba. Bez něho se zastaví přísun levného stavebního materiálu a nejrůznějších kovů. Druhý gravitační drtič se teprve staví a ani při nejlepší vůli nebude hotov dřív než za pět měsíců.

Ale nakonec jsem našel ještě silnější argument pro návrat. Je to důvod velmi neočekávaný, alespoň pro mne. Tím argumentem je samota. Ale ne ledasjaká – mám na mysli samotou civilizace, která je sama téměř tisíc let. Civilizace, která si původně myslela, že si navždy vystačí sama, a proto se uzavřela do sebe. Do našich myslí a našeho jednání se nenápadně vplížil pocit prázdného místa.“

Dělal, že nevidí udivené pohledy, které si vyměnili členové vlády mezi sebou, a někteří se začali mračit. Rychle pokračoval, aby ho snad nezastavili dřív, než je přesvědčí.

„Není to jen z mé hlavy. Dlouho mi trvalo, než jsem uvěřil, že lze něco takového brát vážně. Potom jsem si ale vyžádal čas navíc právě proto, abych si udělal podrobnější průzkum této otázky. Samozřejmě bez jakékoliv spojitosti a pěkně potichu. Zjištění byla překvapivá a jsou ve zprávě, kterou jsem předal. Prosím, věnujte čas především této části mé zprávy, i když ji nebylo možné shrnout do tabulek a grafů. Především neodmítejte změnu nálady ve společnosti, je reálná. Děkuji.“

Zůstal stát se skloněnou hlavou, aby mu neviděli do tváře. Obával se, že tam vyčtou přílišnou rozhodnost, hraničící s drzou snahou pošlapat tisícileté tradice jejich společnosti. Tradice, které by on, jako strážce historie, měl ctít a ochraňovat. Spoléhal na svého přítele Bullona, že je bude mírnit a že dokáže odhlédnout od té rozbité vázy.

Až teď si uvědomil troufalost svých tvrzení. Doteď si vůbec nepřipouštěl nebezpečí zkostnatělé vlády, která by se mohla chtít zbavit posla špatných zpráv. Ale možná, že je přesvědčovat nemusel. Třeba to vědí. Vláda má přeci spoustu informačních zdrojů, nejen jednoho troufalého historika.

Když skončila tichá výměna názorů a proběhlo bleskové hlasování, Cardo zvedl hlavu a s očekáváním pohlédl na Scolara jako úřadujícího předsedu.

„Historiku dvacet dva, vláda zhodnotila tvou práci a vyslovuje ti uznání. Tvoji zprávu do zítřka posoudíme – ano, věnujeme jí čas i bez tvého naléhání. Sejdeme se zde ráno v devět hodin centrálního času. Na shledanou.“

Cardo poděkoval úsměvem, uklonil se více, než měl v úmyslu, a spěšně opustil místnost. Aby si to snad nerozmysleli!

* * *

Druhý den ráno se Cardo dostavil v dobré náladě na zasedání vlády.

Scolar ho uvítal a pak se jednotliví členové vlády vyjadřovali k jeho zprávě.

Cardo s uznáním zjistil, že každý věnoval zprávě celý večer a možná i kus noci. Všichni to vzali velmi vážně a Cardo se až zastyděl, že o téhle vládě pochyboval. Potom Sclar řekl:

„Přesto by tu jedna výhrada byla. Bullone, máš slovo.“

„Děkuji. Máme takový nápad. Domníváme se, že by stačilo drtičku včas vypnout. Ušetřila by se značná část energie.“

„Řekl bych, že to stačit nebude. Samozřejmě to drtičku zachrání, ale ne je. Vzpomeňte si, jak reagovali na skálu v tunelu – rozbili ji. Logicky měli zastavit a porozhlédnout se kolem. Ale neudělali to. Nejspíš nemohli. Podle mě to jasně ukazuje, že mají porouchané motory a jejich loď je neovladatelná. Kdyby to tak nebylo, můžeme se jim omluvit a nechat je, ať pokračují.“

„Hm, dobrá odpověď.“ Bullon se obrátil na Sclara: „Já s ním souhlasím, použijeme jeho plán.“ Sclar přikývl a rozhodným hlasem uzavřel zasedání.

„Pro dnešek končíme. Všem děkuji. Historiku dvacet dva, běžte s Bullonem, seznámí vás s podrobnostmi.“

Bullon se na historika usmál, sestoupil z pódia a pokračoval do své kanceláře. Cardo šel důstojně za ním.

„Milý Cardo, vláda se jednomyslně shodla, že organizací tohoto podniku pověříme tebe. Nejen vypracováním plánu, ale i návratem,“ řekl Bullon hned, jak vstoupili do místnosti.

„Děkuji. Věnuji tomu všechny své síly.“

„S těmi silami ti trochu pomůžeme. Jsou připravené plné moci, které ti umožní sestavit tým k vypracování podrobného plánu. Před odletem si nezapomeň vyzvednout aktivátory. Došli jsme k závěru, že jedna sada by mohla stačit.“

„Prosím tě, co se může stát?“ podivil se Cardo, „Bude to odpočinková cesta s výletem do minulosti. Jako v pohádce.“

„Netušil jsem, že registrovaný historik může být tak naivní,“ řekl Bullon s úsměvem a poplácal Carda po zádech.

„Jako člen vlády s tebou souhlasím, ale jako přítel tě prosím, abys nepodceňoval možná nebezpečí. A teď do toho, držím ti palce!“

„Ještě jednou ti děkuju. Na shledanou.“

* * *

V následujících dvou týdnech se Cardo nezastavil a na rozhovor s Bullonem zapomněl. Byl všude, kde ho bylo třeba, všechno se snažil ohlídat a relaxoval jen dvě hodiny denně. Sestavil tým, který pracoval na velmi podrobném plánu záchrany drtičky a hvězdoletu. Vládní počítačové centrum vytížili na sto procent a ještě to občas nestačilo. Museli spěchat, protože zákon stanovil maximální délku návratu na jeden měsíc.

Podle plánu budou potřebovat tři dny na přípravu odchyty. A protože je třeba dát čas minulé vládě na seznámení se s problémem, musí přiletět čtyři dny před událostí. Další čtyři dny ztratil přípravou zprávy pro vládu a průzkumem stavu společnosti. Suma sumárum to chvíli dokonce vypadalo,

že povinnou lhůtu překročí. Takovou možnost ale Bullon jednoznačně vyloučil a Cardovi nezbylo nic jiného, než rozšířit svůj tým. Nakonec všechno zvládli a Cardo mohl odletět.

Lod' byla připravena k odletu už několik dní. Odpoledne ji technici na historikův povel s brbláním prověřili znovu a všechno bylo připraveno. Odlet byl stanoven na čtvrtou hodinu ranní.

* * *

K člunu, připravenému k odletu, se pod rouškou tmy příkradly dva stíny.

Ten vyšší a mohutnější, vytrénovaný, se identifikoval řídicímu systému a vstoupil dovnitř. Druhý stín zůstal stát venku. Přešlapoval z nohy na nohu a nervózně se rozhlížel. Po chvíli se velký stín objevil ve vstupu a signalizoval malému zdviženou pěstí. Na to menší stín čekal. Sklonil se, vstoupil pod člun stojící na teleskopických nohách a do prolisu v trupu přiložil nevelkou krabičku, kterou vytáhl z malé brašny.

V té tmě mnoho neviděl, ale byl si jistý, že si jí nikdo nevšimne – měla stejnou barvu jako člun a prolis byl dost hluboký. Navíc na to nikdo nebude mít čas, vždyť start je za tři hodiny, tedy ještě před rozedněním. Signalizoval velkému stínu splnění úkolu.

Pak opět na letištní ploše příměstského kosmodromu zavládl klid.

* * *

Cardo přistoupil ke člunu speciálně upravenému pro jeho misi. Byl to vlastně výsadkový člun z vojenského křižníku, který mohl i do subprostoru. Do něho technici pod přísným vládním dohledem umístili přístroje, které mají umožnit Cardovi cestu do určeného času a návrat zpět.

Zákon pro nápravu příčin, ve snaze zamezit zneužití, požadoval stálý vládní dohled nad přípravou. Zákon také vyžadoval, aby se stroj při návratu nacházel v kosmu a přesně určoval, na jakém místě. Ne že by byly návraty na denním pořádku, ale konstatování, že „náhoda je vůl“ platilo i u trioců.

Cardo se ještě zastavil a ohlédl se za zadními světly vozítka, které ho sem dopravilo přes rozlehlou letištní plochu. Pak očima zabloudil ke světlům vzdáleného hlavního města a odtud přešel na hvězdy na nočním nebi. Povzdychl si, ale hned se okřikl a spěšně nastoupil do člunu.

Materiály potřebné ke splnění mise už byly na palubě. Cardo si přinesl jen cestovní tašku s osobními potřebami. Odnesl ji do malé kajuty. Položil ji vedle postele a vytáhl z ní malou podlouhlou krabičku se sadou aktivátorů.

Krabička byla ze syntetického dřeva. Do ní si vždy aktivátory obřadně ukládal. Znechuceně pohlédl na obyčejnou postel – žádné relaxační pole, protože konstruktéři šetřili energií, kde to šlo – a vyšel na chodbu.

Všiml si spotevřených dveří o několik metrů dál. Podle znaku poznal, že to je sklad všelijakého materiálu. Došel k nim a zavřel je. Zakroutil hlavou nad

nepořádností techniků, kteří člun připravovali. Otočil se a vykročil k pilotní kabině. Když se vzdálil, dveře skladu se bez jediného zvuku pootevřely. Vysunula se ruka v černém rukávu s paprskometem, ale než mohla zamířit, vešel Cardo do pilotní kabiny.

Pilotní kabina člunu byla sotva třikrát větší než jeho kajuta a tonula v šeru, způsobeném svitem všelijakých přístrojů. Člun věděl, že je na palubě, a podsvícením přístrojů dával najevo připravenost. Cardovi to vyhovovalo. Neměl rád ukecané řídicí systémy. Proti dveřím byl široký řídicí pult a za ním dvě křesla s podlouhlým stolkem mezi nimi. Následoval přes metr široký volný prostor – ve stísněných prostorách člunu neuvěřitelný přepych. Pak už jen průhledná čelní stěna.

Přistoupil k pultu a krabičku s aktivátory položil na okraj. Dotykem na správných místech začal spouštět různé agregáty a připravovat člun k odletu. Těch několik vteřin, které potřeboval člun k dosažení plného výkonu, využil k tomu, že obešel řídicí pult a posadil se do pilotního křesla.

„Seso, povolení?“ oslovil počítač člunu. Slovo „Seso“ k oslovení řídicího mozku nikdo nepředepisoval, ale zažilo se tak, že se jiné už nepoužívalo. A už mnoho let také bylo naprogramováno přímo z výroby.

„Dobry den... Povolení uděleno.“

„Přikazuji start!“

Člun se mírně zachvěl, odlepil se od letištní plochy a pomalu stoupal. Postupně natáčel špičku k nebi a zrychloval. Brzy však motory zabraly naplno a člun prudce vyrazil na oběžnou dráhu. Kompenzátory přetížení pracovaly spolehlivě a Cardo seděl v křesle jako v bavlnce.

A pak najednou lup – a všude kolem byly hvězdy. Cardo byl ve vesmíru už mnohokrát, ale ta změna prostředí při přechodu na oběžnou dráhu ho vždycky chytla za srdce. Vstal a přistoupil k průhledné čelní stěně. Na planetu pod ním byl úchvatný pohled.

Než si vůbec uvědomil nepatrný odlesk v okně, vytrénované podvědomí jím hodilo na podlahu. Chybělo jen pár centimetrů a stěží viditelný paprsek by ho připravil o hlavu. Paprsek zbraně, nazvané žertovně biocidič, neškodně prošel oknem a rozptýlil se. Tak se vyjasnily fronty hned na začátku – útočník se chtěl zbavit Carda, ale nechtěl poškodit přístroje.

Cardo, schovaný za pravým křeslem, toho moc neviděl, ale při pohledu na mohutnou postavu ve dveřích mu došlo, že v infračervené oblasti vlastně nevidí nic. I bez aktivace by v přítmí měl vidět část tepelného záření! Znamenat to mohlo jen jediné – byl to robot. Robot s biocidičem.

Robot se pohnul vpravo – pomalu šel podél řídicího pultu, připraven znovu vystřelit. Cardo se překulil za levé křeslo, za což si od robota vysloužil další výstřel. Paprsek neškodně proletěl nad opěradlem křesla a rozprskl se na stěně.

Nepříjemný zvuk donutil Carda vykouknout. Robot stále mířil jeho směrem, ale momentálně se bavil tím, že levačkou drtil krabičku s aktivátory.

„A máš po srandě!“ komentoval to robot škodolibě. Ten, kdo ho sem poslal, o aktivátorech věděl. Také věděl, že bez nich nemá Cardo proti téhle potvoře

žádnou šanci. Ale naštěstí nevěděl, že Cardo má jeden aktivátor stále u sebe. Před několika lety sehrál po nevydařené misi vydařenou komedii a jednu tabletu si schoval.

Byla sice v původním obalu, ale Cardovi teď blesklo hlavou, že neví, jakou trvanlivost takový aktivátor má. Neměl čas nad tím hloubat, musel to vyzkoušet. Ale než se k aktivátoru dostal, vytáhl ho z obalu a spolkl ho, stál už robot nad ním. Jeho programátor byl určitě na hlavu – neodolal touze vtisknout vraždícímu stroji radost z převahy nad superbytostí, za jakou historika považoval.

„Stačí ti sebrat pilulku, historiku, a seš v koncích.“ S těmito slovy chytl robot Carda pod krkem a zvedl ho do výše. Cardo bezmocně zamrskal nohama, aby se neřeklo, ale jinak se nebránil. Nesměl se předčasně prozradit, musel dát aktivátoru čas.

„Máš rozdrčený hrtan nebo ses už podělal strachy? Netušil jsem, že historik může být takový zbabělec!“ komentoval stroj situaci, teatrálně zakroutil hlavou a pak Cardem nešetrně zatřásl. Poskytl mu tak důležitou informaci o postupující aktivaci – drčený krk přestal bolet. Jednak proto, že se tkáně zpevnily, a jednak proto, že se v mozku probouzely mechanismy kontroly bolesti.

Robot Cardem mávl jako hadrovou panenkou a hodil ho přes pilotní kabinu do pravého křesla. Pilotní křeslo bylo stavěné na mnohem větší přetížení, takže jen zapružilo a vystřelilo Carda zpět. Dopadl na břicho robotovi k nohám. Ten naštěstí nepostřehl, že Cardo dopadl měkce, a teprve potom se s hlasitým heknutím rozplácl.

„Škoda, že nemám čas si tu s tebou hrát... No, historiku, rozluč se!“

„Kdo tě poslal?“ zachrčel Cardo. Krk dostal opravdu zabrat!

„To se podívejme, ty umíš mluvit...“ konstatoval robot a přišlápl Cardovi pravačkou levačku. Aby využil celou svou váhu, trochu se nad něho naklonil. Biocídič teď mířil do podlahy. V něco podobného Cardo doufal. I ten malý pohyb, který robot musel vykonat, aby Carda zasáhl, dával aktivovanému historikovi dostatek času na obranu.

Prudce přišlápnutou ruku vytrhl, obrátil se na pravý bok a chytl robotovu pravou nohu. Reakce byla v řádu jednotek milisekund a robota zaskočila. Evidentně se ještě neseťkal s aktivovaným historikem. Jeho programátor mu možná sdělil, že aktivovaný historik je rychlejší než robot – jak ve svalových reakcích, tak ve vyhodnocování změn okolí. Ale jedna věc je vědět to a druhá to zažít.

Ruka se zbraní se začala pomalu zvedat. Cardo měl původně v úmyslu robota za nohu otočit kolem osy, ale zbraň by se chvíli pohybovala nad ním a mohla by ho zasáhnout. Proto přirazil robotovu nohu k podlaze a použil jí jako opěrný bod. Pak levou nohou nakopl biocídič takovou silou, že odlétl ke stěně – patrně i s několika robotovými prsty.

Tím přestal být robot nebezpečný. Cardo se překulil dozadu a vyskočil na nohy. Zoufalý robot udeřil levačkou jen vzduch. Natažená ruka se přímo nabízela a Cardo toho využil. Než se robot nadál, byl ve vzduchu a vzápětí

tvrdě narazil do stěny. Cardo se k němu ještě několik sekund choval jako čtyřlétý montér s kládívkem při průzkumu hraček. Když z robota zůstala jen kupa šrotu, řekl s úsměvem:

„Až tě zase zapojí, vyříd' svému pánovi, že si ho najdu. Ať se těší na pořádný mazec. Dám si záležet a nebudu s ním hotový tak rychle jako s tebou!“

Pak dupl na vyhřezlé tlačítko a vypnul robotovi hlavní zdroj. Nespokojil se s tím však, strčil ruku do trosek trupu a ještě vytrhl svazek drátů. Asi stárnu, řekl si. Byl trochu zadýchaný a bolelo ho celé tělo. Nejvíc ten krk. Provedl rychlou revizi, a když zjistil, že až na pár podlitin a řezných ran nemá nic vážně poškozeného, zakázal vstup bolesti do mozku. Byl to jeden z darů úpravy – vědomě se dokázal na vlastní bolest dívat s odstupem a mohl ji posuzovat jen jako soubor informací.

Organismus aktivovaného historika dokázal urychlit proces hojení až desetkrát, ale potřeboval na to naprostý klid. Ale tím se teď Cardo nemohl zdržovat. Co by teď měl udělat? Posadil se do pilotního křesla a hluboce se zamyslel.

* * *

Dinor už nebyl nejmladší, ale cítil se stále plný síly. Impozantní postava s prošedivělými vlasy dokreslovala jeho moc nad životy druhých. Také jeho inteligence, podtržená rozhodností, byla nadprůměrná. Právě se vznášel v relaxačním poli v téměř dokonalé sensorické deprivaci.

Nemohl se jako obyčejný dělník povalovat v poli tři hodiny a v pravidelném čase. Byl velmi zaměstnaný, ale také přesně věděl, jaký je výsledek dlouhodobého vynechání regenerace. Proto relaxoval v nejtěžším režimu dvakrát denně jednu hodinu. Málokdy se mu totiž povedlo najít dvě hodiny vcelku.

Nikdo nevěděl, jak Dinor vypadá. Nevěděl to ani nejvyšší velitel sekty pátračů, kterou Dinor před pěti lety založil. Znal jen jeho jméno. Dinor nikdy nesouhlasil s uzavřeností jejich civilizace. Nesouhlasil tak moc, že založil tajnou sektu podobně smýšlejících osob a začal budovat vlastní síly, které nedávno i vyzbrojil.

Chtěl vybudovat otevřenou civilizaci, tedy civilizaci expandující. Chtěl vyvést společnost z pasivity dřív, než bude pozdě. Chtěl, aby trioci začali zkoumat galaxii. Také chtěl odhalit tajemství moscarů – jako první by zrušil zákaz jejich výzkumu. A především chtěl najít své předky, kteří určitě někde žijí. Všechny zdroje, k nimž se dostal, potvrdzovaly, že před tisíci lety byl útok veden jen na centrální planetu. Na jiných planetách předci zůstali a určitě svou civilizaci obnovili.

Jen ztěžka se vracel do reálného světa. Pole začalo slábnout a realita útočila na všechny smysly. Když byl zase sám sebou, zjistil, že nebyl v poli ani půl hodiny. To si někdo šeredně odskáče! Vzápětí také zjistil, že má zprávu. Prošla všemi filtry a přesvědčila řídicí systémy domu i postele o nutnosti jeho

probuzení. To ještě nezažil.

Když zprávu otevřel, stačilo mu přečíst si oslovení a první větu. Ve strašlivém podezření přelétl text a zatmělo se mu před očima. Tohle psal on! Jen silou cvičené vůle se držel, aby nezačal řvát. Přikázal vypnutí pole. Když se jemně snesl na měkkou podložku a pole se vypnulo, vyskočil a přistoupil ke komunikátoru. Připojil kódovač obrazu a zvuku. Teď budou padat hlavy!

* * *

Raul málem spolkl lžičku, s níž právě snídal. Věděl, že Dinor relaxuje, takže překvapení bylo dokonalé. Tvář na obrazovce komunikátoru se usmála, ale úsměv s tváří rudou vzteky moc neladil. Ani hlas nebyl právě milý.

„Raule, tohle technici nezvládli!“

„Co se stalo?“ zmohl se Dinorův zástupce na otázku.

„Co?! Přiletěl kurýr z člunu historika a přerušil mi relaxaci!“

„To ale znamená,“ zděsil se Raul, „že člun přistál. Takže čistič selhal!“

„Přesně tak. Robot selhal, ale historik neodletěl. Ten blbec zase přistál. A tady se dostávám k chybě programátora. Copak toho tupce nenapadlo naprogramovat kurýra na ověření doby? Nejsem programátor a vím hned o dvou způsobech, jak zjistit přesné datum a čas.“

„Ale co tu ten historik ještě dělá?“ chtěl vědět Raul. Hluboce zakořeněná úcta ke čtyřiaadvaceti historikům mu nedovolila nazvat ho blbcem.

„Raule! Nezamlouvej to! Ať ten rádoby programátor naprogramuje nového kurýra. Klidně původním programem. A pak se ho zbav. Myslím tím natrvalo! Potom musíš kurýra dostat na člun. Nevím, co tu ta osina chce a jak dlouho tu bude, takže to musí být rychle...“

Ještě něco mě napadlo. Můžeme využít původní plán a historika zlikvidovat. Pošli jednu buňku do vládní budovy, ten naivka se patrně staví u přítele Bullona. Ten určitě bude ve své kanceláři, má pořád co dělat. Druhou pošli k němu domu, i když tak hloupý asi není. Ale pro jistotu. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Ano! Hned jdu na to.“

„Čiň se,“ řekl Dinor a zrušil spojení.

* * *

Cardo vystoupil z automatického taxi za budovou úřadu vlády. Jako významná osobnost mohl vstoupit vchodem pro zaměstnance. Tam byl jen automatický kontrolní systém, který se nebude na nic vpytovat. Tiše proběhl zšeřelými chodbami, raději ani výtah nepoužil.

U trioců byla noc určena pro relaxaci, zábavu a další činnosti, kde přítomnost denního světla nebyla nutná. Přestože nebyly úřední hodiny, v úřadu vlády byla práce stále, a kdo neměl děti nebo neměl nic jiného na práci, zůstával a domů šel jen na pár hodin. V kterékoli chvíli mohl z některé

kanceláře někdo vyjít.

Po delším dohadování přesvědčil palubní počítač člunu, aby potvrdil počítači pozemní kontroly to, co Cardo sdělil ústně jejím pracovníkům – že došlo k poruše kdesi v obvodech stroje času, že nemůže splnit misi a vrací se a že si techniky ze svého týmu sežene sám. Potom počítač využil svých vojenských znalostí a přistál s člunem jinde, než nahlásil kontrole. Cardo se obával, že by zaměstnanci letiště mohli neznámého informovat, a proto schoval člun mezi hangáry.

Teď se ocitl před Bullonovou pracovnou. Přiložil palec na ohlašovač vedle dveří. Vzápětí se rámeček rozsvítil zeleně. Vstoupil. Bullon seděl za stolem a zíral na něj jako na zjevení. Ihned mu bylo jasné, že je Cardo aktivovaný. Když se dveře za Cardem zavřely, promluvil hněvivě a beze stopy náklonnosti.

„Proč jsi tady a ne v minulosti? A proč jsi v tomhle stavu?“

„Byl jsem napaden,“ řekl Cardo rázně a několika větami popsal rvačku s robotem. Chvilí trvalo, než to Bullon strávil.

„A proč ses vrátil?“

„Potřebuju informace a aktivátory. Přece jen to nebude tak klidná mise, jak jsem si myslel.“

„Aktivátory k dispozici nemám. Proces jejich získání není nijak snadný... Víím, kde jsou, ale budeš si je muset vzít sám,“ dodal spiklenecky. Vstal a bezradně rozhodil ruce.

„S informacemi to taky není žádná sláva. Ten tvůj průzkum společnosti, se kterým jsi přišel, nebyl pro vládu žádným velkým překvapením. Ale o moc víc nevíme ani my. Povím, co víím, ale nezapomeň, že to jsou momentálně ty nejtajnější informace. I když jich je žalostně málo...“

Existuje organizace, která si říká Pátrači. Jejich cílem je najít předky a spojit se s nimi. Stav společnosti, který jsi označil jako samotu, je pro ně živnou půdou a žene k nim stále další a další. Přesné počty nevíme, ale jsou na všech planetách a na jejich vliv narážíme stále častěji. Strízlivé odhady mluví o jednom až dvou stech tisících.“

Cardovi spadla brada.

„Takové množství! Jsou ozbrojeni?“

„Částečně. Jakési tvrdé jádro. Ale i tak by z toho mohl být pořádný masakr!“

Bullon si vzdychl a vysvětlil Cardovi, kde jsou uloženy aktivátory. Cardo byl skoro na odchodu, když ho napadlo zeptat se.

„Mají nějakou centrálu?“

„Určitě. Ale o žádné nevíme.“

„Kdo je vede?“

„Víme jen, že se jmenuje Dinor. Ale nikdo neví, jak...“

Cardo zpozorněl a gestem Bullona umlčel. Jeho aktivovaný sluch zachytil z chodby tiché kroky. Blížily se. Bylo poznat, že jdou najisto. Cardo Bullona schoval za skříň a sám se postavil těsně ke dveřím.

Kroky se dostaly až ke dveřím a ty se vzápětí rozletěly. Ale moment překvapení byl na Cardově straně. Než se trojice útočníků vzpamatovala,

ležela na podlaze v bezvědomí.

„Počkej s voláním o pomoc ještě chvíli,“ obrátil se Cardo na Bullona, který jen zíral. „dojdu si pro ty aktivátory. Pak se vrátím a hodíme je přes zábradlí do haly. Krádež aktivátorů svedeš na ně. Řekneš, že jsi je překvapil, jeden utekl po schodech a ti tři skočili přes zábradlí. Ale bylo to na ně moc vysoko a rozpláclí se... Je to pořádná blbost, ale kdo by polemizoval s členem vlády? Počkej tu na mě!“

Bullon jen němě přikývl. Ani si neuvědomil, že nějaký historik dává příkazy členu vlády! Přemítal nad tím, jak se jeho přítel aktivací změnil. Mávl rukou a tři ozbrojení trioci leželi na podlaze. Pocítil strach, ale pak musel připustit, že je dobře, že Cardo je na straně vlády. Na jeho straně.

* * *

Cardo se schoval s člunem za menší ze dvou měsíců, neobydlený a nevyužívaný, a už hodinu se snažil srovnat si všechny informace v hlavě. S pomocí palubního počítače procházel knihovny na všech planetách, které měly zřízeno trvalé spojení subprostorovým kanálem s centrální knihovnou.

Vyhledával a třídil specifické informace, a díky oprávnění historika to byly velice zajímavé informace. Pro jeho aktivovaný mozek byly mnohasekundové prodlevy mezi otázkou a odpovědí příležitostí k hloubání nad spoustou zdánlivě nesouvisejících věcí. A to ještě podvědomí šlo vlastní, nezávislou cestou. Kde se vzal tu se vzal nápad a do vědomí mu vyplulo jméno toho, kdo se skrýval za pseudonymem Dinor. Bylo to tak prosté, tak neuvěřitelné! Tak nebetyčná blbost, že to musela být pravda.

Bylo na čase vydat se na cestu.

+ + +

2. Cestovatel v nesnázích

To místo bylo stejné jako jiná místa ve vesmíru. Prostě prázdný prostor. Vlastně něčím zvláštní bylo! Bylo totiž součástí koridoru, který se táhl za planetou v délce jednoho měsíce jejího pohybu. Byl ohraničen tisíci majáky a několika strážními satelity, které nedovolily vstup žádného tělesa.

Náhle přestal být prázdný – zhmotnil se zde vojenský člun. Strážní satelity ho okamžitě zaměřily, ale byly dost inteligentní, aby nezahájily palbu. Požádaly o identifikaci, a když ji dostaly, nesmlouvavě oznámily: „Máte pět minut na opuštění prostoru.“

Cardo vydal povel a člun během chvíle opustil koridor. Zůstal však na vysoké oběžné dráze.

„Seso, až budeme nad Isolou, zavolej mě. Potom zavoláme vládě.“ Netrvalo dlouho a člun dosáhl pozice. Hluboko pod ním byl velký ostrov a kolem něho na kilometry daleko jen moře. Teď se ostrov vzpomatoval z přírodní katastrofy, ale to nejhorší už měl za sebou. Trvalo dlouho, než se ozval hlas. Jeho vlastní.

„Ať jste kdokoliv, identifikujte se, nebo se odpojím. Mám práce až nad hlavu!“

„Jednám z pověření vlády. Zním přesně situaci, takže žádné výmluvy. Okamžitě zapni obraz!“ Že se nestydí, takhle se komandovat. Obraz naskočil vzápětí. Volaný chvíli jen koukal a našťvaný výraz postupně přešel do úsměvu.

„Tebe bych tu nečekal,“ řekl jen. Cardo mnohokrát přemýšlel nad tím, jak by uvítal sám sebe, kdyby někdy dostal příležitost vrátit se v čase. Pochopitelně by to bylo něco vzletného, historického – ale tohle...

„Jsem to skutečně já. Pamatuju si přesně, kde jsem byl touhle dobou. Povaloval jsem se v...“

„No jo, těžko se dohadovat sám se sebou. Tak proč jsi tady?“

„Za necelé čtyři dny dojde k havárii, která zničí gravitační drtič. Vláda mi dala za úkol, abych tomu zabránil. Nastaly ale komplikace, které nelze překonat bez důvěry. Nevím o nikom, komu bych mohl věřit víc než sobě. Až se do toho pustíme, bude důležité, aby to platilo i obráceně.“

„To jako že budeme fyzicky spolu? Hodně nebezpečné!“

„Mám to promyšlené. Až přistanu, převléknu se do místního oblečení včetně rukavic. Stačí se mít jen trochu na pozoru a nic se nestane. Navrhnou vládě, abys problém řešil ty. Určitě nebude proti.“

„To půjde těžko. Musím...“

„Nezapomeň, že jsem o měsíc starší. Na rozdíl od tebe vím, že další otřesy už nebudou. Seber se a ihned se vrať do hlavního města. Zítrejší zasedání vlády bez problémů stihneš.“

„Nemohl bys mě vyzvednout? Letiště asi fungovat nebude.“

„Raději ne. Mohlo by to zkomplikovat mé postavení. Ujišťuju tě, že letiště je poškozené jen nepatrně a touhle dobou ho už zprovoznili. Zítra za svítání jsi doma. Dáš si hodinu intenzivní relaxace a na osmou přijdeš na zasedání vlády. Ještě něco – pokud si dobře pamatuju, zbylo ti osm aktivátorů?“

„Dobrá paměť!“

„Musíš je schovat, protože je budeme potřebovat. Vrať řekněme tři, zbytek schovej!“

„Co ten rezervní?“

„Ten tam musí zůstat! Vrať se do města a já ti všechno vysvětlím. Zatím ahoj.“

„Dobrá. Ahoj.“

* * *

Člun pokračoval v obletu a zanedlouho stanul nad hlavním městem. Cardo si nechal spojit nejdříve Bullona. Ten opět projevil dobrý postřeh. Odpověděl na pozdrav a hned se zeptal:

„To pro návrat byla nutná aktivace?“

„Stalo se pár nepříjemností, které mě k tomu donutily. Mělo by se zaznamenat pro ostatní historiky, že návrat v aktivovaném stavu je velice bolestivý a že tuhle bolest nelze vypnout.“

„Vracíš se poprvé. Pokud vím, je návrat bolestivý i pro ostatní. Konec tlachání, mám spoustu práce. Proč jsi nedodržel standardní postup a voláš mě?“

„Ještě jsem nevolal nikomu. Tobě volám proto, že jsi jediný člen vlády, na kterého se můžu spolehnout.“

„To zní záhadně.“

„Nedělej si srandu, myslím to vážně. Komunikátor není zrovna vhodný pro podrobnosti. Chci po tobě jednu důležitou věc. Myslíš, že bys dokázal na chvíli zapomenout na to, že jsi člen vlády, a bez otázek poslechnout historika, kterého považuješ...“

„I přátelství má své hranice, Cardo!“ skočil mu Bullon do řeči.

„Dobře, řeknu to jinak – co ti říká číslice sto až dvě stě tisíc. Míněno občanů. A hledej hodně hluboko.“

Cardo měl na mysli odhadovaný počet Pátračů a pevně doufal, že bystrý Bullon pochopí. Dával mu minutu. Ale stačilo mu dvacet vteřin. Vyvalil na něj oči, zalapal po dechu, otevřel ústa a Cardo si musel pospíšit s vysvětlením.

„Řekl jsi mi to před třemi hodinami ty sám. Teda plus měsíc. To, co musíš udělat, souvisí právě s nimi!“

„Poslouchám tě, příteli.“

„Až se bude hledat dobrovolník, který bude mnou informován, trvej na tom, že to budeš ty. Za všech okolností!“

„Vím, že mě to bude bolet, ale udělám to. Spolehni se.“

„Děkuju. Ještě mám jednu prosbu – zavolal jsem si a vrátím se z Isoly zítra

před rozedněním. Podpoř v případě potřeby mou přítomnost na jednání, ano? Na shledanou, jdu zavolat tajemníka.“

„Tak hodně zdaru.“

* * *

Již podruhé přistál člun s historikem na příměstské letiště. Tentokrát už správně, necelé čtyři dny před zničením drtiče. Nad hlavním městem planety zapadalo slunce a světelnými efekty na obloze rušilo reklamy.

Jak se člun dotkl země a agregáty ztichly, vzal si Cardo těch pár věcí, které měl s sebou, a vyšel na letištní plochu. Letištní kontrola tvrdila, že nemá volný vozík. Cardo je vyvedl z míry, protože řekl, že to nevádí a že za pár minut je u nich. Slovo dodržel. Sprintem dorazil k řídicí věži necelé tři minuty od okamžiku přistání. Zaměstnanci letiště byli v šoku, protože historika v akci ještě neviděli. Navíc měli strach z aury, která obklopovala vše pocházející z jiné časové roviny.

Než vyřídil formality, přijel vládní vůz a odvezl ho do malého, ale luxusního hotelu nedaleko úřadu vlády. Až teď Cardo pochopil, proč se jmenuje Cestovatel. A když Cardo končil s vybalováním, na město padla tma. Ozval se komunikátor. Byl to recepční hotelu.

„Cestovateli, mám tu pro vás zásilku z úřadu vlády. Mohu vám ji poslat?“

„Samozřejmě. Už na ni netrpělivě čekám.“

„Malý moment, prosím.“

Poslíček, mladičký hubený čahoun, byl z historika evidentně nespůj. Pozdravil, ale na následující jednoduché větě se zadrhl. Cardo převzal balíček, mile se na poslíčka usmál a poděkoval.

„Nemusíte se mě bát, mladíku. Nekoušu a to záření vám neublíží!“ Pak se trochu zamračil.

„Když vás zaměstnali v tomto hotelu, určeném pro cestovatele, měli vás poučit! Smím to napravit?“ Úsměv a vstřícný tón udělaly své a poslíček dychtivě souhlasil.

„Aury se lekat nemusíte. Nevíme přesně, jak vzniká, ale víme, že je neškodná. Také se můžete klidně cestovatele dotknout, k žádnému výbuchu nedojde. Musel byste být mé současné já nebo mít tutéž věc...“ Když viděl, že poslíček nepochopil, zkusil to s příkladem.

„Dobrá, řeknu to jinak. Každá věc, přesněji každá částice, má svoji časovou značku. Potkáte historika a dáte mu své bílé rukavice. Týden nato se historik vrátí o měsíc zpět, a když ho ubytují zde v hotelu, podáte mu ruku ve svých rukavicích. Rukavice, které má historik, jsou identické s těmi, které máte vy. Následuje exploze. Dojde k anihilaci rukavic, tedy k úplné přeměně hmoty na energii. Myslím, že nebudu přehánět, když řeknu, že by to zničilo celý hotel. Proto si cestovatel nesmí vzít žádné osobní předměty. Jednoduše se to udělá tak, že dostane s sebou věci, které byly vyrobeny až po datu, do něhož se má cestovatel vrátit. Vidíte, že k obavám není důvod.“

„Děkuji. Na shledanou,“ vymáčkl ze sebe poslíček, uklonil se a rychlým krokem se vydal pro další úkol.

* * *

„Mám skvělé novinky, Raule,“ řekl Dinor a umělý obličej v komunikátoru zářil spokojeností, „přiletěl cestovatel.“

„To může znamenat jen a jen potíže.“

„Přemýšlej přece! Dali nám k dispozici vraceč. Snad máme dost chytrých techniků, kteří dokáží odstranit blokádu voliče času! Dokázali bychom napravit jakékoli chyby. Můžeme převzít moc bez mrhání životy.“

„Už chápu! Mám vyslat pár lidí a vzít si ho?“

„Počkej na noc a udělej to,“ souhlasil Dinor a zrušil spojení.

Bylo půl jedenácté a Raul musel vyslat smluvený signál, kterým žádal Dinora o spojení. Musel ale počkat skoro hodinu, než si mohl promluvit se svým nadřízeným. Když Dinor viděl, jak je Raul zdrcený, nechal bez povšimnutí vyrušení a rovnou se zeptal na podrobnosti.

„Vypadáš přešle. Co se stalo?“

„Máme dva mrtvé... Cestovatel dostal vojenský člun a zanechal ho v plné bojové pohotovosti.“

„To je nemilé!“

„Co budeme dělat?“

„Raule, ty nemáš žádnou představivost! Sežeň experty a prolomte jeho zabezpečení. Pak se tam dostanete.“

„Nejsem si tím jistý, akcí jsme probudili ochranku letiště. I kdyby technici ten člun ukecali, moji muži se tam nedostanou. Možná také, že zasáhne vláda a ochranku letiště posílí!“

Na to Dinor neměl odpověď. Celou minutu na sebe s Raulem koukali, až Raul dostal nápad.

„Až technici prolomí jeho zabezpečení, přiletíme si pro něj jiným člunem. Jednak ochranku zaženeme, a jednak nikdo nemusí ven. Prostě si ho odneseme. Zajisté víte, že se s tím v konstrukci člunů počítá. Nahore i dole jsou takové zámky, které...“

„Hezký nápad, Raule. Nebylo by jednodušší, kdyby technici rozkázali palubnímu počítači, aby odletěl sám?“

„To ano, to je geniální nápad!“

„A pak – ty nějaký člun máš?“

„Nemám. Ale vím, kde jsou uloženy tři vyřazené stroje. Čekají na generálku a moc je nehlídají.“

„Občas máš dobré nápady! Pro ty čluny posli lidi hned, hodí se nám.“

„A co s člunem toho historika?“

„Dobře, Raule,“ vzdychl si Dinor, „zavolej techniky. Pokud se nepodaří člun plně ovládnout, můžeš využít svůj nápad s přenesením.“

Nebylo to poprvé, co Dinor Raula vyslechl, ale bylo to poprvé, co s jeho nápadem souhlasil. A taky naposled.

* * *

Cardo rozbalil balíček od poslíčka. Bylo v něm místní oblečení, které si objednal u tajemníka úřadu, když se ohlásil z oběžné dráhy. Převlékl se a zkontroloval výsledek v zrcadle. Téměř nezářil. S aurou kolem hlavy nic neudělá. Na ruce si ale dá ještě místní rukavice.

Teď měl v plánu vyhledat Bullona. Už byl skoro z pokoje venku, když si uvědomil, že nechat své věci bez dozoru je dost nebezpečné. Zajištění hotelového pokoje bylo téměř nulové. Zde je třeba říct, že to nebylo nedbalostí personálu. Po mnoho generací trioci nemuseli nijak zvlášť zajišťovat svůj majetek. Rozepře samozřejmě existovaly, ale jen velice zřídka skončily rvačkou a prakticky nikdy vraždou. Kriminalita byla minimální, a když pořádkové síly řešily nějakou smrt, téměř vždy se jednalo o havárie či přírodní katastrofy. Trioci byli klidní a nevybušní, učinění beránci. A když někomu povolily nervy, považovalo se za normální, že kdokoliv v jeho blízkosti začal dotyčného uklidňovat. Vůbec nevadilo, že to činil postupy, které byly všeobecně známé a učily se je děti ve škole.

Cardo se rozhodl návštěvu Bullona zatím odložit. Zase si všechny věci sbalil, pokoj uklidil a sešel do recepce. Když recepční viděl plnou tašku, zbledl.

„Stalo se něco, cestovateli?“

„Všechno je v pořádku,“ uklidňoval ho Cardo a přitom myslel na Dinora. „Jsou tu však skutečnosti, které neovlivním ani já ani vy. Nenechám tu žádný kontakt. Bude-li mě někdo shánět, odkažte ho na úřad vlády. Tam změnu samozřejmě ohlásím. Děkuji a na shledanou.“

„Na shledanou,“ řekl recepční s mírnou úklonou. Sledoval historika pohledem, a když vyšel na ulici a zamířil na stanoviště taxi, pomyslel si škodolibě *To asi těžko!* a stiskl několik kláves na komunikátoru. Na obrazovce naskočilo logo, a když zmizelo, řekl recepční tiše: „Tady cestovatel 4451. Právě odešel, ale nové místo neudal.“ Pak spojení zrušil.

Zatím Cardo nastoupil do automatického taxi a vydal se domů. Hodlal totiž zavolat přítele, který byl odborník na zabezpečení budov. Ironií osudu bylo, že než letěl na Isolu, dobíral si ho, že nemá nijak moc práce. No tak teď bude muset ukázat, jaký je odborník a co všechno je schopen sehnat.

V těchto nočních hodinách byly ulice poloprázdné a taxi bylo na druhém konci města za půl hodiny. Dostat se domů bylo snadné. Počítači řekl, že identifikátor ztratil. Počítač se spokojil se vzorkem hlasu a Carda pustil dovnitř. O nějakých časových rovinách neměl ani páru.

To bude první věc, která se musí změnit – vstup až po řádné identifikaci. Usedl k terminálu v obývacím pokoji a nechal si spojit zabezpečovacího technika. Technik se divil, ale slíbil, že do svítání sežene věci pro základní zabezpečení a přijede.

Vzpomněl si na člun, který nechal na letišti. Jen tak pro kontrolu se spojil

s počítačem člunu a nestačil se divit. Dozvěděl se od něj, že došlo k útoku. Několik podivně oblečených individuů s laserovými zbraněmi chtělo krátce po setmění proniknout na palubu, ale byli odraženi. Pak dorazila ochranka letiště a rozprášila je. A navíc před chvílkou dorazil oddíl vojáků.

Cardo, spokojen s výsledky své práce při rekonfiguraci palubního počítače, zrušil spojení. A co teď? Jet přes město do úřadu vlády se mu nechtělo, stejně tam ráno pojedou na zasedání, které tajemník svolal. Rozhodl se, že si lehne do regeneračního pole alespoň na tři hodiny.

* * *

Obránci byli rozmístěni v kruhu kolem Cardova člunu. Když se objevil vojenský člun, všechny to překvapilo. Nic ale neudělali – ruční zbraně byly proti němu neúčinné! Útočící stroj začal střílet laserem ze všech hlavní.

Úžasně odolný materiál letištní plochy začal prskat a trhat se. Obránci se pokusili utéct, ale útočící stroj jim nedal šanci. Byl to neuvěřitelný masakr. Když vyčistil bojiště, zastavil se člun pátračů nad Cardovým člunem a pomalu se k němu snášel.

Obraz se zaostřil na přibližující se čluny. Okamžitě bylo zřejmé, že jsou identické – poškození nátěru, odřená místa a mírně promáčklý bok. Že se jedná o tentýž člun, se s konečnou platností ukázalo v okamžiku, kdy oba čluny byly od sebe jen několik milimetrů a spojovací zámky zapadly. Tohle nebyly rukavice z Cardova příkladu! Několik desítek tun hmoty se v mikrosekundě přeměnilo na záření.

Na místě člunů vzniklo slunce a obrovskou rychlostí se rozšířilo do okolí. Tlak záření zvedal expandující kouli do výše. Anihilační sluníčko sežehlo postavení obránců, letištní plochu a dopravní lodě na ní. V páru proměnilo letištní budovy a velké jezero mezi letištěm a městem i s rekreanty na plážích. Obrovský žár se hnal hlavním městem a v mžiku tavil celé budovy i s jejich obyvateli.

Elektromagnetický impuls vyřadil energetické zdroje, elektrické rozvody i přístroje na stovky kilometrů daleko. Přepětí poškodilo elektrické stroje a jejich řízení ve všech dopravních prostředcích. I ve vzdálených městech došlo k tisícům dopravních nehod v jediném okamžiku a zdánlivě bez příčiny. Další tisíce životů byly zmařeny na polovině planety, když do měst začala padat neovladatelná dopravní letadla a hvězdolety.

Dílo zkázy dokončila tlaková vlna. Nejprve strhala budovy v okolních městech a pak vynesla do atmosféry stovky tun prachu, kamení a trosek. Nad městem a širokým okolím se prudce setmělo a ochladilo.

* * *

Cardo byl po tříhodinové relaxaci jako vyměněný. Taky se teď cítil ve skvělé formě. Spojené síly aktivovaných úprav a regeneračního pole zahojily všechny

rány, které utržil při souboji s robotem.

Regenerační pole se vypnulo a Cardo si vzpomněl na děsivý sen a rozladilo ho to. Zkontroloval nastavení regeneračního pole, ale to bylo správné. K žádnému snění nemělo dojít! Možná, že příčina téhle anomálie byla v relaxaci v aktivovaném stavu. Aktivátory měl k dispozici vždy jen v akci, a to pak neměl na relaxaci ani pomýšlení.

Trioci znali snění, ale zřídka se mu oddávali. Stačilo vhodně nastavit regenerační pole, a žádné sny se neobjevily. A historikové nesnili nikdy! Jejich mysl byla zaplněna tak smutnými fakty, že nebylo o co stát. V archivech, které historici museli nastudovat, než se historiky stali, se nacházely i obrazové záznamy staré tisíc let. Cardův sen se až příliš podobal hrůzným záběrům z války s předky. My jsme nezapomněli a předci asi taky ne – ale ten omezenec Dinor je chce hledat!

Proto se Cardo nevyděl, jak by se dalo očekávat. Nijak se nesnažil sen analyzovat či vyvodit závěry. A už vůbec ne podniknout na jeho základě nějaké kroky. To, co mu sen našeptával, se nemohlo stát. A i kdyby – pátrači jsou možná zlí, ale určitě ne hloupí. Vždyť se jednalo o základní věci, které se učili na všech školách druhého stupně...

Aby si zkrátil čekání na svůj příjezd, začal se pít po informacích. Procházel knihovny, hledal a třídil informace a snažil se utvrdit v tom, že jeho podezření ohledně Dinora je správné. Chvilí po šesté hodině vstoupilo do bytu spolu s ranním sluncem i jeho mladší já.

„Ahoj, mládenče. Jsem rád, že jsi celý.“

„Nazdar, starče... Zajímavé oslovení kvůli jednomu měsíci. Jak moc se k tobě můžu přiblížit?“

„Nesmíš se mě dotknout. Ale řekněme, že raději ne bliž než dva a půl metru. Aby ses mě nedotkl nechtěně, kdybys třeba upadl. Ale mám rukavice a ty máš támhle taky jedny, takže to nemusíme až tak dramatizovat!“

Junior si vzal rukavice a posadil se do křesla. Zvědavě okukoval starší já a řekl: „Nejsem si vědom, že bych se někdy koukal do zrcadla v aktivovaném stavu. Musím říct, že vypadám dobře!“

„Na srandičky není čas. Za hodinu a tři čtvrtě musíme na zasedání vlády. Navíc by tu každou chvíli měl být zabezpečovací technik s věcmi.“

„Jakej technik. Copak jsi vymyslel, starče?“

„Namontuje nám zabezpečení bytu, protože nám jde o život. Zdrž se komentářů a poslouchej. Začalo to před – vlastně začne to za tři dny. Do gravitační drtičky vletěl hvězdolet...“

Cardo starší vyprávěl ve zkratce vše, co se stalo, a přidal údaje, které získal z knihoven a vlastních dedukcí. Právě se chystal říct, kdo je Dinor, když dorazil technik a dožadoval se vstupu. Junior dal příkaz domácímu počítači a ten ho vpustil dovnitř.

„Á, tak vy jste tady dva!“ zvolal technik a hned věděl, kolik uhodilo. „Docela riskujete. Něco o tom vím. Aura kolem obličeje tě prozradila – proč tě sem poslali?“

„Hele ho, zvědavce! Neměl by ses zajímat spíš o to, proč tě sem ženu přes celé město v tuhle dobu?“

„Ale jo, to mě taky překvapuje... Tak proč?“

„Řeknu ti pár informací, které bys neměl vědět,“ začal tajemně Cardo starší. „Ty se mi za to odměníš tím, že to nikomu neprozradíš, protože se v nich skrývá smrt. Nebudeš si myslet, že mi přeskočilo, a nebudeš mít doplňující otázky. Pak uděláš svou práci a vzhledem k nestandardním okolnostem ji taky dostaneš nestandardně zaplacenou. Je to dobrá dohoda?“

„Překvapuješ mě, historiku. Jo, je to dobrá dohoda.“

„Za tři dny dojde k velké nehodě, které jsem přiletěl zabránit. Ve společnosti se vyskytují síly, které ji hrozí po tisíci letech zničit. Těm se moje cesta nelíbí, a navíc se chtějí zmocnit stroje času. Před odletem na mě poslali robota, před půlnocí záutočili na můj člun. Zatím se jim to nepovedlo, ale oba Cardové jsou v nebezpečí. Navíc tu máme schované informace, které lze použít proti nim, takže by se mohli pokusit o jejich zničení. Proto potřebuju pořádné zabezpečení.“

„Ale já nepřivezl žádné aktivní prvky. Stejně bys potřeboval spíš nějaké vojáky.“

„To je v pořádku. Úplně stačí, když se při pokusu o neoprávněný vstup spustí pořádný kravál.“

„Tak jo. Jdu na to.“

„Ještě moment. My budeme muset za hodinu odejít, takže začni vstupem. Budeme hlídat. Až odejdeme, budeš dělat uvnitř. V deset, nejpozději v jedenáct, jsme zpět. Převezmeme práci a zaplatíme. Až budeme pryč, tak nikomu neotvírej!“

„Samozřejmě. Co se... Cardo, co se děje???“

Cardo starší se napřímil, ale pak se celý schoulil, trochu zbledl, vrávoravě odstoupil od technika, opřel se zády o stěnu a zhluboka dýchal. Cardo mladší přistoupil k technikovi a herdou do zad ho probral. Se smutným úsměvem mu vysvětlil, co právě viděl.

„Jestli sis nevšímal, mé starší já bylo v aktivovaném stavu. Na konec působení aktivátoru není hezký pohled, ale nic mu není. Uvidíš, za chvíli bude v pořádku. Už se pusť do práce!“

* * *

Nakonec se Raulovi podařilo sehnat hned tři experty a potřebné vybavení. V šest hodin ráno experti dorazili z různých míst planety a pokusili se přes vojenskou komunikační síť nabourat do palubního počítače Cardova člunu.

Bylo krátce po osmé a jeden z expertů přišel Raulovi oznámit výsledek.

„Jistý úspěch se dostavil. Člun už po nás nebude střílet a zrušil i ochranné pole. Ale rozkazy na přemístění ignoruje. Zdá se, že většina funkcí palubního počítače byla změněna nestandardním způsobem. Asi v tom má prsty ten historik. Není to žádný počítačový génius a pořádně nevěděl, co dělá. Někdy

mají hlupáci větší štěstí než odborník! Co máme dělat?“

„Nebyl mi dán žádný termín, ale historik může s člunem někam odletět a už ho nenajdeme. Můžete mi zodpovědně říct, že čas navíc něco změní? Taky nejsem žádný expert a to, že jste prolomili zabezpečení člunu za necelé dvě hodiny, mi připadá neuvěřitelné. Třeba se stane malý zázrak.“

„Můžu si promluvit s ostatními?“ ukázal expert za sebe.

„Samozřejmě, běžte,“ pokynul mu Raul. Expert byl za minutu zpátky.

„Má-li být odpověď reálná, pak zní ne. Domníváme se, že se nám to nepodaří. Shodli jsme se na pravděpodobnosti kolem půl procenta. Jestli máte nějaké řešení, bude lepší než čekat na zázrak.“

„Dobře, jeden nápad by tu byl. Všechno sbalte a vraťte se domů. Děkuju vám. Ta změna, kterou jste provedli – nemůže se sama 'vytrátit'?“

„Sama ne. Ale historik může z paluby nastavení zase obnovit!“

„Neobnoví! Teď je na zasedání vlády, takže máme minimálně hodinu čas. Zavolám člun – podařilo se nám tři ukořistit a jeden už je funkční. Stroj času historikovi sebereme!“

* * *

Protože Raul s použitím člunu počítal, stačil jediný povel a člun za dvacet minut přistál v horách, kde si pátrači vybudovali podzemní stanoviště. Trvalo mu to dlouho, protože přelet nesměly zachytit přístroje řízení letového provozu. Také bylo třeba oklamat zvědavé satelity vlády, vojska a spousty státních či soukromých subjektů.

Obránci byli rozmístěni v kruhu kolem Cardova člunu, jehož zlatožlutá aura byla viditelná i v jasném slunci. Velitelé krátkozrace – a že trioc vidí lépe než člověk – počítali s pozemním útokem. Nikdy nebojovali s jinou vojenskou silou. A přírodní síly se daly poměrně dobře předvídat. Při nepravděpodobném útoku ze vzduchu spoléhali na hlídaný člun, který měl docela slušnou palebnou sílu.

Když se objevil vojenský člun, překvapilo to všechny. Nic ale neudělali – ruční zbraně byly proti němu neúčinné a očekávali, že Cardův člun zahájí palbu. Nedočkali se! Útočící stroj začal střílet laserem ze všech hlavních. I tady se ale projevilo založení trioců. Střelec vynaložil značnou námahu, aby nikoho nezasáhl.

Úžasně odolný materiál letištní plochy začal prskat a trhat se. Obránci zahodili zbraně a rozutekli se do všech stran. Ležet zůstal jen voják, kterého zasáhl kus letištní plochy. Útočníci se o bezbranné obránce přestali zajímat, nalétli člunem nad Cardův člun a pomalu se k němu snášeli. Když oba čluny byly od sebe jen několik milimetrů, spojovací zámky zapadly. Pak se oba čluny těžce zvedly, pomalu stoupaly do výše a současně se otáčely předkem k horám. V necelých sto metrech se stoupání změnilo v pohyb vpřed.

Ale pak se to stalo! Labilní energetický zdroj, kvůli němuž šel člun do dílen, opět vypadl. Tentokrát nebyl pod člunem les, jako v prvním případě, ale

kvalitní letištní plocha. Člun plně spoléhal na rušení gravitace planety a nosné plochy neměl žádné. A tak se oba čluny zřítily na letištní plochu jako kámen a mohutný výbuch rozmetal jejich trosky po širokém okolí.

* * *

Podle Bullona bylo tohle zasedání vlády z důvodu přijetí cestovatele to nejpodivnější.

Doposud to bylo vždy tak, že dobrovolně nikdo neměl zájem zhlédnout informace, které cestovatel přivezl ze své časové roviny. Důvodem byl okamžik, kdy došlo k odstranění příčin problému, kvůli němuž cestovatel přišel. V tu chvíli přestala budoucnost, z níž cestovatel byl, existovat.

Následkem toho se vytratily také informace o této budoucnosti. U záznamů na médiích to proběhlo během pár minut, ale v hlavách trioců se to dělo i několik hodin a bylo to velice bolestivé. „Postižení“ si museli vzít sedativa a ulehnout do regeneračního pole nastaveného na znehybnění.

Mnohem horší to měl cestovatel. Ten se musel vrátit ještě před změnou. Když došlo ke změně, přestala budoucnost existovat a cestovatel se neměl kam vrátit. Když se cestovatel z nějakých důvodů nevrátil, časoprostorové síly roztrhaly jeho tělo a jeho duši pak vláčely stejnou dobu, o jakou se vrátil zpět.

Tentokrát ale bylo všechno jinak. Zhlédnout kompletní záznam chtěl Bullon, který to Cardovi slíbil, ale také Ordin, který se oháněl potřebou přesných informací pro správné vedení pořádkových sil. Přesně to Cardo starší očekával a potvrdilo to jeho podezření.

Úřadující předseda Sclar byl překvapen jako všichni, ale nakonec řekl, že je to jejich věc, a souhlasil. Souhlasil i s přizváním Carda mladšího. Cardo starší jim promítl záznam z havárie drtiče. Potom se opět vláda sešla nad plány záchranné akce, které Cardo starší přivezl. Když byli v nejlepší, rozsvítila se obrovská obrazovka v jednací místnosti a na ní se objevil hlavní sekretář.

„Promiňte, že ruším, ale mám důležité informace ohledně lodi cestovatele.“

„Souvisí to nějak s tím otřesem před chvílí?“ zeptal se Sclar a s potěšením sledoval překvapení ostatních. Evidentně nikdo z nich nic necítil.

„Ano. Na obranné postavení kolem lodi zaútočil neznámý letoun a vojáky rozehnal. Pak loď cestovatele připojil k sobě a chtěl s ní odletět. Došlo asi k technické závadě a oba čluny spadly. Nic z nich nezbylo!“

„Jaké jsou ztráty?“

„Jeden mrtvý a spousta zraněných. Ještě bych měl jednu informaci, která se nezdála důležitá, ale teď si myslím, že souvisí s touhle havárií. Někdy v noci zmizely tři vyřazené čluny ze Západních dílen. Přišli na to až dnes ráno!“

„Děkuji. Buďte připraven a informujte nás.“

„Ano.“

Neočekávaný vývoj událostí všechny zaskočil, ale jediný Cardo starší si uvědomil důsledky. Jako historik měl k dispozici i záznamy z prvních pokusů

s návraty v čase. Zbledl a měl pocit, že se s ním točí celý svět. Zhluboka se nadechl a snažil se vyhnat děsivé obrazy z mysli. Když se mu to podařilo, postavil se, ukázal na Ordina a s těžce zadržovanou zlostí na něj začal křičet.

„To už si přehnal, Dinore! Ty kazisvěte jeden, likviduješ hory práce, mrháš prostředky! Dokonce se neštitíš zabíjet pro svoje nesmyslné cíle!“ Když viděl konsternované tváře ostatních, trochu ubral na vzteku a hlasitosti, obrátil se na Scolara a podal jednoduchý důkaz.

„Představuji vám Dinora! Promiňte, že jsem se nechal unést, ale tenhle zloduch na mě před odletem poslal robota, který mě měl zabít, a když to nevyšlo, poslal na mě své poskoky. Tady se pokusil zmocnit mé loď. Výsledkem je šest mrtvých, spousta zraněných a obrovské materiální škody. A to všechno jenom proto, že se chtěl zmocnit časostroje, a dostat se tak snadněji k moci. Nemá žádný res...“

„Uklidněte se, historiku!“ zasáhl Sclar hlasitě, „chápu vaše rozčilení, ale nemůžete ho soudit za věci, které spáchal ve vaší budoucnosti. Jak jste vůbec přišel na to, že Dinor je Ordin?“

„Jednoduše! Počáteční „or“ v jeho jméně přesunete na konec... Měli bychom ho zavřít a vypnout jeho komunikátor.“

„Kvůli dětské hře s písmenky nebudeme nikoho zavírat. Ordin zase zapomene, že jste ho obvinil bez důkazů. Víím, jak nepříjemná smrt vás čeká, ale nemyslím, že s tím má kdokoliv z nás něco společného. Musíte nám prominout, ale není v naší moci to napravit. Aby vaše bolest nebyla marná, vrhněte se se svým mladším já do záchranu drtičky!“

„Jak si přejete.“

„Plány jsou připravené skvěle, odvedl jste dobrou práci. A protože úkoly jsou jasné, pustíme se do toho. Končím toto zasedání,“ řekl Sclar rázně a vstal. K odchodu se zvedli všichni, ale Sclar Carda staršího gestem přivolal k sobě.

„Svým způsobem za to může celá vláda. O Dinorovi vííme dlouho, ale nepodařilo se nám ho polapit. Ta hra s písmenky je velice chytrý způsob, jak rozložit vládu. Těžko to může být Ordin. Vlastně to těžko může být kdokoliv z nás. Vždyť nás všichni znají. Je to možná kruté, ale záchrana drtičky je důležitější než život jedince. Proto akci provedeme tak, jak jste ji naplánoval. S vámi nebo bez vás. Pochopil bych, kdybyste odmítl se záchranu drtičky zúčastnit. Rozhodněte se ale hned. Chcete-li strávit ty tři dny po svém, nikdo vám nebude bránit.“

„Raději ne. Pustím se do akce podle plánu. Bude to pěkný blázinec, takže spíš zapomenu, co mě čeká. Ale děkuji.“

„To já děkuji vám! Oceňuji vaši kuráž. K úspěchu vám pogratiuji předem,“ řekl a podal Cardovi staršímu ruku. „protože váš plán je rozvržen do poslední minuty a těžko se ještě někdy uvidíme...“

* * *

Z obrazovky hleděl umělý obličej. Ostrý a nepříjemný hlas vyštěkl otázku:
„Kde je Raul!“

„Mrtvý – zůstal v tom havarovaném člunu,“ řekl Raulův zástupce s naprostým klídem. Byl podstatně mladší, s Dinorem v mnohém nesouhlasil a nebyl z něj tak rozzechvělý jako Raul. Ale to všechno Dinor věděl. Také však věděl, že Ganzo je velmi chytrý a velmi schopný. Všeho.

„Dobře. Nastoupíš na jeho místo... Nějaké další nepříjemnosti?“

„Děkuju. O žádných nevím.“

„Mám pro tebe práci. Ten hloupý Cardo si myslí, že mě dostane, musíme mu přistříhnout křídélka. Navíc mi vrtá hlavou ta havárie, které chtějí zabránit. Historik z budoucnosti bude za chvíli následovat Raula, ale odstranění toho současného by mohlo vyřešit všechny problémy najednou. Co ty na to?“

„Jako že když odstraníme toho současného, nepřiletí ani ten budoucí? Pošlou někoho jiného!“

„Třeba nepošlou. Domnívám se, že i po změně nám toho zůstane v paměti dost na to, abych odletu zabránil. Dost diskusí! Mám jeho časový rozvrh a pošlu ti ho. A teď dobře poslouchej, uděláš tohle...“

* * *

Ordin seděl ve své kanceláři na úřadu vlády a měl spoustu práce.

Najednou se ozval signál žádosti o vstup. Nikoho neočekával a na nikoho neměl čas ani náladu. Po krátké chvíli se ozvalo zabušení na dveře s takovou silou, až dveře zadrnčely. Krátce nato se na chodbě ozval dupot, někdo na někoho křičel a pak vydával rozkazy. Na další signál už Ordin dveře otevřel.

V nich se objevil Cardo bez aury, současný. I normálně byl o hlavu vyšší než Ordin. Teď, když byl v aktivovaném stavu a zlost mu ještě pár centimetrů přidávala, připadalo Ordinovi, že dosahuje nebetyčných výšin. Poprvé se začal bát o svůj život.

„Já nejsem Dinor! Snažím se ho dostat už dlouho!“ vykřikl Ordin a ustoupil až k průhledné stěně budovy.

„Ten hajzl mi zabil před rokem bratra!“ Ale Cardo se pomalým krokem přibližoval se zřejmým úmyslem.

„Proč bych měl ubližovat bratrovi, kterého jsem měl rád víc než sebe!“ nepolevoval Ordin v přesvědčování.

„Cardo, zůstaň stát! Ve jménu našeho přátelství zastav, jinak budu nucen střílet!“ zvolal zvučným hlasem Cardův spolužák ze střední školy. Teď velel ochrance vládní budovy. Stál ve dveřích Ordinovy pracovny a krok před ním voják, který mířil laserovou puškou historikovi do zad.

Že nemá šanci, věděl Cardo i Ordin. Ale naivní voják si myslel, že má-li zbraň, má moc. Cardo se v zajetí svého vzteku nerozpakoval sáhnout po své nejmocnější schopnosti zapomínaje, jak mu zkracuje život. Rázem všechno kolem něj připomínalo stokrát zpomalený film.

Přiskočil k vojákovi dřív, než se na cokoliv zmohl. Vytrhl mu pušku, ale ruka už ke krku vojáka nedorazila. Cardo si včas uvědomil, že si přišel pro Dinora, a ne ubližovat ostatním. Vrátil se do normálního času a pušku vyjevenému

vojákovi s omluvou podal.

Situaci zachránil Bullon, který slyšel hluk a přišel zjistit, co se stalo. Poslal ochranku pryč a pak se obrátil na aktivovaného historika. A netvářil se nijak přívětivě.

„Cardo! Zase ty! Poslední dobou jsou s tebou jen a jen problémy. Nemůžeš vtrhnout do úřadu vlády vždycky, když ti něco přelítne přes nos. A navíc by mě zajímalo, kde pořád bereš...“ když zachytil Cardův vyčítavý pohled, slova se mu vzpříčila v hrdle. Cardo už vychladl a pohled, který ke svému nadřízenému vyslal, obsahoval tolik bezradnosti, smutku a bolesti, že Bullona píchlo u srdce z vlastních příkrých slov.

„Dinor má své lidi všude!“ začal Cardo bez vyzvání. „Zajali nás v člunu, když jsem já a starší brácha letěli převzít přístroje. Odtáhli nás do svého podzemního bunkru tady v horách. Shodili nás do tmy po mnoha schodech. Měli jsme se setkat s Dinorem, chtěl nás osobně vyslechnout.“

Trochu jsem se potloukl a hrana některého schodu narušila provaz, kterým nás spoutali už na lodi. Ale starší brácha si zlomil vaz... Teda ne úplně. Hlasitě sténal a já mu nemohl pomoci. Začal jsem křičet. Chvilí nato tam vtrhl robot. Jednou ranou mě umlčel, prohlédl bráchu a prohlásil, že to má za to! A pak ho biocídicem zabil...

Když jsem zjistil, že jsou pouta narušená, předřel jsem je o šroub na zábradlí. Potom už to bylo dílo okamžiku. Aktivoval jsem se a všechny jsem tam vymlátil. Přičtete si šestadvacet mrtvých. Jejich velitele jsem ale spoutal a opatrně umístil do sklepa k mrtvole mého staršího já...“

Bullon poprvé a asi i naposled v životě viděl aktivovaného historika, úplně monstrem, které se málem dotýkalo hlavou stropu, jemuž se nekontrolovaně valí obrovské slzy po tvářích, stékají po nose a v kapkách se řítí k podlaze. Cardo je letmým pohybem setřel, zadíval se upřeně Bullonovi do očí a ukázal palcem za sebe.

„To s jeho bratrem je pravda?“

„Ano. Znáš Ordina už léta. Znal jsem i jeho bratra a jejich vztah. To, že by svému bratru ublížil nebo to připustil, je prakticky nereálná možnost. Kdyby mohl, určitě by Dinora vlastnoručně zaškrtil!“

„Můžete mi odpustit?“ obrátil se Cardo na Ordina.

„Už jsem to udělal, Cardo,“ souhlasil Ordin dojatým hlasem. Strach o život, připomínka bratrovy smrti a hrůza, kterou historik jen před malou chvílí prožil, ho hluboce zasáhla.

„Děkuji...“, kývl Cardo, otočil se a bleskovým pohybem zavřel dveře. Jen tak pro jistotu. „Nejprve důležitou věc, kterou musíme vyřídit rychle. Domnívám se, že z velitele podzemního bunkru nedostanete víc než já. Byl to velký hrdina, ale na fyzickou bolest připravený nebyl. Podobu Dinora nezná. Neví o něm prakticky nic. Velice rychle a velice upřímně mi vysvětlil, že Dinor volá jedině jím. Pokud s ním potřebují mluvit, vyšlou signál z vysílačky, která je zabudovaná v pultu. Jaký signál nebo kam ho vysílá, nevědí. Dinor se jim ozve, ale používá nejnovější typ kódovače obrazu i zvuku. Cestou sem jsem

vymyslel jednoduchý figl. Mohli bychom požádat Dinora o spojení a donutit velitele bunkru k rozhovoru, abychom získali čas. Až by se ozval, spojaři by vysledovali zdrojový komunikátor. To by nám mohlo napovědět, kde Dinora hledat.“

„To zařídím,“ souhlasil Ordin.

„Ale ne služebním postupem, protože Dinor má informátory všude!“

„Samozřejmě, nezapomněl jsem. Mám mezi důstojníky pár spolehlivých přátel. Bude to rychle a potichu.“

Zatímco Ordin navazoval spojení, Cardo ho bedlivě pozoroval. Stále mu příliš nevěřil a byl připraven po něm skočit. Když Ordin skončil, obrátil se Cardo na Bullona.

„Něco mě napadlo... Můžeš dát rozkaz k vypnutí Ordinova komunikátoru? Pokud možno tak, aby se to Dinor nedověděl?“

„Můžu. Ale proč? Přece ti vysvětluju, že Ordin...“

„Můj bystrý příteli, přemýšlej! Já ti to vysvětlím,“ řekl Cardo s úsměvem a dlouze se zahleděl na Ordina.

„I vám to vysvětlím. Musím si být jistý, a proto vás zavřeme a odpojíme váš komunikátor. Nemračte se! Poslouchejte mě, má to svou logiku. Myslím, že vás nakonec přesvědčím. Představuju si to asi takhle...“

* * *

Dinor byl vzteky bez sebe.

Nic nevycházelo, jak mělo. Ganzo mu barvitě vylíčil, jak k poškození podzemního stanoviště došlo. Zajali oba historiky najednou, ale jak je hodili do sklepení, spadli na sebe a došlo k jejich anihilaci. To zničilo většinu bunkru a zabilo tři čtvrtiny posádky. Taky si stěžoval na bolesti. Dinor se k tomu nevyjadřoval, ale byly to typické příznaky ozáření. Jeho druhý zástupce bude brzy následovat Raula. A to bylo špatné.

Chtěl po svých lidech, aby zajali Carda mladšího. Ale oni si mysleli, že je pochváli víc, když zajmou oba. Přece dva je více než jeden. Hlupáci! Dinor si povzdechl. Uvědomil si, že každý velitel je tak dobrý, jak dobří jsou jeho podřízení. To aby byl všude!

Teď seděl na verandě své rezidence. Měl tu ticho a přírodu, kterou tolik miloval. Pozemek měl dost velký, aby sem nedoléhal hluk hlavního města, které mu za celá ta léta nepřirostlo k srdci. Výhled na městské stavby mu zakrýval umělý pahorek, který si nechal navršit už dávno.

S příručním počítačem, který z bezpečnostních důvodů nebyl zapojen do žádné sítě, spřádal plány na získání vojenského křížníku. Byl přesvědčen, že i bez Carda dodrží vláda plán a cizí hvězdolet zachrání. To odvede pozornost od jeho akce. A pak jim pořádně zatopí!

Náhle se v jeho hlavě rozezněl poplašný signál. Vyskočil a vběhl do domu. Ze vstupní haly vedlo několik dveří. Vběhl do těch označených „sklep“, hned za nimi rozrazil dveře vpravo a stál před pultem svého bezpečnostního

systému. Na obrazovce viděl trojrozměrné schéma s místem narušení. Hned bylo všechno jasné.

Když buďoval zabezpečení vily, rozhodl se investovat do trojrozměrného systému. Měl tak pokryté podzemí i vzdušný prostor svého pozemku. Nevěřil, že to bude někdy třeba, ale byl opatrný. A teď se ukázalo, že to bylo velmi prozřetelné rozhodnutí.

Pozemek byl obklíčený ze všech stran a z nebe se snášely tři výsadkové čluny. Dinor stiskl tlačítko posledního soudu, jak si ho sám nazval, a vrátil se na verandu. Příruční počítač nabitý informacemi beze spěchu zavřel a vzal si ho s sebou. Ten se jim nesmí dostat do rukou!

Pak prošel domem a na obrazovkách, které teď zobrazovaly rozmístění útočníků, korigoval svůj postup s přistávajícími čluny. Měl náskok, protože bylo třeba, aby čluny přistály. Bylo to dobré, protože přistávaly všechny tři. Velitele nenapadlo nechat alespoň jeden ve vzduchu. Chtěl rychle vilu obsadit a udělal školáckou chybu, s níž ale Dinor počítal.

Ve chvíli, kdy čluny přistály nedaleko domu, Dinor vcházel do garáže pod úrovní terénu. Tady celá léta parkoval bojový člun. Než Dinor prošel z verandy do garáže, stroj se aktivoval a jeho agregáty dosáhly plného výkonu. A než usedne do pilotního křesla a dá povel k odletu, stihne proběhnout i autodiagnostika.

Na monitorech v pilotní kabině Dinor viděl, že čluny přistály a začali se z nich hrnout vojáci. Příruční počítač uložil do skřínky, kde mu nebudou vadit krkolomné manévry, které člun bude provádět, pečlivě se připoutal do jediného křesla uprostřed pilotní kabiny a dal povel ke startu.

Silná exploze zatřásla zemí, uvolnila maskovaný vchod a přibila vojáky do nízké trávy pečlivě udržovaných trávníků. Potom se zem začala chvět jako v agónii a za strašlivého hluku se z podzemí vyřítil jednomístný bojový člun. Provedl šílený manévr a začal padat.

Vypadalo to, že došlo k poruše a stroj se zřítí, ale třicet metrů nad zemí se člun vyrovnal a jedinou dlouhou dávkou z laserového děla poškodil všechny tři výsadkové čluny. Pak prudce zvedl nos k nebi a zmizel. Než se vojáci mohli zvednout, zatřásla se zem znova sérií explozí, které rozmetaly vilu do širokého okolí. Mohutná tlaková vlna převrhla poškozené výsadkové čluny.

* * *

Cardo stál v pilotní kabině malé kosmické lodi ve tvaru disku, nacházející se na oběžné dráze. Probíhaly poslední přípravy. Zanedlouho se loď vydá na setkání s cizím hvězdoletem a jako první s ním naváže kontakt. Musí jeho posádku připravit na prudké brzdění, které bude následovat.

„Mám tu hovor z planety pro vás,“ přerušil mu počítač proud myšlenek.

„Dobře, Sesó. Přijímám.“

„Buď zdrav, Cardo!“ objevil se na hlavní obrazovce místo vesmíru zamračený Bullon. „Mám jednu zprávu dobrou a druhou špatnou.“ Nedal mu

na výběr a hned pokračoval: „Komunikátor nás dovedl k Dinorově rezidenci za městem. Za Dinorem se skrýval Sclar. Úřadující předseda! Taková hanba! Vláda se honila za vlastním ocasem! Ta špatná zpráva je, že nám utekl. Měl v podzemí schovaný člun. Pak ještě vyhodil barák do povětří. Ani se neptej, kolik je obětí... To bylo jen tak pro informaci. Ty se soustřeď na záchranu cizinců. Lovu zdar!“

+ + +

3. Zachránci a záchránění

To ráno se vydařilo. Kuchař si dal práci a rohlíčky chutnaly výborně. Hvězdolet letěl jen patnáctinásobkem základní subprostorové rychlosti. Nálada byla skvělá.

Když byli v nejlepším, ozval se NSH.

„Kapitáne! Je to divné, ale zachytávám nějaké vlnění. Nevím, jak je to možné, ale přichází zvenku.“

Karel se málem udusil patkou rohlíku. Když ji spolkl, zeptal se: „Proč tak nekonkrétně. Přece poznáš, který přístroj reaguje!“

„V tom je právě ta potíž – zachytávám to mnoha přístroji.“

„Tak dobře. A dál?“

„Žádné další... Právě teď, kapitáne! Je to signál, vlnění je modulované. Někdo se s námi snaží spojit.“

Karel vyskočil a rozhlédl se po ostatních. Skoro všichni už dojídali.

„Nechte to, kuchař to uklidí. A teď šup na svá místa. Nějaká dobrá duše nás možná chce zachránit!“ zvolal nadšeně a první vyběhl z jídelny. Hned jak si na můstku sedl do svého křesla, rozkázal počítači:

„Přestaň brzdit, Neši. Neměnná rychlost snad usnadní komunikaci... Tak jaká je ta modulace?“

„Amplitudová a úplně jednoduchá. Rozlišuji tři hodnoty.“

„Nejjednodušší je ale binární soustava.“

„Podle mě to jsou dva stavy, které nesou informaci, a třetí používají jako oddělovač skupin bitů.“

„Tak mi to ukaž.“

Karel se podíval na obrazovku a pak na Johana, který přikyvoval:

„Je to tak, pane. Začínají od základu – je to čtyřbitové číslo, pak následuje oddělovač, po patnáctce je ještě druhý oddělovač a řada zase začíná od nuly.“

„Kapitáne, přišly čtyři oddělovače a signál se ztratil.“

„Jasně, čekají na odpověď.“

„Jak jim ale odpovíme? Nemáme nic, co by proniklo mimo tunel!“ povzdychl si Kasim ze svého stanoviště.

„Neši,“ oslovil Karel NSH, „informuj posádku a všichni budeme rychle hledat řešení.“

Necelých dvacet sekund po tomto rozkazu se na hlavní obrazovce objevil Theodor. Usmíval se. Bylo zřejmé, že něco ví a nemůže se dočkat, až to oznámí všem.

„Mám řešení, kapitáne. Hned jak nás Neš informoval o signálech, začal jsem bádát nad tím, jak odpovědět. Je to jednoduché – subprostorovými motory.“

„Nerozumím. Copak něco vysílají mimo tunel?“ podivil se Karel.

„Možná ano. Třeba nás podle toho dokázali zaměřit... Ale já měl na mysli něco jiného. Prostě budeme brzdit třemi různými dobami. Krátce a dlouze, to bude jeden bit. Jako oddělovač bude hodně dlouhé brzdění. Když nás dokázali najít, tak nás asi nějakým způsobem vidí. Pochopí to.“

„To vypadá nadějně. Chytrá hlavička,“ ocenil Karel Theodora. „Neši, vyšli čtyřbitové hodnoty nula až sedm a pak signál 'čekám na odpověď!'. Nevíme, kolik je času, tak ať to moc nezdržujeme.“

* * *

Cardo smutně seděl ve své kajutě nad plány chystaného pokusu o navázání spojení s cizím hvězdoletem. Místo do plánů koukal do stěny a přemítal nad tím, zda smrt osvobodí jeho starší já od údelu, který by ho čekal, kdyby zůstal naživu.

Možná, že to nepomůže – je sice mrtvý, ale až cizí hvězdolet vyloví a jeho budoucnost zmizí, jeho nesmrtelná duše bude časoprostorovými silami vláčena osmadvacet dní až do okamžiku, kdy dal příkaz ke startu do minulosti. Celých 678 hodin neutuchající bolesti.

Snad po sté si vzdychl a vstal. Protáhl se a vyšel na chodbu. Disková kosmická loď měla jednu chodbu skoro po obvodu – mezi ní a pláštěm byly kajuty, sklady a několik technických místností a směrem do středu lodi byly služební místnosti. Úplně uprostřed lodi byli piloti a spojaři.

Řekl si, že procházka mu udělá dobře. Po několika minutách chůze ho předběhl nějaký sportovec. Zdál se mu povědomý. Cardo ho pozoroval, než zaběhl za ohyb. Pak se otočil a vyrazil zpět. Předpoklad se splnil – ještě než se dostal ke své kajutě, sportovec tu byl zas. Tentokrát mu Cardo viděl do obličeje a poznal ho. Také sportovec zareagoval. Usmál se a zastavil se metr před ním.

„Buď zdrav, Cuoco.“

„To jste vy?“ usmál se Cuoco. Řekl to pomalu a snažil se pečlivě vyslovovat – řeč mu dělala problémy.

„Já. Vidím, že ses uzdravil.“

„To je relativní. Plastika všechno spravila, ale hlas zůstal takovýhle.“

„A proč, Cuoco? Vždyť implantovat syntezátor není žádný problém!“

„To ne,“ udělal Cuoco odmítavé gesto, „připadal bych si jako robot. To by mi pak chtěli dát i nový mozek!“

„A co tady děláš?“ změnil Cardo raději téma.

„Kuchař!“ zvolal Cuoco, a když viděl Cardův údiv, dodal: „Na víc nestačím. Paměť mám pořád skvělou, pamatuju si stovky receptů. Na navigátora to je ale málo. A lepší už to nebude!“

„Ach Cuoco, kdybys neodmítal implantáty!“ zakroutil Cardo nešťastně hlavou, ale dál to nerozvíjel. Nechtěl trioce, který ho považoval za ochránce a přítele, příliš zlobit. Však to mnohokrát probírali v nemocnici, kde Cuoco ležel po havárii v chemické továrně před několika lety.

Cardo tehdy pomáhal jinému historikovi při likvidaci obrovské ekologické katastrofy na krátce kolonizované planetě. Několik explozí a následné zamoření vyhladilo víc než polovinu obyvatel. Když Cardo přišel na pomoc, byl první historik na pokraji zhroutení. Byl v aktivovaném stavu nepřetržitě pátý den a celou tu dobu se nezastavil a neodpočíval!

Rozsah utrpení bral Cardovi dech. Jeho kolega si jen krátce odpočinul a zase se do toho pustil. Když ze závalu společně vysvobozovali Cuoca, který byl jako zázrakem v pořádku a nezraněný, spadl na prvního historika ocelový nosník. Špatně odhadl konec účinnosti aktivátoru a deaktivace přišla v nejméně vhodnou chvíli. Ani v aktivovaném stavu neměl Cardo dost síly, aby prvního historika vysvobodil dostatečně rychle. Než se to Cardovi podařilo, nosník ho rozmačkal. A přitom stačilo, kdyby měl k dispozici aktivátor! Od té doby nosil stále jednu pilulku u sebe. Musel tajně, protože zákon něco takového nedovoluje. Při setkání s Dinatorovým robotem mu to zachránilo život.

Nakonec z toho Cardo dostal sebe i Cuoca. Ale padající nosník Cuoca těžce zranil – poškodil mu plíce a nedostatek kyslíku mu následně poškodil mozek. Cardo na něho pravidelně dohlížel a potom i prosadil, že armáda svého bývalého navigátora opět zaměstná.

„Chtěl bych se tě na něco zeptat?“ ozval se nesměle Cuoco.

„Tak pojď ke mně do kajuty, ať tu nestojíme uprostřed chodby.“

Když vešli, Cardo odsunul plány a posadil Cuoca ke stolu. „Tak se ptej.“

„Sice se nemůžu vrátit k řízení lodě, ale pořád se o tyto věci zajímám. Seznámil jsem se s tvým plánem na komunikaci s cizinci, ale nepochopil jsem, jak to uděláme s rozdílem našich rychlostí. Jestli jsem to správně pochopil, nechceš do subprostoru.“

„Výborně, Cuo! Většinu problémů se právě vyhneme tím, že poletíme podsvětelnou rychlostí. Moment, nakreslím ti to.“ Rychlými tahy naznačil subprostorový tunel a vzájemný pohyb hvězdoletů.

Tady pilot, cestovateli. Dosáhli jsme pozice.

To se ozval Cardovi v hlavě hlásek moscara z pilotní kabiny. Nebyla jiná cesta, moscarové neměli hlasivky. Schopnost komunikace s moscary měla sotva třetina populace, ale historikové ji měli posílenou, takže fungovala na značné vzdálenosti.

Děkuji. Za chvíli jsem tam, odpověděl Cardo stejným způsobem a obrátil se na Cuoca.

„Cuo, příteli, musíme jít. Jsme na místě. Po akci si ještě popovídáme, ale teď je málo času.“

„Můžu si to půjčit?“ zeptal se Cuoco a ukázal na Cardovu malůvku, „ještě si to promyslím.“

„Ale samozřejmě. Pojď.“

* * *

NSH vyslal čísla nula až sedm. Díky kompenzátorům to s lidmi necukalo, ale subprostorové motory dostávaly zabrat. Nejdřív napětí, zda druhá strana

změny zaznamenala a pochopila, pak euforie, když se ukázalo, že ano.

„Kapitáne, odpovídají! Tohle bylo krátké – číslo, oddělovač, číslo, dva oddělovače. To samé s jinými čísly a ještě jednou, ale končí to sedmi oddělovači. Nic dalšího.“ Hlásil NSH a přijaté hodnoty zobrazil v desítkové soustavě: 1,1,,2,,,2,2,,4,,,,,3,3,,,,,,. První pochopil Johan.

„Neši, dej ty trojice čísel pod sebe. V každém řádku nahraď dva oddělovače rovnítkem ...“

„A jeden oddělovač znaménkem plus,“ vpadl Karel, protože se mu rozsvítilo. „Oddělovače na konci rozděl na tři a čtyři. Tři oddělovače nahraď otazníkem, čtyři oddělovače znamenají ‘čekám na odpověď’.“

„Učí nás sčítat,“ vydechl Kasim.

„Neši, pošli jim šestku a potom čtyři plus čtyři otazník. A čtyři oddělovače,“ přikázal Karel.

„Jak v první třídě,“ komentoval to Kasim a usmíval se.

* * *

Cardo se rozloučil s Cuocem a spěchal do pilotní kabiny.

Detektory jsou v pohotovosti? zeptal se pilota, ještě než vstoupil.

Ano. Máme malý předstih před plánem.

Cardo se v pilotní kabině postavil k hlavní obrazovce a sledoval schematický náčrt situace – význačné hvězdy v okolí, jejich pozice a předpokládaný tunel cizího hvězdoletu. Jen ten hvězdolet chyběl. Predikci svého staršího já plně důvěřoval. Do okamžiku, kdy se na pokraji citlivosti detektorů objeví očekávaný stroj, zbývalo asi pět minut, ale Cardo už se nemohl dočkat. A najednou byl tady! Skutečná pozice byla těsně vedle vypočteného tunelu, ale počítač okamžitě schéma upravil tak, aby se zelený bod ocitl uprostřed tunelu.

„Skutečná rychlost je vyšší, než jsme předpokládali,“ konstatoval počítač lodi.

„Dobře Sesó. Vypočítej rozdíl a informuj lovce o novém času příletu. Taky proved' synchronizaci s jejich pohybem.“

Jdu si s nimi popovídat, pokynul Cardo pilotovi a přešel do spojovací místnosti. Spojář byl připraven, a když Cardo vešel, hlásil mu zaměření antény na hvězdolet.

„Dobře, pošli první blok.“ První část byla dvakrát se opakující řada čísel od nuly do patnácti. Záměrně vysílali pomalu, aby byla pravděpodobnost zachycení co největší. Ale reakce veškerá žádná. Cardo už chtěl dát povel k opakování, když se ozval počítač.

„Jeich vyzářování prudce pokleslo,“ konstatoval počítač, „přestali brzdit.“

„Asi naše vysílání přeci jen zachytili. Ještě počkáme,“ řekl Cardo spojář, který už byl netrpělivý.

„Teď začali brzdit v impulsích,“ hlásil po chvíli počítač, „rozišuji tři různé délky. To je určitě odpověď. Poslali čísla od nuly do sedmičky a čekají na

přijem. Dávám na obrazovku.“

„Zdá se, že nás pochopili!“ jásal Cardo, když se na monitoru ukázal překlad cukání hvězdoletu.

„Pošli druhý blok,“ rozkázal spojaři.

* * *

„Je to jak test inteligence,“ kroutil hlavou Karel, když si lámali už několik minut hlavu nad další hromadou impulsů. NSH zachytil a zobrazil tyto hodnoty: 1,1,,2,,0,,0,,,1,1,,3,,1,,1,,,,.

„Evidentně tím chtějí říct něco jiného. Tohle už není početní příklad,“ postěžoval si Kasim.

„Já už asi vím...“ ozvala se ze svého stanoviště Sylva.

„Nenapínej nás,“ pobídl ji Karel.

„Asi se pokouší definovat logickou hodnotu. Jedna plus jedna jsou dvě, ale ne tři. Takže hodnoty nula rovná se nula znamenají pravdu, tedy ano, hodnoty jedna rovná se jedna znamenají ne.“

„To zní logicky... asi to bude pravda. Neši, vyšli jedna plus dva rovno tři ano a jedna plus dva rovno jedna ne. Uvidíme, jestli jsme to dobře pochopili.“

Ale odpovědí byla siréna poplachu. Siréna hned zase ztichla a NSH informoval Karla podezřele neutrálním hlasem.

„Kapitáne, problém. Motor tři vyhořel. Poslal jsem tam hasiče. Vzniklá nerovnováha ale nejspíš poškodila i dvojku a čtyřku. Čím budeme odpovídat?“

„Ach jo. Kolik jsi toho odeslal?“

„Skoro všechno.“

„Doufejme, že se nás pokusí zastavit.“

* * *

„Jejich vyzařování bylo na tisícinu sekundy desetinásobné. Teď kleslo skoro na nulu. Usuzuji na explozi motorů.“

„Díky, Sesó... Moc jsme si teda nepovídali.“

„Ale co jsme jim poslali, tak strávili docela rychle. Moc jsem nevěřil tomu, že k nějaké komunikaci vůbec dojde. Asi nejsou hloupí,“ řekl spokojeně spojař a zvedl hlavu.

„Dostali se do vesmíru a to není málo. Ještě odešli další blok, přijímat mohou. Snad to pochopí správně, jinak budou placatí!“ pokýval vážně hlavou Cardo a vyšel ze spojovací místnosti. Když vešel do pilotní kabiny, dal příkaz moscarovi, který se s židličkou pootočil tak, aby krajním okem na Carda viděl.

Tady jsme skončili. Teď rychle na místo vylovení.

Cardo si sedl vedle moscara do velitelského křesla.

„Sesó, cizinci od této chvíle rychlost měnit nemohou. Parametry jejich dráhy sis uložil?“

„Ano.“

Cardo požádal moscara o přepnutí hlavní obrazovky na vesmír a kochal se krásou hvězdné propasti. Ne však dlouho. Obraz se krátce zamžil a na obrazovce se místo hvězd objevily dvě obrovské kosmické lodě. Číhaly na hvězdolet. Ve vhodnou chvíli vytvoří gravitační pole, které se promítne do subprostoru a cizince zachytí.

„Seso, spoj mi velitele a pošli jim parametry dráhy hvězdoletu.“

„Spojení bylo částečně úspěšné, Capobarco,“ řekl Cardo veliteli lovců, mohutnému vojákovvi na můstku jedné z lodí, „vědí o nás a snad nás pochopili. Protože nemohli vysílat, odpovídali nám různě dlouhým brzděním, takže si zničili motory dřív. Letí o něco rychleji, než se plánovalo. Náš počítač sdělil vašemu jejich nové parametry. Upravte hodnoty pole.

Neodpustím si ale ještě jednu věc – zaslechl jsem nějaké pohrdavé řeči o primitivech. Taky něco o dětech, kterým se rozbila hračka a dospělí je teď musí zachraňovat. Oba víme, jak jsou pro nás důležití. Nemůžeme si dovolit, aby jim někdo nebo něco ublížilo. Už třeba jen kvůli prostředkům, které jsme do nich investovali. Očekávám, že znova všechno překontrolujete. Možná dokonce, že programování robotů, kteří je budou přebírat, byste si měl zkontrolovat osobně.

A teď mě, veliteli, omluvte, vezmu si sedativa a zalehnu. Nemám v úmyslu zkoušet, jaké to je, když mi časoprostorové síly přemazávají paměť.“

* * *

NSH zobrazil přijaté hodnoty:

15,15,15,ano,14,13,12,11,10,9,8,7,6,5,4,3,2,1,0,,,,.

„Asi pochopili, kapitáne. Mám tu další zprávu... Ale nejsem z ní moc moudrý!“ dodal smutně. Všichni se hluboce zamysleli. Po mnoha minutách promluvil Karel:

„Dobře. Tohle nevíme. Na chvílku to odsuňme stranou a zauvažujme nad novou situací. Možná, teda snad, nás zanedlouho zastaví a vyloví z toho zpropadeného subprostoru. Nevědí, jak intenzivně mohou brzdít, aniž by nás zabili. Navrhoval bych obléct těžké skafandry a pak přemýšlet dál. Třeba to bude za pár vteřin. Tak do toho!“

Když si všichni oblékli těžké skafandry, řekl Kasim:

„Před tím brzděním by bylo logické vyslat nějaký signál. Tak mě napadlo, že ta poslední zpráva vyjadřuje rychlost hvězdoletu. Teď letíme stálou rychlostí – proto opakovaná patnáctka. Až vyšlou signál ano, tedy nula rovná se nule, pak nás začnou zpomalovat až k nulové rychlosti.“

Karel přelétl Kasima obdivným pohledem a souhlasil: „To by vysvětlovalo všechno. Neši, kompenzátory jsou, doufám, funkční?!“

„Ano. Jsem přip... Je to tu!“

* * *

Když detektory zachytily přilétající hvězdolet v určené vzdálenosti, zabraly motory čekajících technických lodí a začaly je prudce urychlovat. Lodě brzy dosáhly osmdesátí procent rychlosti světla. Mohutné generátory pak dodaly energii gravitačním emitorům, které promítly své pole do subprostoru.

Lodě se zachvěly, jakmile pozemský hvězdolet vletěl do sítě z gravitačních vln. I když brzdili jen mírně, byly kompenzátory Nupače zatíženy na maximum, protože nejen síla pole, ale i gradient rychlosti se do subprostoru promítal mnohonásobně zesílený.

Trioci bod zachycení stanovili tak, aby byl dostatek prostoru pro zastavení. Vybrali místo v mezihvězdném prostoru s dostatečnou vzdáleností od cílové sluneční soustavy, kde na měsíci kolonizované planety byla vybudována rozsáhlá překladová stanice s několika přetlakovými komorami.

Každá komora, z větší části vypálená ve skále, dokázala pojmout loď dvakrát větší, než byl Nupač. Navíc byla stanice skvěle vybavena a při její konstrukci se počítalo i s rozdělením na mnoho nezávislých bloků pro případ karantény. Stanice se totiž projektovala v době, kdy se počítalo s průzkumem vzdáleného kosmu. A vracející se výpravy nemohly přistát přímo na obydlených světech. Musely projít karanténou, protože hrozilo reálné nebezpečí zavlečení nemoci nebo cizího organismu.

Velitel Capobarco na můstku jedné z lodí pociťoval vzrůstající nervozitu. Cizí hvězdolet byl stále v subprostoru, ale cílová hvězda už byla na dohled. Začal vážně uvažovat o zvýšení brzdné síly. Lodí proběhl záchvěv. To se cizí hvězdolet opět vytrhl z gravitačního pole. Lodě provedly krátký skok vpřed, hvězdolet znovu zachytily a zase o něco zpomalily.

Capobarco krátké zamlžení zraku už ani nevnímal a počítat skoky přestal už dávno. Čísla na hlavní obrazovce se opět změnila a starý voják si oddechl. Rychlost hvězdoletu se přiblížila jedné. Už jen trochu a vypadne ze subprostoru desetinou rychlosti světla... Když se tak stalo, vzaly lodě hvězdolet mezi sebe a nasměrovaly se k základně na měsíci. Uběhlo deset minut klidného letu, když se ozval řídicí počítač:

„Veliteli, blíží se sem bojový křižník. Identifikace je v pořádku. Požaduje okamžité zastavení, ale neuvádí důvod... Jeho velitel žádá o spojení.“

„Na obrazovku.“

„Tady Sclar. Veliteli, ihned zastavte a při...“

„Jsem informován, Dinore. Nemáš nám co rozkazovat!“

„Vaše škoda, veliteli,“ usmál se Dinor sebejistě, „poslechnete mě, nebo začneme střílet.“

Capobarco nebyl žádný začátečník. Měl jasnou představu o síle křižníku i možnostech technických lodí, kterým velel. Z porovnání, které bleskově provedl, vyšel vítězně. Neuvědomil si, že pouhé srovnání čísel nestačí. Faktem ale je, že jiné informace k dispozici neměl. Po tisíci letech míru dokonce ani jeho fantazie nestačila na to, co následovalo.

Vytvoř společné pole kolem obou lodí! přikázal moscarovi. *Hlavně se nesmí nic stát cizímu hvězdoletu.* To bylo všechno, co mohl udělat. Technické lodě neměly žádné zbraně. Možná, přemýšlel Capobarco horečně, by se dal

použít důlní laser. Jenže to by se útočník musel dostat pod některou z lodí.

Capobarco mohl jen bezmocně přihlížet, jak bojový křižník nalétl nad druhou loď a půl minuty tak zůstal. Potom se krátkým skokem vzdálil na deset kilometrů. Capobarco se chvíli domníval, že vyhrál. Ale pak se jeho druhá loď zachvěla a od zádi se rozšířila trhлина. Ochranné pole rázem zkolabovalo.

Na to Dinor čekal. Laserový paprsek křižníku dokonale dílo zkázy a technickou loď prakticky rozřízl na dvě části. Následovala exploze hlavního reaktoru. Gigantická vlna energie se přelila přes Nupače a narazila do velitelské lodi, kterou bez námahy vyřadila z boje.

* * *

Přetížení v brzděné lodi se i přes kompenzátory projevovalo a Karel si blahopřál, že nechal navléct posádku do těžkých skafandrů.

Krev mu tepala ve spáncích a přes hučení v uších sotva vnímal počítačový hlas, který nadšeně hlásil pokles rychlosti. Už z pouhého odhadu doby, kterou budou potřebovat na zastavení, se Karlovi dělalo špatně. A jestli kompenzátory vypadnou, je po nich! V jednu chvíli však přetížení překročilo únosnou mez a jediný Johan zůstal při „vědomí“.

Technici z Cardova týmu při sestavování plánu počítali jen s poloviční odolností neznámých tvorů. Naštěstí pro pozemšťany! Při výpočtu totiž brali v úvahu účinnost kompenzátorů na lodích triočů, která byla více než dvojnásobná.

A pak, v jediném okamžiku, všechno skončilo. Najednou byl na obrazovce kus neznámého vesmíru, orámovaný zleva i zprava obrovskou kosmickou lodí. Lékařští roboti oběhli posádku a zvláště pozorně se věnovali Karlovi, jako by tušili, že bude muset velice brzy rozhodovat. Karel se probral zanedlouho, ale nikam nespěchal a vychutnával si tu slast, kdy ho nic nelámalo ani nedrtilo. Vyburcoval ho až hlas NSH.

„Kapitáne, objevila se další loď.“

„Na obrazovku.“

Přilétající loď nebyla o moc menší než doprovodné lodě po stranách, zato ale byla kompaktnější a nebylo pochyb, že tohle je vojenská loď. Karel ale zíral na jedno místo uprostřed jejího trupu, kde se skvělo modře vyvedené logo. To je překvapení! Tenhle znak zná!

„Neší!“ vykřikl, „najdi složku hvězdoletu z Belly!“

„Něco konkrétního?“

„Jo, ten modrý znak. Vrak na Belle měl podobný.“

NSH vyhledal fotografie z Karlovy výpravy a umístil znak z vraku a z přilétající lodi vedle sebe.

„Hm, není stejný... Ale základ je podobný. Řekněme, že znak z Belly je starší, méně propracovaná verze. Navíc není kompletní. Neší, odstraň ho! Zvětši ten modrý... Tady je stojaté oko v trojúhelníku, ne ve spirále...“

„Kapitáne, vážná změna,“ ozval se NSH naléhavým hlasem a logo se zmenšilo do čtverečku v rohu obrazovky. Obraz okolí Nupače se nezměnil, jen

vojenská loď a hvězdy kolem ní byly mírně zamlžené.

„Doprovodné lodě vytvořily ochranné pole. Dalo by se to vyložit i tak, že nás chtějí před tou další lodí chránit.“

„To vypadá na potíže...Neši, okamžitě zapni naše pole. Na maximum.“

„Provedeno.“

„Co to dělá?!“ vykřikl Kasim a letmo ukázal na obrazovku, kde se vojenská loď prudce přiblížila a zastavila nad doprovodnou lodí vlevo. Než někoho něco napadlo, loď se zase prudce vzdálila. Dvě nadechnutí a obraz se zachvěl. Ne, to se nechvěl obraz – to se levá loď rozpadala. Ochranné pole rázem zmizelo.

Vzápětí tmu kosmického prostoru proťal zářivě červený paprsek a loď rozřízl po celé délce. Ochranné pole Nupače ochránilo před vlnou energie z následné exploze, ale doprovodná loď vpravo takové štěstí neměla.

„Jsme tu jak na střelnici,“ hlesl Kasim.

„Něco mi říká, že ta loď jde po nás!“ přisadil si Johan.

„Jen klid. Počkáme, jak se to vyvine,“ uklidňoval je Karel.

„Podívejte, kapitáne, co bylo schované za doprovodnou lodí,“ upozornil NSH a upravil obraz. V dostatečné vzdálenosti, takže jí rozpad doprovodné lodi neublížil, stála malá disková loď.

NSH bez pobízení obraz disku přiblížil a Karel mohl konstatovat:

„Další logo – tři prolínající se ovály rozmístěné do trojúhelníku a uprostřed tři vlnky. Všimáte si? Z nějakého důvodu milují číslo tři. Vlnky... Co to může být?“

„Voda. Nebo přímo řeka,“ navrhl NSH.

„Co takhle řeka času,“ přidal se Kasim.

„Jo,“ usmál se Karel, „třeba tam jsou historici.“

„Jestli budou na ten disk střílet, nemá šanci!“ strachoval se Johan. Zřejmě v ten okamžik pilotovi disku povolily nervy, protože provedl prudký úhybný manévr a pokusil se uniknout. Chvilí kličkoval jak zajíc, ale pak ho „olízl“ paprsek a stroj se roztočil jako káča. Ještě jeden laserový impuls a disk přestal existovat.

* * *

„Pěkný zásah,“ pochválil pilot řídicí mozek křižníku.

Dinor, který seděl v prostředním vyvýšeném křesle mezi piloty, si uvědomoval oběti na životech a snažil se potlačit výčitky svědomí. Stále dokola se přesvědčoval, že jedná správně. Jedná přece za všechny, protože který hlupák by si přál, aby civilizace trioců zanikla? Škoda, že nebyl pozemšťanem. Mohl by říct, že jedná ve jménu lidu!

Náhle se bíle zablýsklo. Intenzivně, ale krátce. Než piloti určili pozici zdroje, zablýsklo se podruhé. Jako na povel se oba otočili na Dinora, ale ten už ve svém křesle nebyl. Také řídicí počítač byl zaskočen – skoro třetina kamer na lodi vypadla.

V jednom z četných skladů, prázdném a zbaveném dohledu kamer, se po světelném efektu zhmotnili dva moscarové a Dinor. Seděl na podlaze a šok ho

zbažil řeči. Ale i kdyby chtěl křičet, nepovedlo by se mu to. Jeden z moscarů omotal své chapadlo kolem jeho hlavy velmi pevně.

Ostatně byl Dinor zamotaný v jejich chapadlech tak dokonale, že nemohl pohnout ničím. Leda snad očima. Nebo ušima. Vlastně mluvit nebylo třeba. Moscarové stejně hlasivky neměli! Jeden začal s Dinorem komunikovat. Druhý mu zatím prohledával paměť a tomu prvnímu sděloval výsledky.

Jsem Dou Hybals, pilot disku, který jsi před chvílkou zničil. Tak ty jsi velký Dinor?

Nevím, jak jste to udělali, ale zaplatíte mi za to!

Když jsi tak dlouho unikal spravedlnosti, musíš být inteligentní. Tak přestaň plácát nesmysly.

Co vlastně chcete?

Popovídat si... Aha, tak tys nás chtěl zkoumat... Ta tvoje bariéra je směšná, snažíš se zbytečně.

Zdá se, že jste mi předvedli své tajené schopnosti. Umíte toho ještě ... ach!

To byl jen takový slabý náznak toho, co tě čeká, když nebudeš odpovídat...

Předci? Kde jsi je chtěl hledat?

V našich archivech je informací dost, aby...

Intenzivní obraz trioca s ústy od ucha k uchu Dinora nakrátko osnil.

Dinore – vaše archivy? Ujišťuji tě, že informace z doby před Velkou epidemií jsou zfalšované. Prozradím ti další naše tajemství. Průměrný věk moscarů je osm set let. Můj otec se bitvy s tvými předky zúčastnil a předal mi spoustu obrazů. Je téměř jisté, že předci neexistují. Útok byl komplexní – nevynechali jsme žádný svět obydlený předky!

Je to náhoda, nebo má význam to, že pořád mluvíš jen o moscarech?

Pochopitelně, to taky nevíš! Ty namyšlený bříďile, to moscarové svedli válku s předky. To my jsme je vyhladili. Jejich vlastními zbraněmi.

Proč?

Hrozilo nebezpečí, že se tvoje rasa zmocní našich schopností a ovládne celý vesmír. To jsme nechtěli připustit. Proč to znechucení? Nešlo to jinak.

Takže víš, jak předci vypadali... jednoocí – to je blbost... teď lž... au!

Jo, takhle jste vypadali. Ale teď už skončíme. Víme dost, abychom tvou organizaci zlikvidovali a nechopil se jí někdo další. Teď...

To dokážete oblnout i počítače? Všechno bude na záznamu!

To seš na omylu. Disk i technickou loď jsi zničil... ty kreténe, měl jsem tam přátele!

To je mi vážně líto... au! ... co... tahle... loď... Určitě mě... už hledají.

Nehledají, protože nevědí, kde jsme. Vyřadili jsme kamery.

Únos z pilotní kabiny ale počítač zaznamenal.

Asi ano, ale to nevadí. Víme, kde skladujete výbušniny. Tahle loď už dlouho existovat nebude. Jedna pecka v muničním skladu a jedna v pilotní kabině

všechno skončí. Rozloučíme se!

Následoval obraz mávajícího trioca a po něm mohutný psychický úder. Dinor téměř okamžitě dodýchal. Potom se na můstku zablýsklo potřetí a před zděšenými piloty se zhmotnil Dinor s neuvěřitelně nateklou hlavou. Oba se k němu vrhli, ale bylo zřejmé, že je mrtvý. Sklonění nad tělem svého velitele si dalšího zablýsknutí ani nevšimli.

* * *

„Co budeme dělat?“ ošil se Kasim.

„Mě nic nenapadá... Že bychom jim šli pomoci?“ položil Karel ironickou otázku. Nikdo neodpověděl, protože bylo jasné, kdo je tady pánem. Vojenská loď pětkrát větší než Nupač měla jasnou převahu. Karel si velice dobře pamatoval, jaký výkon mělo pole lodi na Belle. A to šlo o dvě stě let starý vrak!

„Něco mě napadlo,“ ozval se nesměle Kasim a Karel s Johanem se na něj udiveně obrátili. „Jestli budou střílet i na nás, nebylo by vhodné umřít s plným žaludkem? Měli jsme obědvat před víc než hodinou!“

Karel se tedy spojil s kuchařem a dostal potěšující odpověď – oběd bude za čtvrt hodiny.

„Kapitáne, problém se částečně vyřešil!“ zvolal NSH a přiblížil vojenskou loď. Obrovský stroj už neměl ochranné pole a chvěl se jako zvíře v agónii. Na některých místech byly exploze mělce pod povrchem a vystřelovaly kusy lodi velikosti domu daleko do vesmíru. Pár jich směřovalo i k nim.

„Neši, startuj! Ochraň doprovodnou loď. A střílejte!“ vykřikl Karel a NSH okamžitě začal střílet laserem i antiprotony. Planetární motory byly funkční a ve vteřině Nupač poskočil mezi rozpadající se křížník a doprovodnou loď. Přestože NSH stíhal sestřelit všechny blížící se kusy, změna pozice se ukázala jako dobré rozhodnutí.

„Držte se!“ vykřikl NSH. Pak vojenská loď zanikla v gigantickém výbuchu. Přes Nupače se přehnala energetická smršť a stovky drobných úlomků bombardovaly jeho ochranné pole.

„Co náš doprovod?“ otázal se Karel. NSH přepnul obraz a konstatoval:

„Je poškozený jen o trochu víc, ale zůstal vcelku. Zvětšil jsem naše ochranné pole a doprovodnou loď tak z větší části zakryl. Snad nám někdy poděkují.“

„Určitě ano. Musíme si počkat.“

„Kapitáne, možná už bychom mohli ten těžký skafandr sundat,“ žadonila Sylva přes interkom.

„Dobře, snad už je to za námi. Zůstaňte ve střehu, ale převlékněte se do lehkých skafandrů... kromě můstku,“ dodal, když viděl Kasima, jak vstává. Kasimově kyselému úšklebku se krátce zasmál a připomněl mu povinnosti. Na závěr chápavě dodal: „Je mi líto, Kasime, ale my v tom dneska budeme i obědvat.“

* * *

Uplynulo čtrnáct hodin.

Nic dalšího se nepřihodilo a pozemšťané začali být netrpěliví. Vystřídali se na dvě směny a všichni se po těžkém dni pořádně vyspali. I když někteří potřebovali medikamenty, aby vůbec usnuli. Jim se dařilo relativně dobře, ale netroufali si odhadnout, jaká je situace na poškozené doprovodné lodi. Hvězdoletem kolovaly nejneuvěřitelnější teorie o tom, proč ještě nepřišla pomoc. Nakonec Karel rozhodl, že se posádka sejde v jídelně a promyslí další postup. On a Johan zůstanou na můstku a projdou s počítačem informace, které v databázi Nupače najdou.

Už hodinu seděli v jídelně a bouřlivá diskuse spěla k závěru. Ve dveřích se objevil Karel. Usmál se a cestou k židli do ticha řekl:

„Jen pokračujte, já budu jen poslouchat.“

„Už máme jasno,“ ozvala se Edita a postavila se, „domníváme se, že bychom se měli vypravit na poškozenou loď. Je klidně možné, že tam už není nikdo a my tu jen marníme čas.“

„Hlavní trojice, tedy já, robot a počítač,“ řekl Karel s úšklebkem a taky se postavil, „nenašla v lodní databázi nic. Teda až na pár pokynů v letových řádech. Jak se dalo očekávat, můj názor je diametrálně odlišný, nicméně lze udělat kompromis. Počkáme ještě čtyři hodiny a pak se tam vypravíme...“

„Dvě,“ ozval se nejméně trpělivý Theodor. Karel se začal rozhlížet, jako by něco hledal, a pak zaprotestoval.

„Já jsem dal hlasovat?“

„Promiňte, kapitáne. Já jen, že už tu trčíme moc dlouho a ty dvě hodiny nám stejně bude trvat příprava.“ Karel přelétl posádku očima a viděl souhlas a netrpělivost.

„Tak dobře. Začneme s přípravou hned a pořádně to promyslíme. Nemůžeme jít ale všichni. Půjdu já a Johan bude náš ochránce. Otesánka bych radši nebral, nebude to vojenská výprava. Nejvíc ze všeho asi budou potřeba lékaři, takže Edita a Jaroslav. Čtyři...“

„Možná, že bych přišel vhod,“ ozval se jinak mlčenlivý Albert.

„Souhlasím, jdeš s námi... Pět lidí musí stačit. Pusťme se do toho!“

* * *

Cardo se pomalu probíral z hlubokého spánku, vyvolaného sedativy. Měl spát ještě osm hodin od konce jejich účinku, ale to by musel být v patřičně nastaveném relaxačním poli. Když přišel dostatečně k sobě, zjistil, že strop je vysoko nad ním a on leží na tvrdé kovové podlaze.

Když si uvědomil souvislosti, chtěl rychle vyskočit, ale tělo ho neposlechlo. Jak dlouho tu musí ležet, když je v takovém stavu! Tohle bude muset rozhýbat. Začal od rukou a cítil každícký sval v prochladlých zádech. Přešel na nohy, ale ze začátku jim musel rukama pomoci.

Ale posadit se mu nepodařilo. Pracně se převalil na břicho a pomalu se

vypracoval do kleku. Na takové potíže s tělem nebyl žádný trioc zvyklý, a Cardo teprve ne. Vysíleně si sedl na nohy a zamyslel se. To, že je ve skladišti nějaké lodi, nevěstí nic dobrého. Musí se rychle zotavit a zjistit, kde je a co se stalo.

Dbal na radu svého staršího já a aktivátor po akci v podzemním bunkru pátračů zase obnovil. Teď se mu hodí. Nejenže se tělo rychle srovná, ale jen autor ví, co ho za dveřmi tohohle skladu čeká. Spolkl ho a brzy cítil, jak se do těla vrací síla. Konečně se mohl postavit.

Pak si ale uvědomil lechtání v mozku.

Kdo je v dosahu?

Pilot TL-1. Váš otisk znám! Kde jste, když váš člun zničili? ozval se moscar z pilotní kabiny. Ani záchvěvem nedal najevo, že je od soukmenovců informován.

Zničili? Kdo?

Dinor. Zničil i TL-2 a my jsme poškozeni. Z toho vyplývá, že jste na naší lodi. Řekněte mi číslo skladu.

SP45.

Dobře. Malý moment, pošlu vám plánek.

Jak je to dlouho?

Skoro sedmnáct hodin.

Proč nepřiletěla pomoc?

Tady je ten plánek, poslal moscar Cardovi trojrozměrný plánek lodi s vyznačením cesty do pilotní kabiny a pokračoval:

Museli jsme se stáhnout do několika místností kolem můstku kvůli nedostatku energie...Pomoc nepřišla, protože ji nemáme čím zavolat.

A co cizinci. Zachránili jste je?

Nejdřív jsme zachránili my je, potom oni nás. Když Dinorova loď vybuchla, postavili se před nás.

Myslel jsem, že mají poškozené motory... Takže Dinor je mrtvý? Jak jste ho zničili?

Nejspíš mají dva druhy motorů a poškozené mají jen ty pro subprostor. Proč Dinorův křižník explodoval, to nevíme, ale určitě to nepřezil! Pojd'te k nám! Měl byste vidět Capobarca, jak je nadšený zprávou, že jste celý.

Vždyť už jdu.

Přerušil spojení a přistoupil ke dveřím. Zkusil stisknout tlačítko, ale dveře nereagovaly. Otevřel si tedy mechanicky pohybem páky a ze skřípotu mu naskočila husí kůže. Dveře se však posunuly sotva o patnáct centimetrů a na pohyb pákou zpět se zase zavřely. Tak znova!

Chvilí s tím zápolil, než přišel na to, že pod rukojetí je další mechanismus, který táhlem uvolní spojení páky a posunu dveří. Třikrát pákou zapumpoval a protáhl se na chodbu. Podíval se vlevo do prázdné chodby. Pak se podíval vpravo a ztuhl. Stálo tam pět podivných postav v bělostných skafandrech,

evidentně stejně překvapených jako on.

* * *

Karel stál u vnitřních dveří prázdného skladu. Byl prázdný v plném významu toho slova – nebyla v něm ani atmosféra. Snad kromě pár zbloudilých molekul, které ještě neunikly do kosmu velkou dírou v plášti lodi.

Johan přivařoval speciální fólii přes díru, kterou se protáhli dovnitř. Na třetí pokus našli sklad, který neměl poškozené vnitřní dveře a díra ve vnější stěně se dala překrýt fólií, která byla k tomu určena. Na vzduchu totiž nabobtnala a zuhla. Nevěděli sice, jakou atmosféru dýchají jejich zachránci, ale vzali si s sebou několik sprejů se vzduchem, používaným k čištění přístrojů.

Johan spojil fólii s kovovou stěnou a jedním sprejem vytvrdil okraje a zbytkem vzduchu přeběhl cik cak po ploše fólie. Pak se postavil před dveře a ruce zaklínil do prolisů. Chtěli tak zabránit plnému otevření dveří a prudkému naplnění skladu atmosférou. Ostatní se přitiskli ke stěně u dveří a Karel stiskl tlačítko – jediné tlačítko široko daleko, které nemohlo sloužit k ničemu jinému, než k jejich otevření. Nestalo se nic.

„Taky jsme to mohli nejdřív otestovat,“ řekl Johan, odstoupil od dveří a rozhlédl se, „nikde nevnímám žádné magnetické pole. Tahle loď je bez energie.“

Karel se zahleděl na páku vedle stěny, nad níž přemýšlel od chvíle, co si jí všiml. „Zkusím tuhle páku. Postav se zase ke dveřím, ale nedrž je, jen buď připraven je zastavit. Ale myslím, že pohyb páky a dveří bude jedna ku jedné. Připraven?“

Karel vzal za páku a opatrně zatáhl. Mechanismus dveří byl dobře udržovaný, protože nebylo třeba zvláštní námahy a dveře se pootevřely. Atmosféra z lodi se hlasitě začala drát do vzduchoprázdného skladu. Johan pustil dveře a do mezery vsunul čidlo analyzátoru.

„Je to dobré, kapitáne. Mají téměř shodnou atmosféru, dokonce kyslíku je o trochu víc. Klidně můžeme ty dveře ještě pootevřít.“

„Jdeme! Johane, vylez první,“ zavelel Karel, když se tlaky vyrovnaly a přišli na to, jak dveře pákou otevřít úplně. Vešli do dlouhé chodby a Albert pákou, zapuštěnou ve stěně, zase dveře skladu uzavřel. Došli na křižovatku a odbočili vlevo. Museli se vrátit, protože chodba byla slepá. Na další křižovatce objevili schodiště.

„To je dobrá zpráva,“ ozvala se Edita, „protože když mají schodiště, mají také nohy.“

„Ještě pořád mohou vypadat jako stonožka nebo mravenec,“ odporoval Albert. „Nesnáším mravence. Obzvlášť když jsou větší než já!“

Po schodišti vyšli o podlaží výš, ale schodiště do dalších pater nepokračovalo. Byla tam zase křižovatka. Karel zamířil vpravo, a jen udělal pár kroků, ozvalo se příšerné zaskřípění. Zpomalili a Johan s ochranným

polem na maximu Karla předběhl.

Skřípot se ozval znova a asi tři metry před nimi se otevřely v levé stěně dveře. Evidentně nebyly tak promazané jako sklad, kudy přišli na loď. Tak teď se konečně uvidí, pomyslel si Karel. Chvilí to trvalo, ale pak se ve dveřích objevil člověk. Koukal před sebe a neviděl je. Podíval se nejdřív doleva, pak doprava a překvapením ztuhl.

Karel nevěřil vlastním očím. Tvor vypadal jako člověk – až na dva drobné detaily. Měl na každé ruce šest tenkých a dlouhých prstů a nad kořenem nosu „svítilo“ třetí oko. Nebyl nijak vysoký a relativně velká hlava byla holá jako koleno.

Tříoký tvor měl na sobě kombinézu, jejíž materiál se podivně leskl a dost se podobal lehkému skafandru pozemšťanů. Na tom měl oblečený bohatě zdobený plášť bez rukávů, v němž vypadal jako herold na královském dvoře. Karel si oddechl, protože nevypadal ani jako voják, který by chtěl zlikvidovat vetřelce, ani jako dělník, který by před nimi v panické hrůze utekl. Možná ale měl nějaké vyšší postavení, protože si Karel všiml na jeho plášti motivu tří vlnovek podobných těm v logu na diskovém člunu.

„Už chápu, proč mají v oblíbě číslo tři,“ řekl Karel tiše a Albert se přidal.

„A já už taky vím, proč mají na lodích takové značky – tři ovály jako tři oči. Nebo trojúhelník, tedy tři vrcholy.“

* * *

Cardo se z leknutí rychle probral a jeho aktivovaný mozek plnou rychlostí zanalyzoval, co viděl.

Cizinci vypadali zhruba jako on. Na ruce jim Cardo napočítal pět prstů. Čtyři byli celí ve skafandru, který drobné odlišnosti skrýval. Pátý však byl jen v lehké kombinéze a bez přílby. Cardo okamžitě identifikoval stroj. Snažil se odhadnout pravděpodobnost, že robot vypadá jako jeho stvořitelé. Usoudil, že to tak bude. Cizinci tedy mají jen dvě oči.

S potěšením konstatoval, že žádný z nich nemá zbraň. I když ten robot asi ozbrojený bude. Pozorně si prohlédl bílé krabice s držadlem, které měli dva dvouočí. Upoutaly ho na nich dva různé červené znaky. Vzpomněl si na pilota. Kolik že to říkal? Sedmáct hodin? Je to jasné – když se nic nedělo, přišli se podívat. Jsou to průzkumníci!

Jeden dvouoký něco řekl a druhý mu odpověděl. Cardo tedy usoudil, že to nebylo určeno jemu, a udělal krok do chodby. Usmál se a doufal, že obdobná anatomie povede k obdobným gestům. Udělal krok vpravo a ukázal do chodby za cizinci. Rozestoupili se. Byl v aktivovaném stavu a nebál se ničeho. Prošel tedy uvolněnou uličkou a přes křižovatku u schodiště pokračoval dál chodbou. Neslyšel za sebou žádný pohyb, tak se zastavil a ohlédl. Dvouočí se za ním sice otočili, ale zůstali stát. Znovu se usmál a mávl na ně. Pochopili a s robotem v čele šli za ním.

Pilote, jdu k vám. Řekni veliteli, že máme návštěvu, oznámil moscarovi

a poslal mu obraz pěti dvouokých.

Provedu!

* * *

Cestou napříč lodí si Cardo udělal poměrně jasnou představu o jejím technickém stavu, který byl vpravdě katastrofální.

Dopravní systém nefungoval, a tak jim trvalo skoro hodinu, než došli ke společenské místnosti vedle pilotní kabiny. Zde se shromáždili všichni trioci a moscarové, kteří přežili Dinorův útok. Dokonce tu bylo deset trioců a dva moscarové, kteří dorazili záchraným člunem ze zničené technické lodi. Cardo tedy uvedl lidi rovnou do pilotní kabiny a dal jim čas, aby strávili pohled na moscara. Zatím si promluvil s Capobarcem. Starý voják to vzal rovnou k jádru.

„Naivně jsem si myslel, že ho dvě desítky životů odradí. Technici nakonec došli k závěru, že polem prošel přes subprostor a poslal do motorové sekce bombu. Později se podíváte na záznam. Naše situace je vážná. Hlavní reaktor shořel a záložní zdroj je narušený. Zbývají nám asi tři hodiny plus hodina, možná dvě. Pak projde vesmír dovnitř a my zmrzneme.“

„A nestačila by energie na podsvětelný let ke stanici?“

„I kdybychom tu cizí loď nechali tady, tak bychom nedoletěli včas ani v případě, že bychom odletěli hned.“

„Celou cestu sem přemýšlím nad tím, proč nás neshání vláda. Nemáte nějaké informace?“

„Nemám. Mohu posloužit jen svými dohady za osmnáct hodin,“ pokýval hlavou Capobarco a smutně se usmál.

„Povídejte.“

„Došel jsem k závěru, že Dinor už toho provedl tolik, že pro něj nebylo cesty zpět. A tak když ukořistil bojový křižník, začal od základu. Možná je naše společnost v troskách a vláda má jiné starosti, než nás zachraňovat. Pokud vůbec nějaká vláda ještě existuje!“

„To není moc veselé. Nedá se nic dělat, postaráme se sami.“

„Vidím, že jsem se radoval oprávněně. Hned jak mi moscar oznámil, že jste zde... Jak jste se tu vůbec ocitl?“

„Otevřeně přiznávám, že nevím. Byl jsem pod sedativy a všechno jsem prospal.“

„Tužil jsem, že na něco přijdete. Tak co jste vymyslel?“

„Přesuneme se na stanici. Máme to jen jednu dvě světelné hodiny.“

„Tahle loď tam nedoletí! Nebo snad...“ vyvalil oči Capobarco, protože než větu dořekl, zapálilo mu.

„No vidíte, taky jste na to přišel,“ usmál se Cardo. „Pokusím se s nimi dohodnout.“

Obrátil se k dvouokým a zjistil, že se už moscara nabažili a rozhlíží se po místnosti. Během tří kroků k hlavní obrazovce požádal moscara:

Přejdi na chvíli do společenské místnosti. Zkusím se s nimi domluvit a ty bys je rozptyloval. Viděl, že ho cizinci pozorně sledují, a tak oslovil řídicí počítač.

„Seso, nakresli doleva červeného panáčka se třema očima a doprava modrého panáčka se dvěma očima. Pod červeného dej siluetu téhle lodi a pod modrého schematicky naznač tu jejich.“ Když se otočil, zjistil, že dvouocí přikyvují.

„A teď nakresli vlevo tolik malých červených panáčků, kolik nás tu je. Potom naznač přesun červených panáčků na loď cizinců.“

„Po té exkurzi rozpadlou lodí jsem tušil, že to takhle dopadne,“ komentoval Albert obrázek. „Předpokládám, kapitáne, že je to zřejmé i vám.“

„Jasně, žádají nás o záchranu.“

„Čtyřicet pět bytostí,“ hlásila Edita, „určitě počítají i ty okaté chobotnice.“

„Jsme na okraji nějaké malé sluneční soustavy. Pokud to bude jen na pár hodin, tak to zvládneme. Sklady máme prázdné a pár hodin ve skafandru vydrží. Co ty na to, Alberte?“

„Určitě. Teď jsem ale zvědav, jak jim tohle všechno vysvětlíme.“

„Koukej a uč se,“ řekl vesele Karel a přistoupil k obrovské obrazovce. Sevřel ruku v pěst, ale pak vystrčil ukazovák, dotkl se obrazovky a udělal krátkou čáru. Samozřejmě se nezobrazilo nic. Významně se podíval na Carda s ukazovákem vztyčeným. Cardo pochopil.

„Seso, dvouoký chce kreslit. Zobrazuj za jeho prstem čáru.“

Počítač si Karlův pohyb přehrál ze záznamu a zobrazil krátkou čáru. Karel nad čárou přešel roztaženou rukou. Tohle pochopil i počítač a bez Cardova rozkazu čáru zase smazal. Karel přikývl. Pak začal kreslit a krok za krokem definovat pojmy. Cardo dával povely počítači a ten maloval v horní části obrazovky, kam Karel nedosáhl.

Cardo a Karel byli i přes propast světelných let naladěni na stejnou vlnu. Cardo si přizval Capobarca a Karel konzultoval technické otázky s Albertem. Po půl hodině se dopravovali totiž tak daleko, že vyřešili problém přesunu tolika jedinců na Nupače a jejich 'uskładnění'. Za pětáctyřicet minut se domluvili na tom, kam že to vlastně poletí.

Komunikační hodinka se chýlíla ke konci, když se shodli i na tom, že tříocí si budou muset nechat skafandry celou dobu na sobě, aby nedošlo k přenosu cizích organismů nebo nějaké nákazy.

* * *

Všechno stihli ještě před úplnou ztrátou energie v technické lodi. Nupač se opatrně přiblížil a pak lodě spojili jednoduchým tunelem. Tříocí technici byli šikovní a rychlí. Johan jim asistoval a bylo zřejmé, že technikům robot ani trochu nevadí.

Pak odpojili tunel a Nupač vyrazil se sedmačtyřiceti mimozemšťany na palubě směrem ke druhé planetě nedaleké sluneční soustavy. Karel skoro celou cestu prováděl Carda po hvězdoletu – musel mu nějak oplatit tu pěší túru po technické lodi.

Říkáte, že uvedený počet mimozemšťanů je chybný? Kdepak, to se jen dva moscarové, kteří odstranili Dinora, nenápadně připojili ke svým druhům. Nebyl důvod moscary počítat a ani nehrozilo nebezpečí, že by je někdo poznal. Všichni moscarové přece vypadají stejně.

+ + +

4. Historik a historik

Když Karel a Cardo vstoupili do pilotní kabiny, na obrazovce už byl vidět malý měsíc žlutohnědé planety.

Karel vyndal z boxu ve stěně, kam ji před procházkou uložili, modravou krychli. Hranu měla jen dvacet centimetrů, ale byla hrozně těžká. Položil ji na volnou plochu ovládacího pultu. Podle Cardovy kresby, než opustili technickou loď, to měl být komunikátor s krátkým dosahem. Cardo ke krychli přistoupil a položil na horní stranu dlaň. Vzápětí se z jedné boční stěny stal displej a na horní se zobrazila malá klávesnice. Karel neměl šanci sledovat Cardovy rychlé pohyby, když pomocí klávesnice nastavoval parametry spojení.

Karel se raději věnoval obrazovce. Nebezpečně blízko nich se nacházelo podivné zařízení podobné zpola oloupanému, ježatému banánu v pokročilém stadiu rozkladu i s nezbytným hejnem mušek kolem. Po útoku bojového křížníku zřejmě explodoval energetický zdroj umístěný ve středu zařízení a roztrhl ho. Některé bodliny byly spečené, jiné pokroucené nebo roztržené. To celé bylo obaleno mrakem trosk. NSH Karla ujistil, že zařízení je od nich vzdáleno víc než sto kilometrů a žádné trosky je neohrožují.

„To byla integrovaná komunikační družice,“ řekl Cardo, když viděl Karlův smutný pohled. Karel sice nerozuměl, ale hlas ho vrátil do reality. Podíval se na mimozemšťana, pak na komunikátor.

„Tak co, funguje to?“ ukázal na krychli. Cardo pochopil otázku a zakroutil hlavou. Zkusil to ale hned znova, dokonce se ke krychli naklonil a něco řekl, ale žádná reakce se nedostavila. Cardo změnil nastavení a provedl další pokus. Nic. Pokrčení ramen, další gesto, na jehož jednoznačném významu se opakovaně shodli, jasně vyjadřovalo rezignaci.

„Kapitáne, jsme blízko. Tříoký by nám měl ukázat směr.“

„Cardo,“ oslovil Karel mimozemšťana, který se zase skláněl nad komunikátorem. Během procházky po lodi to byla celá jejich verbální komunikace – trénovali výslovnost jména toho druhého. Cardo zvedl hlavu a usmál se. Následoval Karla k obrazovce, protože mu bylo jasné, co je třeba udělat.

Po celé čtvrthodině se na povrchu začala objevovat technická zařízení. Nupač ještě více zpomalil a zanedlouho měli pod sebou stanici jako na dlani. V tu chvíli se to stalo. Odněkud z povrchu přiletěl laserový impuls, prošel ochranným polem a zasáhl motorovou sekci. Celá loď se zatřásla a siréna přiměla lidi k nasazení přileb.

Jsme nad Ghierou a strhli po nás. Komunikátor nefunguje! Identifikujte nás, vyslal Cardo k moscarům a zalitoval, že ho tahle jednoduchá možnost nenapadla dřív. Siréna utichla a NSH informoval Karla o situaci.

„Je to zlé,“ konstatoval NSH. „Paprsek poškodil motory a ty mohou vysadit

v kterémkoliv okamžiku. Měli bysme co nejdříve přistát. Je třeba zdůraznit, že gravitace měsíce je téměř osmdesát procent a má skoro kilometrovou vrstvu atmosféry. A protože je to malé těleso, bude obojí práce tříokých.“ Loď se znovu otřásla.

„Cardo, kam můžeme přistát?“ zvolal Karel, ukázal na několik míst na povrchu a otočil se na Carda. Snažil se vypadat hodně bezradně. Ale Cardo ho chápal, protože sám nad tím už pár sekund přemýšlel.

Jste ve spojení?

Ano. Omlouvají se, měl to být jen varovný výstřel.

Musíme rychle přistát. Je nějaký hangár volný a funkční?

... Ano.

Ať ho ihned otevřou!

Když Cardo uviděl na povrchu pohyb, ukázal na obrazovce na zvětšující se tmavou skvrnu a naznačil, že je třeba vlétnout dovnitř. NSH nečekal na povel a rychle začal klesat. Osud k nim byl milosrdný a motory vypověděly službu jen pár metrů nad dnem hangáru. Ale Nupač nebyl peříčko. Přetížené ochranné pole zkolabovalo okamžitě a rozsáhlý zkrat vyřadil i kompenzátory. Náraz všechny srazil na podlahu a na okamžik vypadlo i osvětlení. Dalším zraněním posádky zabránilo slisování motorové sekce, které stabilizovalo Nupače v téměř vodorovné poloze.

Všichni byli ve skafandrech, a tak částečná ztráta tlaku nikoho neohrozila. Ani hangár nebyl poškozený. Kopule vysoko nad lodí se uzavřela a mohutné kompresory rychle obnovily atmosféru. Cardo, který jediný zůstal stát, pomohl Karlovi na nohy a přitom se dotazoval moscarů:

Jak to u vás vypadá?

Možná pár podlitin, ale jinak jsme v pořádku.

„Mám špatnou zprávu, kapitáne,“ promluvil NSH do ticha, „přišli jsme o Otesánka. Poslal jsem ho spolu s hasiči k motorům hned po zásahu... Vlastně mám ještě druhou – Nupač už nikdy nikam nepoletí!“

* * *

Kromě komunikačních a dopravních prostředků zůstala funkčnost stanice zachována, a mohla tak ubytovat lidskou posádku v oddělené části s filtrovanou atmosférou s parametry, na jaké byl člověk zvyklý.

A byla to ta nejjednodušší věc – stačilo porovnat periodické tabulky prvků a graficky vyznačit podíly jednotlivých plynů. A tak zatímco lidé ve svých pokojích odpočívali, Cardo v aktivovaném stavu pomáhal s odklizením trosk a obnovou stanice.

Technici utvořili tři skupiny. Jedna se snažila obnovit spojení s vojenskou základnou ve vedlejší sluneční soustavě. Druhá měla za úkol zprovoznit alespoň jeden člun. Třetí skupinu tvořili dva počítačová experti. Za vydatné pomoci počítače v pozemském hvězdoletu a počítače stanice tyto dva stroje propojili.

Počítače začaly od dvojkové soustavy. Úroveň, na niž se Karel a Cardo dopracovali po několika hodinách, překonaly ve dvacáté druhé milisekundě. Začátkem druhé sekundy si už dokázaly vyměňovat i abstraktní pojmy. Společně procházely záznam událostí od záchranu lidí až po přilet na stanici a překladový slovník utěšeně narůstal. Pokračovaly obrázky z Nupače a ze stanice a nevynechaly žádný detail.

Blížila se půlnoc centrálního času a Cardo rozhodl, že si všichni půjdou odpočinout. Sám však šel do velínu stanice, protože mu technici nadšeně oznámili, že překladový slovník je použitelný. Konečně si může s Karlem a ostatními promluvit – zatím alespoň přes počítače.

Když však přišel do velínu a podíval se na monitory, čekalo ho překvapení. Dvouocí spali. Ale jak! Generátorů relaxačního pole v ložnici si ani nevšimli. Všichni kromě robota zůstali ve společenské místnosti a spali, kde se dalo. Dva leželi na dlouhé lavici s nohama propletenýma uprostřed a další se všelijak zkroutili v křeslech. Až teď si je mohl Cardo pořádně prohlédnout. Ti dva na lavici ho zaujali nejvíc, viděl je teď poprvé. Jeho dobrý pozorovací talent ještě znásobený aktivací snadno odhalil rozdíly oproti ostatním. Jako by to byly dva druhy bytostí nebo dvě skupiny. Bude se na to muset zeptat.

Chvilu váhal, zda si promluvit s počítačem ve hvězdoletu, nebo s robotem, který seděl v komunikační místnosti. Nakonec usoudil, že robot v lidské podobě bude mít ke svým pánům blíž. Oslovil počítač stanice: „Seso, požádej hvězdolet, ať vysvětlí robotovi u komunikátoru situaci.“

Johan seděl v anatomickém křesle a procházel záznam událostí z uplynulého dne, když zaslechl tichý šum z reproduktoru pod velkou obrazovkou, zabudovanou ve stěně.

„Ahoj, Johane.“

„Neši, jsi to ty?“

„Jsem. Mám pro tebe dobrou zprávu. S počítačem stanice jsme dali dohromady nultou verzi slovníku. Cardo s tebou chce mluvit. Já budu převádět tvoji řeč na data, ve spolupráci s počítačem stanice provedeme překlad a on to přečte Cardovi. Já ti budu číst jeho otázky.“

„Jsem připraven,“ řekl Johan a postavil se, když se rozsvítila obrazovka a objevila se Cardova kamenná tvář.

„Dobrý den,“ řekl tříoký hlasem NSH.

„Dobrý den. Jsem Johan, umělý člověk.“

„Ano, to jsem si všiml hned na technické lodi. Také jsem pochopil, že ostatní spí. K tomu mám několik otázek. Proč nepoužili ložnici a spí v křeslech? Jak dlouho a jak často člověk musí spát? Jak moc člověka poškodí, když ho probudíme?“

„Jestli ložnicí myslíte tu místnost s přístroji, pak proto, že jsme netušili, k čemu jsou a jak se ovládají. Když tomu nebrání závažné okolnosti, spí lidé každou noc. Posádka byla hodně unavená, takže jim nevádí ani ta křesla. Pokud občas zkrátíte člověku dobu spánku, nic se mu nestane. Nanejvýš bude nevrlý. Pokud je to nutné, vzbudil bych jen velitele.“

„Zatím netřeba. Velitel se jmenuje Karel?“

„Ano.“

„Jak dlouho už spí?“

„Skoro tři hodiny. Když počkáte ještě tak dvě hodiny, bude použitelný.“

„A jaký je rozdíl mezi lidmi, co spí v křeslech, a těmi na lavici?“

„Rozdíl? Každý člověk je... aha, už rozumím! Lidí jsou dva typy, kterým říkáme pohlaví. Muži a ženy. Ti dva, správně dvě, to jsou ženy. Teď mi došlo, že jsem nikde neviděl vaše ženy. To u nás najdete ženy všude. A ještě se pořád dokola zjišťuje, jestli jich je víc než mužů. Říkáme tomu statistika.“

„Většina nám známých živočichů je dvoupohlavní, takže tomu rozumím. Ale trioci jsou výjimka!“

„A ty chobotnice?“ honem se zeptal Johan. Když ale viděl Cardův zmatený výraz, rychle se opravil. „Myslím ta malá, válcovitá stvoření, co mají čtyři oči a chapadla.“

„Nazýváme je moscary. Ti jsou taky jednopohlavní. Ale na jejich planetě je skoro třetina živočichů taková.“

„To je zajímavá shoda mezi vámi a moscary. Zkoumali jste to někdy?“

„Za jakýkoliv výzkum moscarů je trest smrti. Za tisíc let nikdo zákaz neporušil.“ Hlas NSH z reproduktoru byl monotónní, ale Cardův výraz dokazoval, že ho otázka pobouřila.

„Pane,“ ohradil se Johan, „netušíme, které věci jsou ve vaší civilizaci tabu. Stejně tak to nevíte vy o nás. Nejlepší bude, když obě strany na sebe budou pohlížet jako na nezkušené a zvědavé děti. Jste první mimozemšťané, se kterými jsme se kdy setkali, nemáme žádné zkušenosti. Nanejvýš tak z vlastní historie. Tím chci jen říct, že nepřipustné téma je třeba jasně a zřetelně označit, aby o tom věděla i druhá strana.“

„Promiň mi podvědomou reakci. O jednom nevhodném tématu už víš. Řekni o tom ostatním. Podle situace – za hodinu či dvě – budu potřebovat Karlovo rozhodnutí. Budeme ho muset vzbudit. Ale ostatní můžou ještě spát. Podle výsledku se pak rozhodneme, co dál.“

„Ano. Můžu mít ještě prosbu?“

„Samozřejmě.“

„Dovolíte mi přístup do vědomostní databáze stanice, pokud funguje?“

„Funguje a nejsem proti. Stejně to musí jít přes počítač stanice. Bude ti to překládat a taky tě nepustí k citlivým údajům. Na shledanou.“

„Na shledanou.“

* * *

Karel se probudil první. Sice se prospal, ale teď byl celý rozlámaný a v komunikační místnosti se to snažil rozcvičit. Johan mu k tomu vyprávěl o rozhovoru s Cardem a o tom, co našel v databázi stanice.

„Jak jsem pochopil, byla tohle kolonie civilizace, jejíž domovská planeta je někde hodně daleko. Došlo k válce, v níž s pomocí moscarů zvítězili a své předky na domovské planetě vyhladili. Veškeré materiály z té doby jsou

přístupné jen historikům a podle slov počítače stanice stejně není o co stát.

Protože nevěděli, kolik dalších kolonií existuje, a báli se jejich pomsty, stáhli se jen na tuto planetu a vybudovali rozsáhlé systémy obrany. Přestože znali mezihvězdné cestování, nikam za celou dobu neletěli. Uzavřeli se do sebe. Nikdo ale nepřiletěl. Po deseti letech si dovolili razantně snížit výdaje na obranu a věnovat prostředky na vědecký výzkum. Ve třináctém roce došlo k zásadnímu objevu. Zjistilo se, že populací se šíří nemoc. Jednoznačně určili její umělý původ...“

„Jasně – ve válce zvítězili, ale přivezli si dáreček!“

„Ano, přesně to si myslí – tuhle nemoc zkonstruovali předci a ta se nějak dostala na válečné lodě. Nemoc měla dvě zásadní vlastnosti – účinkovala velice pomalu a byla genově selektivní.“

„Ale, Johane! Myslel jsem, že mi říkáš jen zásadní historická fakta. Selektivní nemoc přece napadne jen několik procent populace!“

„No, kapitáne, v tom je právě ten fígl. Tehdy se to týkalo skoro devadesáti sedmi procent. Obyvatelé téhle kolonie totiž byli téměř výhradně z jedné oblasti na domovské planetě. Možná by se dali označit za jeden národ.“

„Aha... Takže našli lék a žili šťastně...“

„Ne. Žádný lék nenašli! Jediné, co dokázali, bylo oddálení útoku. Podařilo se jim přeočkováním populace posunout datum aktivace nemoci o deset let. V té době už ale bylo nakaženo padesát procent populace včetně dětí. Po dalších dvaceti letech marných výzkumů přišli na spásnou myšlenku – když je nemoc tak výběrová, co provést genovou úpravu sebe sama?“

Nevěřil byste, kapitáne, jak snadno lze manipulovat s masami – asi na kterékoliv planetě ve vesmíru. Ještě nevěděli, jak to provést, ale když už si byli jisti, že tohle je jediná možnost, začali nenápadně nabádat lidi k odklonu od předků. Ekonomicky už to tak stejně bylo. Kupodivu to šlo hladce – politici z toho totiž udělali občanskou povinnost a děsně morální věc.

Nakonec došlo i na vzhled. Tvrdili obyvatelstvu, že navíc získají lepší smysly, méně nemocí a delší život. Šlo o to, že dostatečná genová odchylka, která by byla mimo dosah nemoci, měla vliv i na vzhled jedince. Aby změny ve vzhledu zamaskovali, připravili vědci větší rozsah úprav, než bylo třeba...“

„Divím se, že tě k tak citlivým informacím pustili! Doufám, že ses nevloupal do tajných spisů.“

„Nebojte se, kapitáne, nedostal jsem takovou příležitost. To jsem si jen spojil fakta, která jsem měl k dispozici. Podstatné je, že tahle cesta vedla k úspěchu. Jen proto nás měl kdo zachránit.“

„A jak vypadali původní obyvatelé?“

„To nevědí ani oni sami. Počítač mi tvrdil, že informace byly ztraceny po sérii sabotáží. Když nemoc propukla, vymřeli během několika měsíců původní obyvatelé a těch padesát tisíc změněných postavilo mimo zákon archeologii, exhumace, výzkum moscarů i těch pár stovek občanů, co je nemoc nezabila. A také změnili školní osnovy – prostě vymazali všechno, co je nějak spojovalo s předky.“

„Ani nemusíš zabíhat do podrobností – taková manipulace s historií

proběhla na Zemi už mnohokrát. Ale jeden důležitý rozdíl tady je – u nás nikdy nevydržela tisíc let!“

„Vidíte, já tu příčinu znám! Krátce po vymření původních obyvatel se mezi změněnými rozmohlo nové náboženství, které odmítlo předky a zřeklo se i rodičů – podle mě to byla opět tajná akce politiků. Na jeho základě vznikla militantní sekta, jejíž členové v hromadné sebevražedné akci vypálili všechny archivy. Sice nesmazali všechno, ale podoba jejich předků se nedochovala!“

„Děkuji za informace. Pokračuj a já si ještě trochu zacvičím.“

Karel ještě chvíli mával rukama a pak se šel umýt.

Koupelna se, vzhledem ke shodné stavbě těla, lišila jen tvary a barvami. I tak jim včera trvalo skoro čtvrt hodiny, než přišli na to, jak si pustit vodu a jak nastavit její teplotu. Až Sylvu napadlo dotknout se vodorovného bílého pruhu s několika znaky na stěně u kohoutku. Pruh ožil a od pravé strany k Sylvině prstu změnil barvu. Sylvě se hned rozsvítilo a dotkla se i svislého pruhu, který reguloval množství. Konečně se mohli umýt!

Karel posnídal ze zásob, které si přinesli z hvězdoletu, a požádal NSH o spojení s Cardem.

„Malý moment, pane. Musí ho zavolat.“

Netrvalo dlouho a Cardo se objevil před kamerou. Karel si hned všiml, že se změnil. Byl nějaký menší a smutné oči v unavené tváři postrádaly jiskru.

„Dobrý den, Karle. Všichni děkujeme za záchranu. Vlastně nejen to. Viděl jsem záznamy, naše i vaše, z nichž je zřejmé, že ses dokázal rychle zorientovat a zachránil spoustu životů. Nejsi-li proti, rád bych tě nazýval přítelem.“

„Dobrý den, Cardo. Tvé přátelství mi lichoťí. Nejsem proti, přítel není nikdy dost. Ale není to jen má zásluha, mám štěstí na lodě i posádky... Za těch pár hodin, co jsem tě neviděl, ses nějak změnil. K horšímu. Špatné zprávy?“

„Ano. Ale to, co vidíš, není jen proto. Musím ti to vysvětlit. Já jsem totiž historik.“

„Výborně. Já taky,“ zaradoval se Karel. Ale počítač stanice Carda upozornil na rozdíly ve významu.

„Kdepak, příteli. Možná se taky zabýváš historií, ale u nás má tohle slovo další rozměr. Jsem jedna ze čtyřadvaceti výjimek. Už tisíc let udržujeme skupinu historiků se superschopnostmi, fyzickými i psychickými. Ale protože nic není zadarmo, jejich využívání organismus vyčerpává. Proto nemáme tyhle schopnosti stále, ale jen po aktivátoru. Vzal jsem si aktivátor krátce před naším setkáním na technické lodi. Před chvílí jeho účinky pominuly a ještě jsem se nesrovnal.“

„Nevím, jestli ti mám závidět, nebo tě litovat... Paměť to neovlivní, předpokládám.“

„Ne. Pamatuju si všechno... Johanovi jsem říkal, že tě budu chtít probudit, ale nakonec předpoklad nevyšel. Podařilo se nám opravit jeden člun, kterým jsem chtěl dopravit nás dva do hlavního města. Vystartoval ke zkušebnímu letu. Jsou to asi dvě hodiny. Dostal se na oběžnou dráhu a podařilo se mu navázat spojení se základnou ve vedlejší soustavě. A pak,“ Cardo si vzdychl,

„... pak explodovalo něco na komunikační družici, co ji rozmetalo na kilometry daleko. Smršť trosek smetla člun z oběžné dráhy. Přišli jsme o moscara a dva triocy.“

„To je smutné... Co ta základna? Přiletí na pomoc?“

„Snad ano. Musíme počkat,“ pokrčil Cardo rameny.

„Jaký je stav stanice? Nepotřebujete pomoc?“

„Děkuji, ale není to třeba. Co jsme mohli udělat, jsme už udělali. Obvytná část stanice je v pořádku, na tu nestříleli. Jídla a energie máme dost, regenerace atmosféry funguje spolehlivě. Vydržíme tak dlouho bez pomoci, jak bude třeba. Určitým nepřítelem bude nuda. Ale my dva si můžeme povídat. Nejsi proti, Karle?“

„Ne. Právě naopak – jsem hrozně zvědavý a mám spoustu otázek!“

„Ptej se.“

„Prý ses divil, že spíme. Vy tu potřebu nemáte?“

„Trioc může zůstat dlouhodobě bez spánku. Ale regenerace organismu není úplně stoprocentní, takže po pár týdnech by takový trioc asi zemřel na otravu. Stačí však hodinu denně klidu a vydržel by dva tři měsíce. Aktivovaný historik má autoregenerační schopnost tak posílenou, že vydrží s krátkými přestávkami nespát čtyři měsíce. Ale změkli jsme a dnešní stav je takový, že běžný občan ulehá do relaxačního pole každý den. Jen mladí občas zkouší, co vydrží.“

„Tak tohle bych vnímal jako náš nedostatek. Teď něco vážnějšího. Můžeš mi vysvětlit souvislosti? Co to bylo za loď, která nás... přepadla a která to tady zničila? A proč?“

„Naše společnost je sice v několika slunečních soustavách, ale za tisíc let naší existence nebyla jediná loď dál než pár desítek světelných let. Jinou rasu než sebe a moscary neznáme. Ze začátku byla uzavřenost důležitou podmínkou další existence trioců, ale časem se nějak vkradla do našich srdcí a hlav samota. Už několik let si to jistý Dinor uvědomoval, ale nápravu si představoval skrze dosažení vlastní moci. Situace se vyostřila, když... Když jsem se vrátil, abych vás zachránil, viděl Dinor příležitost získat pro sebe výhody a ve vás viděl... já vlastně nevím, co ve vás viděl. Možná ohrožení, nebo vás chtěl jen využít... Léta nám unikala, ale krátce před vaší záchranou jsme ho málem chytli. To pro něj asi byla ta poslední kapka – přepadl vojenskou základnu, ukradl bojový křižník a nezastavil se před ničím. Ani sami nevíme, co dalšího ještě způsobil.“

„I špatné někdy bývá k dobru,“ zasmál se krátce Karel.

„U nás se to říká jinak, ale snad máš pravdu.“

„Tak další důležitá otázka. Jaké máš s námi úmysly?“

„Pokud budete chtít, dopravíme vás domů. Až se odtud dostaneme, předstoupím před vládu a přesvědčím je. Jsem si ale jistý, že u nás nebudete chtít zůstat, protože byste museli zůstat v izolaci a ven byste mohli jen ve skafandru. To by nebyl žádný život. Jednu věc ale můžeme udělat hned tady na základně, dokonce lépe než kdekoliv jinde. Pořádně vás prozkoumat...“

Karla polil studený pot. Na takovou možnost úplně zapomněl. Při představě

pitevního stolu a různých pracovních nástrojů se mu udělalo špatně. Vlna strachu ho samotného překvapila a změnu barvy, kterou Cardo ihned zachytil, nedokázal potlačit.

Jak už jsme řekli, trioci byli mírní a neagresivní. Hmm, kromě Dinora... Ale Cardo viděl a zažil věci, které stimulovaly jeho představitost. Ne nadarmo pečlivě kontroloval nastavení relaxačního pole a vyhýbal se snění. Když Karel zbledl, téměř okamžitě pochopil, jak hrubou chybu udělal. I když jeho představa krutosti byla dětskou hrou proti tomu, jaké obrazy prolétly Karlovou myslí.

„Odpusť mi příteli, špatně jsem se vyjádřil... Poprvé v životě nevím, jak napravit svou chybu... Mám k dispozici jen slova. Myslel jsem tím průzkum DNA. Umíme to naprosto bezbolestně... jestli tě to uklidní, přijde zdravotník – jediný zdravotník – k vám. Ideální bude, když u toho bude Johan.“

„Příznávám, že mě vyděsila spíš moje představa než tvá slova. Jenže ta představa vychází z přílišného sledování filmů. Podvědomě jsem ti přiřadil lidské vlastnosti, což taky není správné. Omluva se přijímá, smažme to.“ Karel mluvil klidně, ale přitom přemýšlel nad tím, že se snaží přesvědčit hlavně sebe. „Svou DNA ti rád poskytnu a pro lepší vypovídací schopnost uděláme odběr i jedné z žen. Jsme si příliš podobní, nemyslíš?“

„To jsme. Ale příroda ve své nekonečné rozmanitosti někdy opakuje tutéž chybu... Nejsm si jistý, že tři oči jsou lepší než dvě... Vlastně nevím, jak to posoudit... Pláčou lidé?“

„Ano.“

„Nevýhodou třetího oka je jeho pozice nad nosem. Slzy z něho stékají po nose, což není moc příjemné.“

„Hm, náš rozhovor se ubírá zvláštním směrem. Ujišťuji tě, Cardo, že při pláči máme s nosem taky problémy. Prakticky to vyjde nastejno, taky si ho musíme utírat... Vida, teď vypadáš mnohem lépe,“ komentoval Karel lesk, který se objevil v Cardových očích, a úsměv, který se mu mihl na tváři.

„Mluvil jsi o filmu. Počítač mi sice zobrazil doplňující informace, ale stejně nerozumím pojmem jako žánr, filmový festival, sci-fi, dokument ...“

„U nás se zabývá tvorbou filmů hodně lidí. Žánr rozdělujeme filmy podle obsahu. Největší rozdíl je právě mezi dokumentem a sci-fi filmem. Dokument zobrazuje skutečnost, sci-fi je jen fantazie, výmysl. Bohužel, někdy je dokument taky jen výmysl, ale těžko se to pozná.“

„Budu po vládě chtít, abych vás nejen směl dopravit domů, ale aby mi dala mandát na navázání oficiálních styků. Vypadá to, že existují důležitější věci, než je úroveň techniky, a že se od vás můžeme přiučit. Víš, trochu to tady u nás rozhybat.“

Karel Cardovo nadšení nesdílel. Smutně se usmál a řekl jen: „Tak to tě musím před námi varovat!“

* * *

Karel s Cardem seděli v malé společenské místnosti malé dopravní lodě,

jediné větší místnosti, kam se případně vešlo všech osm členů posádky, pokud neměli nic v kapsách. S nimi tam byl i velitel zničených technických lodí Capobarco a velitel stanice, která se stala jejich dočasným domovem. Ostatní na stanici zůstali, Karel se měl setkat s vládou, přesněji jejím zbytkem – ať už to znamenalo cokoliv.

Karel nerozuměl ani slovům, ani dění kolem sebe. Několikrát zalitoval, že podlehl Cardovu naléhání, že by neměl mít s sebou žádné zbraně, a nechal Johana na stanici. Zvláště když procházeli kontrolami při každém přestupu z lodi do lodi. A že to stihli třikrát. Při každém přestupu šel Cardo první, za ním Karel a Capobarco s velitelem stanice každý z jedné strany.

Muselo to být zlé, protože se to všude hemžilo ozbrojenými vojáky. Všechny nejvíc znervózňovala neprůhledná přilba jeho skafandru. Karel každou chvíli čekal, že některému z nich povolí nervy a dostane plnou dávku ze zbraně podobné samopalu, která každému z nich visela na širokém popruhu na bříše ve vodorovné poloze. V zásadě bylo jedno, čím střílela.

Aniž Karel pocítil nějaké přetížení nebo zaslechl nějaký zvuk, loď přistála a Cardo je vyvedl ven. Před lodí prudce zastavilo vozidlo modré barvy a vyskočil z něj další ozbrojený voják, a než k němu došli, otevřel všechny dveře. Karel si stihl všimnout jen rozlehlé přistávací plochy, zející prázdnotou, za ní nějakého jezera a na obzoru v ranním oparu náznak města. Vzápětí byl ve vozidle a to se zase prudce rozjelo.

Přes kouřová skla toho moc venku neviděl a ve výhledu dopředu mu bránila široká vojákova ramena. A řidič byl jen o málo menší. Přesto poznal, že po necelé půlhodině vjeli do města. Ulice byly prázdné, naprosto prázdné. Karel si všiml, že se i Cardo pozorně dívá a má v očích výraz, jaký tam ještě neviděl. Po deseti minutách se objevila mohutná budova, která každému signalizovala, že právě v ní se soustředí moc této civilizace.

Nevidilo, že temná okna neumožňovala vidět detaily. I bez nich bylo zřejmé, že budova dosloužila. Po zásahu gigantického proudu energie z vojenského křižníku se střed vypařil a stěny se zhroutily. Tady nemohl nikdo přežít, pomyslel si Karel. Viděl, že Cardo si to uvědomil také a bezmocně svírá pěsti.

Asi čtvrt hodiny kličkovali prázdným městem, až zastavili před malou budovou. Cardo vystoupil první a pokynul i Karlovi. Karel vystoupil a zalitoval, že ho dál nechrání tmavá okna – budova totiž měla neuvěřitelně zelenou fasádu. Pohlédl Cardovi do očí, jestli to myslí vážně. Ten se jen usmál a kvapně vyrazil k budově.

Karel chvilku přemýšlel, jestli tady nemají vykřičené domy zelené, ale brzo zjistil, že je to hotel s miniaturní vstupní halou, recepčním a poslíčkem. I když ten poslíček byl nějaký divný. Karel si ho chvíli prohlížel a pak mu došlo, že tohle je robot. První robot, kterého u trioců viděl. I když možná na stanici byli taky, jen se s nimi nepochlubili.

Voják předložil recepčnímu nějaké dokumenty a ten mu předal malou kartičku, asi klíč. Ale místo k výtahu naproti vchodu voják zamířil za ozdobnou mříž vedle recepčního pultu, hustě prorostlou jakousi popínavou rostlinou

s drobnými červenými kvítky. Tam byly schované nenápadné dveře a za nimi schody.

Ale schody kupodivu nevedly nahoru, ale dolů. Automat jim rozsvítil, a když sešli po jednou zalomeném schodišti, otevřel voják s Cardovou pomocí mírně skřípající těžké dveře, pokynul Karlovi dovnitř a podal mu tašku s osobními věcmi a jídlem na tři dny. Cardio sice říkal, že se pro něj vrátí do dvou dnů, ale Karel si toho raději vzal víc.

Druhé, podstatně slabší vnitřní dveře vytvářely malou předsíň. Cardio něco vojákovi řekl a vešel za Karlem. Místnost byla prostorná a plně vybavená. Karel se rozhlédl a po hlučném zabouchnutí vnějších dveří se otočil a podíval se na Carda.

Ten zvedl významně ukazováček – tedy první prst vedle palce – a zavřel vnitřní dveře. Téměř okamžitě se na stěně mdle rozsvítila žlutá kontrolka a vedle ní silně zazářil zelený obdélník s nápisem. Odněkud z dálky zahučel nějaký stroj, asi kompresor.

Cardo se významně na Karla podíval, položil ruku na obdélník a nechal ji tam, dokud nezhasl. Zavřel oči, ale než ho Karel napodobil, silně se zablesklo. Tak se trioci zbavovali choroboplodných zárodků ve vzduchu. Cardio pohybem rukou kolem hlavy oslněnému Karlovi naznačil, že teď je možné sundat přilbu.

Zase se otočil ke stěně a stiskl tlačítko na mřížkované krabičce vedle dveří a vydal povel. Karel slyšel, jak vnější dveře zaskřípaly. Žlutá kontrolka okamžitě zhasla. Opět zahučel kompresor a bylo zřejmé, že se vnitřní dveře přisály k rámu. Cardio naznačil nasazení přilby a kontrolu její těsnosti – přitom vypadal docela směšně, protože se snažil napodobit Karlovy pohyby při odchodu ze stanice.

Pak se natáhl k obdélníku a stiskl ho. Ten opět zeleně zazářil a zhasl, až když kompresor snížil tlak, vnitřní dveře se uvolnily a Cardio je otevřel. Naposled se otočil ke Karlovi a s úsměvem kývl. Vyšel do předsíně, zavřel vnitřní dveře a potom i vnější.

Karel počkal, až silně svítící obdélník zhasne a zářič vzduch vyčistí. S povzdechem si sundal přilbu a nadechl se. Místní vzduch měl sice odlišné složení než na Zemi, ale chutnal docela lahodně a měl být dokonale čistý.

Tak začala Karlova návštěva v hlavním městě.

* * *

Když komunikátor na stěně hlasitě zachrčel, Karel málem spadl. Ležel na krajíčku lůžka, na boku a zády do místnosti. Byl však pokroucený jako paragraf, protože po dvou dnech lenošení už vystřídal všechny pozice. Četl si v epapu lodní řády, týkající se případného setkání s příslušníky jiné civilizace, a dobře se bavil.

Ne že by bez předpisů nemohl být, ale před odchodem ze stanice požádal Johana, aby mu do epapu nahrál něco ke čtení. A teprve až tady, když se do něj podíval, ho málem trefil šlak. V nabídce měl jen nějaký šílený román z doby rozděleného světa a jinak předpisy, řády a neřády celé pozemské

flotily.

Vyskočil a začal se soukat do skafandru. Rychle si nasadil přilbu a stiskl světící obdélník. Kompresor zahučel a dveře povolily. Zamračený Cardo vešel. Byl ve skafandru a měl pod paží balíček a v ruce malý kufřík. Zase za sebou zavřel, a když proběhla dekontaminace, položil malý balíček na postel a otevřel ho. Naznačil Karlovi, aby si sundal přilbu a pak i skafandr.

Z balíčku se vyklubal triocí skafandr stejný, jaký měl Cardo na sobě. Když se do něj Karel navlékl a zbývala jen přilba, vyndal Cardo z kufříku krabičku a z ní malý přístroj, trochu kabelů a něco, co vzdáleně vypadalo jako sluchátka. Nesnažil se něco vysvětlovat a hned přístroj instaloval – „sluchátka“ přiložil Karlovi na krk a přístroj nechal viset na zátylku.

Potom opatrně začal přetahovat přilbu Karlovi přes hlavu. Přilba byla stejně měkká jako zbytek skafandru a Karel měl chvíli nepříjemný pocit, že ho silně svírá. Pocit však rychle odezněl. Skafandr měl svou inteligenci, která brala v úvahu reakci kůže, a dokonale se přizpůsobil Karlovu tělu. Rukavice měly jen pět prstů a průzory byly jen dva.

„Dobrý den, příteli,“ ozval se ve sluchátkách skafandru Cardův hlas, přesněji hlas automatického tlumočnicka.

„Ahoj. Ta malá krabička, to je tlumočnick?“

„Ano.“

„Jste opravdu šikovní a rychlí. A ten skafandr je přímo úžasný.“

„Děkuji. Snažili jsme se. Teď si sbal věci, půjdeme. Jedl jsi?“

„Asi tak před hodinou... Jak to dopadlo, přijme mě vlada?“

„Ano. Zasedání je svoláno za dvě hodiny v náhradní budově, což je skoro na druhém konci města. Máme to akorát.“

* * *

Cestou Karel historika vyzpovídal.

„Ordin prokázal mimořádnou jasnozřivost, a když dostal zprávu, že Dinor ukradl vojenský křížník, přerušil zasedání vlády a nechal v tichosti vyklidit vládní budovu. Dinor však reagoval opravdu rychle, takže téměř polovina úředníků našla v troskách budovy smrt.“

V troskách zůstal i Puntin, který měl na starosti humanitní vědy. Grason byl zraněný těžce a zdá se, že ani naše pokročilé lékařství ho nezachrání. Takže zůstali jen dva, Ordin a Bullon. Ti byli zranění jen lehce. Přizvali si ještě jednoho historika. Chtějí si s tebou popovídat, ale vaše doprava domů je prakticky odsouhlasená. Jen o navázání oficiálních styků nechťejí ani slyšet... Snad později.“

„Pak ale nevím, jak nás doma vysadíš bez toho, že byste se museli identifikovat.“

„Neboj se, příteli. Naše lodě mají velmi dobré maskování. Navíc budeme mít speciálně upravený člun, na který namontují maskovací zařízení také. To vůbec není problém.“

Nová budova vlády nebyla tak honosná, ale nebyla to ani betonová

krychle, jakých po městě Karel pár zahlédl. Narychlo v ní vyklidili část přízemí. Venku i uvnitř se hemžili vojáci. Museli projít třemi kontrolami, než je sekretář s mohutnou boulí na spánku a ovázanou rukou uvedl do zasedací místnosti. Tam je usadil ke stolu ve tvaru písmene T.

Krátce nato se dostavila i vláda a posadila se do čela. Každý měl nasazeného tlumočníka. Bullon se ujal slova.

„Vítáme tě mezi námi, pozemšťane. Omlouváme se za všechno to nepohodlí. Cardo ti zajisté vysvětlil, jak těžkým obdobím procházíme. Přesto jsme mu dali souhlas, aby vás dopravil domů. Udělali bychom to stejně, i kdybychom si neprohlédli záznamy a neposlechli Cardovu zprávu. Děkujeme vám za pomoc v pravý čas.“

„To já musím poděkovat za vytažení ze subprostoru. A samozřejmě za návrat domů.“

„Podle toho, co víme od Carda, došlo během vaší cesty k takové dilataci času, že se vrátíte po mnoha letech.“

„Ano. Náš palubní počítač to spočítal na rok 2137. To je skoro třicet let. Svě rodiče už neuvídíme. Uvědomujeme si, že setkání s přáteli nebude lehké, ale hlavně že budeme doma.“

Potom se Karla začal vyptávat Ordin. Zajímal se o organizaci a výcvik pořádkových sil na Zemi. Také ho zaujal rozvoj vojenské techniky a lékařství. Nejvíc Karla udivilo jeho nadšení z průzkumných výprav pozemšťanů po galaxii. Zdálo se, že je tím překvapen i Bullon. Když Karel popisoval svoji výpravu, dostal se i k objevu na Belle.

„Na téhle planetě jsme učinili důležitý objev. Našli jsme vrak vaší kosmické lodě.“

„Jak víte, že je to naše loď?“ podivil se Bullon.

„Bylo na ní nakresleno podobné logo, jaké jsme pak viděli na vašich lodích.“

„To by mohla být Affogato,“ ozval se přisedící historik. „Ta, co zmizela po explozi na palubě.“

„Neuvěřitelné. Co dalšího jste zjistili?“

„Skoro nic, protože byl aktivovaný obranný mechanismus.“ Karel začal popisovat přílet a pokračoval havárií Jordanova člunu, průzkumem pahorků a odkrytím vraku. Když Bullon odporoval, že žádné sací pole jejich lodě nemají a Karel začal podrobně popisovat jeho projevy, překvapil všechny Bullonův smích.

„Promiňte mi, došly mi souvislosti a připadalo mi to veselé. Už je mi jasné, kde se to sací pole vzalo. To nebyl žádný obranný systém, to byl pouze projev poškozených motorů! Je pravda, že za určitých okolností může nastat inverze pole, které slouží k udržení integrity motorové sekce. Ale nikdy nás nenapadlo, použít to jako ochranu... Možná, že to dokonce byla příčina havárie lodě.“

Rozhovor se protáhl až do pozdního odpoledne. Pak se rozloučili a Cardo s Karlem vyšli před budovu, kde čekala dvě vozidla. Z druhého vystoupil velitel stanice, kde zůstala Karlova posádka. Cardo na něho ukázal.

„Budeme se muset na čas rozejít, příteli. Než vás budu moci odvézt domů,

musím toho hodně zařídít. Rettor tě odveze zpět na stanici k ostatním. Tam počkáte. Počítej tak čtrnáct, možná dvacet dní.“

„To už je detail. Jen jsem ti chtěl říct důležitou věc – přestože máte vyspělé maskování, nech namontovat také řádné zbraně. Nikdy nevíš, co se může stát. Na shledanou.“

„Jak myslíš. Zatím na shledanou, příteli.“

* * *

Cardo se uvelebil v pilotním křesle. Člun se odpoutal od povrchu a prudce stoupal vzhůru. Krátce po dosažení oběžné dráhy zaznamenal Cardo přítomnost moscara. Vyslal udivenou otázku:

Kde jsi?

Ve tvém člunu. Na chodbě. Smím dovnitř?

Jen pojd', souhlasil Cardo a hlavou se mu mihla otázka, na niž si hned odpověděl: Asi tu byl schovaný!

Mýlíš se, nebyl jsem tu schovaný. Nechtěl jsem tě vyděsit, ale teď bych rád vstoupil po svém.

Nerozumím.

Přivři oči. Ted'!

V pilotní kabině se lehce zablesklo a Cardo valil oči na moscara stojícího u čelní stěny. Vzápětí Cardo prokázal, že správná otázka je někdy důležitější než sto odpovědí:

Jsi výjimka mezi moscary?

Ne. Ale teď jsi ty výjimka mezi triocy, odpověděl moscar a vyslal usmívajícího se panáčka. Potom odpověděl na Cardovy myšlenky: *Ano. Dinor byl zlikvidován a ty zachráněn právě tímhle způsobem. Znáš zachránce, byl jsem to já.*

Vděčím ti za život, vyslal Cardo, postavil se, hluboce se uklonil, pak se posadil zpět a pokračoval:

Prozradil jsi mi tajemství. To nebude zadarmo... Jak se jmenuješ, proč jsi zde, a co pro tebe můžu udělat?

Jmenuji se Dou. Přišel jsem, protože mi jde o život. Hledám u tebe azyl.

Kdo ti usiluje o život a proč?

Vezmu to od základu. Já a pilot druhé technické lodi jsme těsně před zničením přeskočili na první technickou loď, já s sebou vzal tebe. Domluvili jsme se a skočili jsme na Dinorovu loď, zrovna když se chystal zajmout zachráněný hvězdolet. Dinora jsme odnesli do prázdného skladiště, vyslechli ho a pak jsme po lodi rozmístili výbušniny – měl jich v několika skladištích neuvěřitelné množství. Chystal se na válku.

Vyslechli? Jak jste ho donutili vůbec něco říct?

Dva moscarové se v mozku trioca dostanou do pár vteřin ke všemu, co je

zajímá.

Asi nic příjemného, otřásl se Cardo. Pokračuj.

Pak jsme se vrátili na technickou loď a vmísili se mezi ostatní. Když vás přiletěli zachránit, odletěli jsme tajně s tebou a přestoupili k turistům na loď letící na Tentacolu. Doma jsme předali informace koordinátorovi a pak začaly potíže. Už za pár hodin jsme předstoupili před radu starších. Vyslechli nás a uvěznil.

Moment, zasáhl Cardo, tomu nerozumím. Jak lze uvěznit bytost, která se může volně přesouvat, kam se jí zachce?

Jednoduše. To se k tobě postaví dva tři strážní, ale tak, abys na ně nedosáhl, a vytvoří nad tebou zvon, který tě nepustí. Strážní jsou moscarové, kteří se pečlivě vybírají podle síly již v útlém věku a mají speciální výcvik.

Odstranili jste hajzla, který měl na svědomí spoustu životů. Co ti vyčítali?

Víš, politika je svinstvo. Taky jsme to nechápali, tak nám to milostivě vysvětlili. Dinor byl námi podporovaný. Rada mu přes všelijaké prostředníky posílala materiální pomoc, zametala mu cestičku, odstraňovala nepohodlné svědky. Díky ní se dostal do vaší vlády. On nic netušil, jinak bychom si to v jeho hlavě přečetli a nezabili ho.

Proč by ale někdo s mocí, jakou má vaše rada, podporoval takového...?

I na to jsme dostali odpověď. Rada starších se snaží, aby všichni žili v míru, nikdo netrpěl ani fyzicky, ani psychicky. Protože jsme už dříve zjistili, že vládnout si sami moc neumíte, vzala si rada pod svá laskavá křídla i vás. Trioc to sice vnímá jinak, ale u nás není jedinec tak preferovaný. Radě leží na srdci blaho celku, moscarů i trioců. Rada zjistila, že máte problém. Příliš se uzavíráte do sebe, vývoj vaší společnosti ustrnul. Dinor byl řešení. Co je pár mrtvých trioců proti zastavení úpadku civilizace. Navíc se rada domnívá, asi právem, že bychom pak měli potíže i my.

Cardo nevěřil svým smyslům. Trioci jako děti pod laskavou nadvládou moscarů! Byl sice s vládou jedna ruka, zvláště s Bullonem, ale teď se mu ze slova „politika“ začínalo dělat špatně. Raději změnil téma:

A jak se ti podařilo utéct?

Podcenili mě a na nás dva nasadili jen pět strážných. Navíc strážní udělali správnou chybu ve správný čas. Jeden se při přesunu do vězení přiblížil k mému příteli a ten po něm šlehl chapadlem. Podrazil mu nohy a pak napnul všechny síly ke skoku. Tím zatížil strážné, které fyzický útok překvapil. Já využil momentu překvapení, prorazil zábranu a přemístil se.

A svého přítele jsi tam nechal?

Většina moscarů by to tak udělala, protože vracet se by byla sebevražda. Taky strážné ani jiná možnost nenapadla. Ale já jsem u trioců velmi dlouho a význam slova „přátelství“ jsem pochopil už dávno. Takže jsem se vrátil a sejmul dalšího strážného a potom ještě jednoho. To stačilo a osvobodili jsme

se oba.

Kde je?

Neshodli jsme se, kde se máme schovat. Já jsem chtěl co nejdál, on se rozhodl zůstat na Tentacole.

Dobře. Poskytnu ti azyl, protože si myslím, že Dinor byl špatné řešení. Rada starších totiž nezaznamenala důležitou věc. My už jsme si problém všimli a pustili jsme se do jeho nápravy. Proto Dinor tak spěchal. Báł se, že přijde o vliv nad částí společnosti. Chtěl strhnout moc na svou stranu. Jenže sis nevybral dobrý čas. Já teď směřuju na základnu, kde převezmu loď, s níž vrátím cizince na jejich planetu.

Vím o tom, sleduju tě už dva dny. Nejbezpečněji mi bude právě na takové lodi, co nejdál odtud. Vezmi mě s sebou.

Ale co pilot? Ten tě může prozradit.

Myslím, že přijdeš na způsob, jak si prosadit místo moscara jiného pilota.

Aha, to by šlo.

Pojednou Cardo zaznamenal u moscara telepatickou verzi zaraženosti. V jeho vzezření ale nic nepoznal.

Copak?

Je pěkné, že jsi mě přijal, ale takhle mě prozradíš prvnímu moscarovi, kterého na základně potkáš.

Jak to? Mám blokádu, podivil se Cardo.

Někdy lituju, že nemám hlasivky, abych se zasmál. Máš blokádu, ale je to asi jako když přiložíš gázu na světlo. Je vidět, že tam je, ale světlu příliš nebrání. Moscara spíš vyprovokuje k vyzkoumání, co skrýváš.

Tak na to jsi měl myslet dřív, zhroutil se Cardo. Nemůžu zůstat sedět na lodi, budu pobíhat po základně!

Naučím tě to, rychle vyslal Dou. Všiml sis toho, co se stane, když dáš na sebe dvě vrstvy gázy a trochu je pootočíš?

Jasně. Podstatně zhoustne. Ale to bude asi optický klam.

To my potřebujeme. Naučím tě pokládat více vrstev šikmo přes sebe.

Nebylo by lepší naučit mě blokáde bez děr?

To se nám nepodaří, protože blokádu bez děr nemá nikdo, ani moscarové. Vždy je to síť, mění se jen hustota. Moscarovi stačí tři vrstvy a jiný moscar jeho přítomnost nezjistí. Ty ale budeš viditelný i s osmi vrstvami.

* * *

Malá dopravní loď se pomalu přiblížila k určenému molu vojenské základny. Dlouhé mechanické paže ji zachytily, přitáhly a jemně přitiskly k měkké obrubě přechodové komory. V kabině pro cestující se rozsvítilo zelené světlo nad východem, Cardo vstal a pokynul pozemšťanům:

„Pojďte, vystoupíme a přejdeme na loď, s níž poletíme.“

„Doufám, že jsi poslechl mou radu a máme vojenskou loď s pořádným kanónem,“ ozval se Karel.

„Ano. Ten, který tam je, bude více než dostačující.“

Kosmická loď, která je měla dopravit k Zemi, měla tvar disku s kulovitou nástavbou na horní i dolní straně. Dole byla motorová sekce a z ní vybíhalo šest nohou, které loď držely tři metry nad podlahou. Horní část Cardo nazval pozorovatelnou.

Jméno lodi vyvedené modrými znaky přečetl Johan jako „Ordalia“. Karel se nedověděl, co to znamená, protože tlumočnický zásadně místní názvy nepřekládal ani jedním směrem. Zeptal se, co to znamená, ale Cardo se jen zasmál a řekl, že to neví. To Karla překvapilo.

„Nevíš to ty, nebo nikdo?“

„Nikdo.“

„A proč dáváte lodím nesmyslná jména?“

„Nevíme, co to znamená, ale význam to má. Tak se jmenovala nejslavnější loď z války. Jediná se nevrátila.“

„Aha. Hrdinná loď,“ řekl Karel ironicky, ale protože tlumočnický takové nuance ignoroval, Cardo živě souhlasil.

„Tak pojdte za mnou, nalodíme se.“

Vstoupili do lodi a Cardo je vedl chodbou po obvodu. Po chvíli stanuli nedaleko širokých dveří do skladu. Cardo ukázal na barevně odlišené místo na stěně vedle nich.

„Tímhle senzorem se otevírá vstup. Technici spojili několik skladišť a upravili je pro vás. Je tam čistá atmosféra správného složení. Za těmito dveřmi je přechodová komora se zářičem, který vás zbaví jakékoliv kontaminace. Další sklad je rozdělený na chodbu a samostatné kajuty. Jsou malinkaté, ale to kompenzuje třetí sklad, upravený na společenskou místnost či jídelnu. Ubytujte se... Přeji vám dobrou noc.“

+ + +

5. Všude dobře...

„Dobré ráno,“ pozdravil Karel, když vešel do Cardovy kanceláře.

Cardo vzhledl od monitoru a pokynul mu ke křeslu. Celou tu dobu, než obešel stůl, odtáhl si křeslo a přisedl nedaleko, si ho Cardo zkoumavě prohlížel. Karel si toho všiml a usmál se na něj:

„Nějaké špatné zprávy?“

„Jak se to vezme. Jen jsme se vynořili kousek vedle.“

Proč mu neřekneš všechno? ozval se Dou a poslal obrázek zamyšleného trioca. Cardo nereagoval.

„Připouštím, že odhad doby strávené v subprostoru musel být dost nepřesný.“

„Ale hned jsme to napravili a už jsme na oběžné dráze Země.“

„Vážně?!“ vykřikl Karel a vyskočil, div nepřevrhl křeslo.

„Posaď se, Karle. Ještě jsem neřekl všechno.“

„Tak mě nenapínej! Stalo se něco? Prokoukli naše maskování?“ vyptával se Karel netrpělivě a sedl si.

„Ne, nikdo nás nevidí. Víš... nemá kdo,“ řekl Cardo těžce.

„Nerozumím! To jako, že...“ hlas se Karlovi zadrhl, když mu hlavou zavířilo desítky možných příčin.

„V celé sluneční soustavě není žádný provoz,“ řekl Cardo ještě tišeji. Karel už nebyl schopen slova, jen valil oči.

„Pane bože,“ hlesl a přejel si pravou dlaní přes obličej. Chvilí se upřeně díval do Cardových smutných očí a pak vznesl opatrný dotaz. „Předpokládám, že jste si ověřili, že jsme u správné hvězdy?“

„Podívej se sám,“ řekl Cardo a několika pohyby přepnul vnější obraz na boční stěnu. Veškeré dekorace zprůhledněly a ukázala se černá vesmíru a obrovská modro-zeleno-bílá koule uprostřed.

V Karlovi se všechno sevřelo. Svůj domov opustil teprve nedávno, ale teď mu připadalo, že Zemi neviděl celé roky. Planeta byla pořád stejně krásná. Karel už pár stovek planet viděl, ale ani Bella nebyla taková. Tohle určitě byla Země! Jenže nikde v okolí nebyl jediný pohyb – a to tu byl vždycky provoz jak na rušné ulici.

„Počítač provádí podrobný průzkum povrchu, ale na téhle planetě žádná civilizace není a zatím to vypadá, že nikdy nebyla. Víš, že na rozdíl od vás nejsme žádní výzkumníci, ale navštívil jsem dost kyslíkových planet trioců, aby mně vrtalo hlavou, proč je tu tak málo flóry a fauny. Zato tu jsou obrovské pouště a už jsme viděli jednu, co vypadala jako my,“ ukázal si na obličej, „tři dotýkající se kruhy žlutého písku s průměrem sedmi kilometrů.“

„Ach jo. Ta vaše posedlost číslem tři.“

Cardo to bral jako vtip. S úsměvem mávl rukou a překvapil Karla nečekanou otázkou:

„Před chvílí jsi něco řekl a mě zajímá, co to je. Tlumočník to nepřeložil. Takže co znamená...“ okamžik si rovnal mluvidla pro pozemskou výslovnost, „pane Bože?“

„Učíš se vážně rychle,“ pokýval Karel uznale hlavou, „mají trioci nějaké náboženství?“

„Poslední slovo tlumočník vůbec nezná. Asi pro něj v našem jazyce nebyl ekvivalent. Popiš mi to, prosím.“

„Někteří lidé věří, že existuje jim nadřazená bytost. Už celá staletí – ani lety do vesmíru to nezměnily. Tu bytost nazýváme Bůh a říkáme o něm, že je to náš pán. Po mnoha staletích se i v řeči nevěřících ustálily některé náboženské pojmy. Zvolání ‘pane bože’ se používá v situacích, kdy je člověk zaskočen a neví si rady, protože se věci dostaly mimo jeho působnost. Tedy v tom smyslu, že s tímhle si může poradit jen někdo dokonalejší.“

„Něco takového skutečně neznáme. Musíš mi odpustit, ale připadá mi to iracionální... A co ty, Karle?“

„Jako jestli věřím v boha? Ne, protože nevím, kterého si vybrat.“

„Nerozumím.“

„Porozumíš, až ti vysvětlím slovo náboženství. Totiž problém je v tom, že všichni nevěří v tutéž bytost. Bytostí je mnoho a každá má nějaké vlastnosti a vyžaduje po lidech, kteří v ní věří, dodržování určitých pravidel. Nejvíc se pravidla liší ve způsobu, jak je danou bytostí třeba uctívat. Ale několik základních pravidel platí snad ve všech náboženstvích. Například nabádají člověka, aby neubližoval ostatním nebo nebral věci, které nejsou jeho.“

„Nechápu, jak jste se dostali ke hvězdám,“ podivil se Cardo, když si probral, co slyšel, „takový chaos!“

„Alespoň vidíš, jak jsou lidé výkonní. I přes ten chaos jsme se dostali až k vám.“

„Hmm...“

„Milý Cardo, vidím, že musím napravit naši pověst. Ber to takhle – kdyby bylo nějaké náboženství v rozporu s myšlením lidí, neexistovalo by. Spousta náboženství taky zanikla. Jenže vznikla jiná... Teď mě ale napadla i další možnost. Slepá víra může zavést do propasti celou civilizaci. Před půlstoletím jsme se z jedné takové propasti pracně vyhrabali. A nezpůsobila to víra v boha. Právě naopak – byla to neoprávněná víra v člověka, který dokáže všechno. Taky jsme všechno změřili, převedli na matematické vzorce a zregulovali. Jen jsme zapoměli regulovat sami sebe!“

„Jak sami sebe?“

„No... dalo by se říct, že jsme se zachovali jako kolonie bakterií ve zkumavce. Žerou si a žerou, až všechny živiny spořádají, a pak pojdou. Neregulují své počty, nestarají se o obnovu svého prostředí. A tak dále, a tak dále.“

„Smutné... Vraťme se k planetě Zemi... Jestli to chceš říct ostatním... Na nějaké závěry ale musíte počkat, budeme potřebovat tři oblety. Pak to

vyhodnotíme.“

„Dobře, nasnídáme se a pak to ostatním povím,“ přikývl Karel, těžce se zvedl a vyšel z kanceláře.

* * *

Lidé seděli ve své malé jídelně.

Jen Johan se někde toulal. Určitě seděl u terminálu a luxoval lodní knihovnu. Vlastně teď už ne, teď vtrhl do dveří jídelny jako velká voda. Bylo evidentní, že firmware není tak úplně pod jeho vědomou kontrolou, protože se tvářil rozrušeně a snad i pobouřeně.

„Kapitáne, mám překva...“

„Já to vím!“ zarazil ho Karel, „počkej s tím po snídani.“

Kasim se nenechal rušit, ale ostatní hned přestali jíst a zvědavě se na Karla podívali.

„Celou dobu tě pozoruju,“ popíchla ho Edita, „jsi napnutý jak vládní rozpočet a ani jednu ses neusmál. Pověz nám to, uleví se ti.“

„Kdepak. Vydržím to. Jen v klidu dojezte.“

Když dojedli, přesněji řečeno zhltni snídani, vybídl Karel Johana, aby přednesl svůj objev. Ukázalo se, že měl dobrý odhad – Johan přišel hlásit, že jsou už dvě hodiny na oběžné dráze Země. Karel řekl posádce, co věděl od Carda. Pak asi hodinu probírali možné i nemožné.

Shodli se na jediném – až loď dokončí průzkum, budou požadovat výsadek na planetu. Na odchodu Sylva navrhla: „Měli bychom vzít Carda s sebou. Aby ho náhodou nenapadlo nechat nás tady.“

Karel věřil, že by to Cardo neudělal, ale se Sylvou souhlasil.

* * *

„Učinil jsem důležitý objev,“ ozval se počítač a na stěně Cardovy pracovny se objevil obraz pustiny se zeleným flekem uprostřed. Flek se rychle zvětšoval a brzy bylo jasné, že je to jedna z oáz, do kterých bylo soustředěno rostlinstvo na téhle divné planetě.

„Je to ta největší oáza na planetě, ale proto na ní neupozorňuji. Je to také největší soustředění kovu, jaké jsem našel. Jenže přes stromy není nic vidět, musím poslat průzkumného robota.“

„Uděláme to jinak. Připrav všechno na výsadek, řekněme pět osob. Já a čtyři dvouoci. Určitě se budou chtít dolů podívat, když tvrdí, že je to jejich planeta. A zavolej mi sem Karla.“

* * *

Když se hvězdolet přesunul nad vybranou oblast, snesl se malý výsadkový člun prudkou spirálou k povrchu. Posádku tvořil Cardo, Karel, Kasim, Johan

a Sylva.

Všichni měli ochranný oděv, takový triocí skafandr. Skafandr hermeticky uzavíral a chránil celé tělo, ale byl velmi lehký a nepřekážel. Skoro se dal považovat za druhou kůži. A to včetně přilby, která, když se přetahovala přes hlavu, byla měkká jako kapuce, ale po usazení skafandru ztvrdla.

Pro pozemšťany to bylo skoro jako zázrak – skafandr seděl každému, i když všechny kusy byly stejné. Po chvíli už ani skafandr nevnímali. Nepotili se, protože skafandr dýchal s nimi a odváděl přebytečnou vlhkost, ale zároveň dovnitř nepustil nic z okolního prostředí a udržoval konstantní teplotu. Při zvýšené námaze převáděl přebytečné teplo na energii a dobíjel své baterie.

Výstup chvílku trval, protože malou přechodovou komorou prošli nanejvýš dva. První šel Johan, potom Cardo a Karel a nakonec Kasim se Sylvou. Cardo přistoupil k Johanovi a předal mu podivnou zbraň. Johan zvedl oči ke Karlovi a ten přikývl. Cardo podal vysvětlení:

„Tohle je určeno k rozkladu biologického materiálu. Přesný princip nepovím – nějak to rozrušuje uhlíkové řetězce. Použijeme to na průchod houštím. Uvidíš sám, že účinek je rychlý a značný. Takže pozor, člověka to zabije za pár sekund!“

Karel se otočil kolem dokola. Téměř všude, kde oáza nezakrývala výhled, byla pustina. Pouze vlevo od oázy, kde se v dáli tyčily nízké hory, byl vidět úzký zelený pás na jejich úbočí. Neuvěřitelně modré nebe bylo bez mráčku a žhavé slunce zalévalo krajinu přemírou světla a tepla. Karla opět udeřila nostalgie. Při vzpomínce na svou ženu se mu sevřelo srdce a jen pracně se vracel do reality.

Člun stál na okraji písečné pouště. Pár kroků od nich začínala nízká a pokroucená tráva, která postupně nabývala na výšce, a o sto metrů dál se zvedala hradba stromů. Borovice a smrky se vypínaly snad do stometrové výše. Pokroucená tráva a přerostlé stromy měly společnou příčinu. Radioaktivitu. Podle přístrojů ve skafandru, jejichž údaje se zobrazovaly na vnitřní straně průzorů, byla radioaktivita pouště docela značná.

„Je jasné, kapitáne, že tahle poušť je důsledkem použití nějaké zbraně,“ řekla smutně Sylva.

„Asi ano. Ale jaké, když nevyhloubila kráter?!“

„Patrně jde jen o jednotlivé výstřely,“ přidal se Kasim, „alespoň podle toho, co jsme viděli z oběžné dráhy.“

„Podívejte se támhle,“ vykřikl Johan, který už stál na okraji pouště a rozhlížel se. Ukazoval někam doprava do vysoké trávy. Nedočkávě vykročil naznačeným směrem a ostatní ho následovali. Z dálky to vypadalo jako obelisk z doby kamenné. Teprve, když přišli blíž, bylo zřejmé, že to není skála, ale obrovská střepina obrostlá mechem a jakousi plazivou rostlinou.

Johan do střepiny opatrně strčil, ale ta se ani nezachvěla. Byla zarytá hluboko do půdy. Johan ji začal čistit, ale odhalil jen neporušený modročerný povrch. To vyděsilo stejnou měrou Carda i Karla. Podívali se na sebe a Karel se tiše zeptal:

„Cardo, myslíš si to co já?“

„Asi ano. Ale pojďme dál, musíme získat jistotu.“

„Co je to za tajnosti?“ zamračila se Sylva.

„Nechci to říkat nahlas, dokud to nebude jisté,“ řekl příkře Karel a vyrazil ostrým krokem ke stromům. Jediný Johan s ním držel krok a byl připraven svého velitele chránit. Když došli k prvním stromům, Karel zastavil, otočil se a počkal, až k němu Cardo dojde.

„Tak kam?“

„Podle snímků stačí, když půjdeme rovně a nemůžeme to minout,“ pokrčil Cardo rameny a vstoupil mezi stromy. Ale daleko se nedostal. Cestu mu přehradilo houští jak z pohádky O šípkové Růžence a musel pustit Johana, aby prorážel cestu.

Postupovali poměrně rychle, protože Johan triocí zbraň bravurně zvládal. Přestože slunce nevybíravě pražilo, postupovali chladným zeleným šerem vypáleného tunelu. Na malé mýtině se Johan zastavil a překvapil Carda otázkou:

„Jaké má LOV zásoby energie?“

„Lov?“

„Likvidátor obtížné vegetace.“

„Ha, vtipný robot,“ usmál se Cardo, přestože mu moc do smíchu nebylo. „Ještě tak sto kilometrů.“

„Výborně,“ zvolal Johan. Vyměnil si krátký pohled se zamračeným Karlem, zamával LOVem nad hlavou a zavelel: „Za mnou!“

Neušli ani kilometr, když před nimi vyrostla víc než desetimetrová zelená stěna. Stačil jediný pohyb rukou, který seřel nános mechu, lišejníku a strhal propletenec břečťanu, aby se objevil modročerný kov. Teď pochopil i Johan. Provedl několik rychlých testů povrchu, obrátil se na Carda a provokativně řekl: „To je vaše, že?“

Poprvé viděli Carda upadnout do rozpaků. Mlčky pohlédl každému dvouokému do tváře a pak rozhodil ruce v bezmocném gestu, zhluboka se nadechl a nejistým hlasem vysvětlil:

„Nerozumím tomu. Buď se mýlíte a nejsme na Zemi, nebo tohle není naše loď. Poslední válka byla před tisíci lety.“ Pak ale rozhodně zvolal: „Válka je pro nás archaismus!“

„Cardo, příteli,“ řekl Karel a vzal malého mimozemšťana kolem ramen, „nikdo ti nic nevyčítá. Všichni musíme mít na paměti, že ať objevíme cokoliv, nikdo z nás na tom nenese vinu!“ Kdyby jen tušil, jak moc se mýlí a za jakých okolností mu Cardo připomene tahle slova!

„Tak a teď půjdeme podél trupu,“ chopil se Karel velení. „Johane, čisti také trup od vegetace. Hledáme vchod, značky nebo nápisy... Vpřed!“

Pomalou postupovali podél trupu havarované lodi. Karlovi se zdálo, že je zase na Belle, a bolestně si vzpomněl na Jordana. Což je jeho osudem, kamkoliv přijde, objevovat vraky mimozemských lodí? Ten na Belle prokazatelně patřil triocům, čí je asi tenhle? Určitě patřil útočnickům. Je ale vůbec možné tak dokonale zničit stopy po civilizaci?

Vtom se Johan zarazil a ukázal Cardovi vegetací prosvítající znak. Cardo

netrpělivě mávl rukou a Johan rychle odstranil několik dalších metrů porostu a odhalil nápis ze sedmi ohořelých znaků. Johan abecedu trioců uměl, a i když se tvary znaků mírně lišily, trvalo asociačnímu mechanismu jeho elektronického mozku pouhou sekundu, než přišel na to, kde ten nápis viděl. Zvedl hlavu a zkoumavě si Carda prohlížel.

Cardo byl v šoku a bez hlesu zíral na červený nápis. Zbledl jako stěna a se slušnou výslovností řekl: „Pane Bože.“ Zatočila se mu hlava a ze všech stran se hrnuly nepříjemné obrazy a skládaly se do dramatického děje. Byly to záběry z bojového hvězdoletu na oběžné dráze planety předků. Záběry z lodě, která už katastrofě své sestry nedokázala zabránit.

Na několika místech poškozená loď se řítila nezadržitelně k povrchu hořící planety. Malé exploze na různých místech odtrhávaly obrovské kusy pláště. Na okamžik se v záběru mihl i název lodě, vyvedený rudými ozdobnými znaky: ORDALIA. Dlouhý, tmavě modrý trup se rozlomil na dvě části. Malá část, motorová sekce, vzápětí explodovala a tlaková vlna změnila dráhu větší části. Ze zběsile rotujícího vraku létaly součástky, trioci i větší kusy. Pak třením o atmosféru zkroucený válec dopadl na povrch a vyhloubil hluboký kráter. Nevybuchl, jen tiše hořel.

Cardo si uvědomil, že ho něco silně svírá. To ho přivedlo k sobě. Byl to Karel, už zase ho držel kolem ramen a mluvil k němu, přesněji na něj křičel. Cardo zachytil až konec věty.

„...láš mi omdlít, že ne?!“

„Tak už mě pusť, vždyť mě rozmačkáš!“ A na tázavý pohled dodal: „Jsem v pořádku, už to přešlo!“

„Dobře, tak povídej,“ vyzval ho Karel a pustil ho.

„Zachovalo se nám pár minut záběrů z války s předky. Část z nich vypovídá o zkáze bojového křižníku, po kterém je pojmenována i naše loď. Ten vrak tady, to je ta loď. Jediná, kterou se předkům podařilo sestřelit. Z toho vyplývá, že tahle planeta je svět našich předků,“ zhluboka se nadechl a dodal: „Rozpor je zjevný – pocházíte ze světa, který je teprve na začátku svého vesmírného věku, k nám jste se dostali náhodou, máte zastaralou techniku – vy těžko budete našimi předky. Potom tohle nemůže být vaše Země.“

„Jenže jiná fakta hovoří pro,“ zakroutil Karel hlavou. „Naše informace o Zemi a Slunci jsou správné, vaše přístroje se nezmylily. Domnívám se, že znám příčinu, ale tu si musím ověřit. A to můžu jen z tvé lodi. Chceš pokračovat v průzkumu?“

„Víme víc, než jsme chtěli. Vrátime se a já budu přemítat nad tím, co mohlo být tak důležité, že nám to stálo za totální vyhlazení několika planet!“

„Johane, vracíme se. Veď nás!“ zavelel Karel a přitom myslel na bezpočet zbytečných válek, které pozemšťané svedli.

* * *

Karel už trochu dokázal rozlišovat nálady mimozemšťanů. Byli sice

pozemšťanům velmi podobní, ale mimických svalů měli buď méně, nebo je nevyužívali. Úsměv, i když trochu křečovitý, znali, ale například svrážit čelo nedokázali. Spolehlivým indikátorem jejich rozpoložení však byly oči. Možná proto, že měli tři.

Po návratu z planety, o níž byl přesvědčen, že je to Země, sdělil Karel ostatním, že jsou patrně ztracenými předky trioců. Na otázku, jak to chce dokázat, řekl jen, že je to prosté, když se ví, kde hledat. Vzal si s sebou Johana jako paměťové médium a požádal Carda o přístup k přístrojům. Výsledek ho nepřekvapil, jen rozladil. Poslal Johana, aby posádce sdělil výsledek, a sám se vydal za Cardem.

Během té krátké cesty, jak mu začaly docházet souvislosti, se jeho nálada prudce zhoršila. Když vstoupil do Cardovy pracovny a zjistil, že za stolem sedí velmi naštvaný trioc, neodolal úsměvu. Cardo letmý úsměv opětoval. Najednou však Karel zjistil, že vlastní zloba je pryč. Také si všiml, že Cardo přestal přivírat horní oko a jeho oči se pomalu vrací k obvyklému jasu. Jako by mezi nimi přeskočila jiskra, která napětí vybila. Posadil se na obvyklé místo proti mimozemšťanovi a už otvíral ústa, ale první promluvil Cardo:

„Došel jsem k závěru, že naše podobnost je významná, ať si DNA říká, co chce. Tohle je Země a zároveň planeta mých předků. Předpokládám, že jsi pro to získal důkazy.“

„Ano. Poz...“

„Všechny rozpory se dají vysvětlit jediným způsobem. Stačilo dát problému vynoření na špatných souřadnicích patřičnou důležitost.“

„Co se vlastně stalo? Odbyl jsi to jedinou větou.“

„Když jsme se vynořili ve třírozměrném prostoru, zavolal si mě pilot do kabiny a řekl mi, že jsme málem skončili v místní hvězdě a že jste nám dali špatné souřadnice. Tak špatné, že si myslel, že schválně. Zklidnil jsem ho a nakonec jsme došli k závěru, že váš počítač špatně stanovil dobu, jakou jste strávili v subprostoru. Hledání Slunce podle spektra počítači loď trvalo skoro dvě hodiny. Když jsem se ho pak ptal na zjištěné hodnoty, s despektem mi řekl, že se váš počítač nezmylil, ale že je úplně mimo.“

„Ano, to jsem zjistil také,“ pokýval Karel smutně hlavou, „ale je to pochopitelné. Jeho možnosti odpovídají stavu našeho poznání. S lety subprostorem jsme teprve začali a on prostě výpočty, které fungují při dvojnásobné rychlosti současných hvězdoletů, aplikoval na třistanásobnou rychlost našeho letu. A z toho, co jsi mi vyprávěl, neznáte podmínky při takové rychlosti ani vy. Jenže teď tu máme výsledek, o jakém...“ položil si hlavu do dlaní a zoufale s ní zakýval do stran.

„Když si vzpomenu, jak nás rozhodil návrat po třiceti letech!“ zoufale vykřikl mezi dlaněmi. Pak zvedl hlavu, odhodlán vyřknout tu šílenou číslici nahlas: „Jenže se píše rok 3500!“

„Ano, tak nějak to asi bude,“ řekl tiše Cardo.

„Johan přepočítal váš rok na náš, který je trochu kratší. Někdy po roce 2500 založili pozemšťané kolonii až takhle daleko. Určitě proto, že tam narazili na něco zvláštního – několik hvězdných soustav s vhodnými planetami blízko

sebe. A patrně také na první mimozemšťany. Pak se kolonie z nějakého důvodu postavily proti Zemi a zničily jí... V tomhle ohledu byli pozemšťané vředycky padlí na hlavu a k masakru jim stačil i malý důvod. Ale k proměně planety plné myslících bytostí v poušť? Nad tím zůstává rozum stát.“

„Povaha se nemění a stisknout tlačítko zbraně je snadné... Jde jen o to, co se stane, jaké účinky daná zbraň má... Abys věděl, z války se nám vrátily všechny lodě značně poškozené a zpět je dovedli sami moscarové. Všem lidem přeskočilo, když jim došlo, co způsobili,“ řekl Cardo se sevřeným hrdlem. Dlouho mlčel a prohlížel si Karlovu hřívu, protože ten měl zase obličej schovaný v dlaních. Konečně se zmohl na rozhodný tón:

„Taky jsem došel k nějakému závěru. Jen nevím, jestli se mi ho podaří realizovat.“

„To jsem zvědavý,“ zvedl Karel se zájmem hlavu.

„Vrátím se a zničení Země zabráním!“

„Vrátíš se...“ zopakoval překvapeně Karel a jeho otupělý mozek vystartoval, „tak přece?!“

„Jak myslíš, že jsme věděli, kde jste a zachránili vás! Mé starší já se vrátilo o měsíc zpět a přivezlo podrobné plány. Sice nevím, co se stalo a jak jsme se o vás dozvěděli, ale musel to být pořádný průšvih, když vláda povolila návrat v čase.“

„Návrat v čase? Vy umíte... Proč nevíš, co se stalo?“ došel Karlovi význam Cardových slov.

„Protože v okamžiku změny, ve chvíli přehození výhybky událostí, přestane původní budoucnost existovat a s ní i informace o ní. To, že k tomu došlo, vím proto, že jsem se zúčastnil prací na vaší záchraně.“

„No jo, záchrana jednoho hvězdoletu a zabránění galaktické válce – to jsou nesrovnatelné věci!“

„Musí se to promyslet a propočítat. Nebude jednoduché najít klíčový okamžik, zvláště když jsme zničili všechny archivy. Ale věřím, že několika průzkumnými misemi zjistíme pravý stav věcí.“

„Cardo!“ zasmál se Karel, „už ti někdo řekl, že jsi naivní snílek?!“

„Už jo,“ usmál se Cardo křečovitě, ale protože to byl u trioců normální stav, Karel to nepoznal.

* * *

Když Karel odešel, měl Cardo klid jen chvíli. Jediný moscar na palubě se připomněl:

Cardo, jdu k tobě. Ten nesmysl s návratem musíme probrat!

Aha, poslouchal jsi, konstatoval Cardo a vyslal obraz usmívajícího se moscara s velkým uchem, tak pojd’.

Bíle se zablesklo a moscar stál uprostřed pracovny.

Takže s tím nesouhlasíš?

Budu ti vyprávět příběh, který je součástí našich dějin, vyslal moscar a na malých nožkách odcupital ke stolu, kde si sedl na sedátko pro moscary. Na

rozdíl od trioců máme paměť postavenou především na obrazech, takže ti budu popisovat obrazy, které jsem získal od předků. Je to řetěz událostí, který začal před jedním tisícem šesti sty roky...

Zapomněl jsi, že jsem historik. Pošli mi statický obraz, dokážu si ho podržet před vnitřním zrakem tak dlouho, než popíšeš jeho obsah...

Jak chceš... Tak tady je první. Existence jiných civilizací byla teoreticky probrána, ale samozřejmě jsme si je představovali jako jiné moscary. A za tohoto stavu se objevil stroj, tedy něco pro nás nepředstavitelného...

Co je to za chaos?! podivil se Cardo. Předaný obraz byl nejasný a rozřesený. Cardo se musel hodně snažit, aby odlišil moscara od dalších dvou skvrn.

Nediv se. Je to důsledek působení časoprostorových sil. Sice jsme už znali skládání částečných obrazů, ale moscarů bylo u téhle události málo. Pokračuju!

Ten stroj byl výsadkový člun z hvězdoletu, který zůstal na oběžné dráze. Z něho vystoupil nejdříve moscar a za ním ještě další dvě bytosti. Moscar se představil jako Azuz. Vyprávěl, že pochází z nepřiliš vzdálené budoucnosti, v níž nás navštíví dobytvačné bytosti. Vnutí nám svou vůli, obsadí Tentacolu a udělají si z ní odrazový můstek pro další dobývání Galaxie.

Své dva společníky představil jako zástupce dalších, obdobně postižených civilizací, které přijdou na řadu po nás. Dozvěděli jsme se, že dobyvatelé přemohli další civilizace díky schopnostem, jež od nás převzali. Z toho vyplynul logický závěr – je třeba udělat všechno pro to, aby se průzkumná loď, která nás objeví, nevrátila.

Azuz přivezl podrobné plány, které počítaly s naší podporou. Nakonec se průzkumná loď dobyvatelů opravdu objevila. Podařilo se nám její posádku tak vyděsit, že utekli. Pak poslali druhou, bojovou. Tu jsme zničili dřív, než napáchala nějaké škody. Jako zázrakem jeden bezwinger zůstal v celku, takže ti můžu ukázat jeho podobu...

Předaný obraz byl naprosto ostrý. Ukazoval několik moscarů stojících kolem značně poškozeného humanoida, ležícího v trávě. Tvor byl vysoký kolem dvou metrů a měl čtyři ruce. Na silném a krátkém krku seděla bezvlasá hlava, měla oválný tvar a byla stejně mohutná jako tělo. Musela obsahovat obrovský mozek! Dvě velké oči byly posazeny symetricky kolem malého nosu ve značné vzdálenosti.

Dou však nedal Cardovi čas na nějaké hlubší studium, vyslal další rozmazaný obraz a pokračoval:

Ten moscar u vojenského člunu je Levap, náš hrdina číslo dvě. S tím člunem přiletěl on. Bylo to před jedenácti sty lety. Levap byl také z budoucnosti. Vrátil se o pět set šedesát let zpět. Když jsme pod jeho vedením změnili budoucnost, informace se ztratily, takže nevíme přesně, co se v jeho době stalo a proč se vrátil. Jeho argumenty asi byly závažné, když přesvědčil

radu starších. Mimo jiné jsme zjistili, že změna budoucnosti působí na moscary podstatně destruktivněji než na vás. Polovina těch, co měli od Levapa úplně informace, zemřela. Ze střípků znalostí od mnoha moscarů a pozdějších událostí se nám ovšem nějakou představu podařilo složit. Postavení moscarů bylo tak katastrofální, že Levap ukradl člun připravený pro návrat a měsíc před přiletem lidí...

Cardo si uvědomil, že Dou použil slovo „lidé“ poprvé a přerušil moscarovo vyprávění:

Moment. Když jsme cizince vylovili ze subprostoru, proč jsi nezasáhl ty nebo jiný moscar? Když víte, jak naši předci vypadali, muselo být jasné, o koho jde. Mohl jsi mě přesvědčit, abych je domů nevracel!?

Když jsem je vidět mohl, skrýval jsem se. Nejprve na technické lodi a později na jejich hvězdoletu. Potom jsem byl doma a měl jiné starosti. Pak jsem se skrýval na téhle lodi až do odletu a mojí jedinou šancí bylo nemyslet, neprojevat se. A jiný moscar nezasáhl, protože tam byli sami mladí, kteří to nevědí...

No dobře. Jenomže jméno Země padlo mnohokrát. Musel jsi ho přece zaznamenat...

Vysvětlení je jednoduché. To jméno jsem nikdy dřív neslyšel. Lidé jsou vašimi předky a tahle planeta byla zničena námi, ale centrální svět se jmenoval jinak. U ostatních planet znám jenom souřadnice, a to ještě jen jejich statickou část...

Karel říkal, že tady se lidstvo zrodilo. Zcela logicky by to měl být centrální svět...

Ale, Cardo, věci se mohly mnohokrát změnit. Prostě Země ztratila vliv a hlavního slova se chopila jiná planeta. Podle obrazů od mého předka byl centrální svět přetechnizovaný, celý povrch zabíraly jen lidské stavby. Rostliny tam existovaly už jen ve sklenících. Ten svět se jmenoval Dora...

A moscar vyslal Cardovi obraz nekonečného města táhnoucího se od obzoru k obzoru.

Pokračujeme – říkal jsem, že Levap se zmocnil člunu lidí a přiletěl nám oznámit, že za měsíc se objeví cizinci právě s takovými čluny a že přináší plán, jak se vyhnout budoucnosti, z níž přichází. Jeho plán měl dva jednoduché body. Bod jedna – za každou cenu musíme utajit naše schopnosti, teda kromě schopnosti telepatické komunikace. A i tu musíme omezit na dva tři kilometry. Bod dvě – musíme se naučit jejich řeči a písmu, jejich uvažování a především ovládnání jejich techniky. Musíme se udělat nepostradatelnými, být stále s nimi. Jen tak je budeme moci ovládnout...

Dobře, omezili jste používání některých schopností, ale co váš charakter. Nikdy jsem u žádného moscara nepozoroval touhu po moci. Možná jakousi nadřazenost, ale nikdy jsem se na ně proto nezlobil a teď ji naprosto chápu.

Nepotřebovali dopravní prostředky, telekomunikace, většinu strojů, kterými se člověk s omezenými schopnostmi obklopil! Nějak mi do toho nepasuje požadavek člověka ovládnout. Nebo to všechno je také přetvářka???

Není, skutečně jsme takoví. Jde o to, jak se chápe slovo „ovládnout“. Přeci když někoho ovládám, nemusí to být jen k jeho škodě. V tomto smyslu vás ovládáme už tisíc let – pozoroval jsi, a jako historik máš přístup všude, že by moscarové nějak zasahovali do dění na kterékoliv planetě???

Máš pravdu, neupozoroval. Děláte to dobře... nebo se já neumím dívat!!!

Cardo, proč ta zloba. Podezříváš nás neprávem! Vždyť víš, že na vašich planetách skoro žádní moscarové nejsou. Leda jako studenti nebo turisté. Ujišťuju tě, že jsme do vašich záležitostí zasáhli jen čtyřikrát... Vlastně teď po páté, když jsem odstranil Dinora... Ale to byla akce dvou starců, co nepochopili historickou důležitost vraha jejich kamarádů...

Z moscara čísel smutek a beznaděj. To Carda probralo.

Promiň, Dou, nechal jsem se strhnout filosofickými otázkami a zapomněl jsem, že ti vděčím za život. Pokračujme ve vyprávění. Chceš mě přesvědčit, abych se nepokusil zabránit válce s předky.

To chci... Levap zrealizoval svůj plán – naučil nás řeči lidí a na člunu vyškolil několik desítek moscarů v jeho ovládnutí. Také jsme měli připravený scénář setkání a v okolí místa, kde měli cizinci přistát, jsme shromáždili jen ty vyškolené...

Moscar vyslal Cardovi další obraz – dva kosmické čluny v trávě, podivně se lesknoucí ve večerním slunci, několik lidí ve skafandrech a kolem množství moscarů.

Lidé měli v každém výsadečném týmu receptivního jedince, přes něhož jsme navázali kontakt. První setkání i následující vývoj probíhal podle Levapova plánu. Ale jen asi osmdesát let. Jednoho krásného dne přilétl jiný člun a byl v něm náš hrdina číslo tři...

Cardo přijal rozmazaný obrázek člunu s hrdinným moscarem, který se od prvního obrázku s Levapem moc nelišil. Dou se ale neurazil.

Já vím, že ti připadají všichni moscarové stejní, ale skutečně je tohle někdo jiný. Jmenoval se Anaj. Ve vypjaté chvíli jeden moscar zachránil teleportací sebe a dva lidi. Zachránění si to nenechali pro sebe, a tak se rozběhlo v tichosti vyšetřování. Lidem se ale zdálo, že vyšetřování někdo ovlivňuje a zdržuje. Anaj si vzal příklad z Levapa a ve vhodnou chvíli sebral stroj času a vrátil se o půl roku zpět. Přišel nám říct, že k nám přiletí vojenský křižník a vezme jako rukojmí radu starších...

Předpokládám, že jste s tím něco udělali, neudržel se Cardo. Znamená to, že jste změnilí budoucnost. Tak jak můžete vědět, co se ve zrušené budoucnosti stalo???

Nepřerušuj pořád, právě jsem to chtěl říct. Víme to s dostatečnou přesností proto, že tentokrát to už neproběhlo tak hladce. Shodou okolností byl na jiné

planetě připravený druhý stroj, o kterém Anaj nevěděl. Když lidé zjistili, že se ztratil vraceč i Anaj, správně usoudili, co se stalo, a vrátili se druhým strojem zpět. Zůstalo nám záhadou, jak zjistili, že se Anaj vrátil o půl roku. Ale asi jde o náhodu. Jen několik hodin po tom, co se Anaj objevil u nás, získal ten, který se vrátil druhým strojem, spojení s vojenskou rozvědkou a všechno jim řekl. A vojáci zareagovali jako obvykle – neposlali na moscary jeden křižník, ale rovnou celou flotilu. Ale my jsme na ně byli připraveni...

Cardo zaznamenal nesrovnalost a hned protestoval: *Mezi lodí a celou flotilou je podstatný rozdíl. Jak jste na ně mohli být připraveni, když jste čekali jeden křižník? A vůbec – copak měli moscarové někdy flotilu kosmických lodí, která by se takové síle ubránila???*

I tady nám pomohla náhoda. Ve chvíli, kdy lidé změnili budoucnost, postaraly se časoprostorové síly i o Anaje...

Zmizel?

Samozřejmě. I s člunem. V té době jsme díky lidem věděli o čase dost, takže bylo jasné, že se děje něco nekalého. Po třech dnech se zjevila stovka lodí v naší soustavě a obklíčila planetu. Správně jsme odhadli, že své lodě umístí na dvojnásobek vzdálenosti, na jakou moscar doskočí. Den před jejich přiletem se těch několik člunů, které jsme od lidí měli laskavě k dispozici, přesunulo na Vicino. Když víš, že Vicino má excentrickou dráhu a nakolik se planetě přiblíží, jednoduchým výpočtem zjistíš, že ...

...minimálně jedna loď byla tak blízko měsíce, že jste se dostali na palubu, doplnil Cardo.

Skutečně, lidé na ten měsíc zapoměli. Samotné lodě byly tak blízko sebe, že jsme se během krátké chvíle dostali na většinu z nich a ovládli jsme jejich velitele. Než si posádky něčeho všimly, bylo pozdě. Protože nás bylo málo, zasimulovala jedna obsazená loď technické potíže a přiblížila se planetě natolik, že na její palubu skočili další. Když se loď vrátila na místo v sestavě, dostaly i zbývající lodě svého moscara a bitva skončila dřív, než začala...

Cardo smutně pokýval hlavou.

Zbytek si dokážu představit sám – z hlav velitelů jste dostali dislokaci dalších lodí a buď jste je připojili ke své flotile, nebo zničili. Nakonec jste měli většinu lodí a lidé se neměli čím bránit. Postupně jste navštívili všechny významné planety a proměnili je v poušť. A jste hrdí na to, že jste pozabíjeli milión rozumných bytostí!!!

Cardo už se neovládl. Zapomněl, že má před sebou moscara, a začal křičet.

„To mě má jako přesvědčit, abych nechtěl té šílené likvidaci zabránit? Řekni mi jediný důvod, proč bych měl od svého úmyslu upustit!“

Dou si sdělení přečetl v Cardově mysli a odpověděl:

Uklidni se, příteli. A zamysli se. Říkal jsem ti to proto, abys pochopil, že je to výsledek událostí v takové sířce, že jejich běh neovlivníš. To chceš, aby těch

šest set miliard bytostí znova umíralo? Nebo aby se moscarové stali pokusnými objekty a lidé je takzvaně zkoumali, aby odhalili všechna jejich tajemství? Nebude lepší protentokrát nechat minulost takovou, jaká je? A hlavně neobracej hněv proti mně, já tam nebyl, i pro mě je to historie!

Žádný historik, a Cardo nebyl výjimkou, nezůstal dlouho rozčilený. *Asi ano. Promiň, nechal jsem se unést... Ted' mě prosím nech o samotě, ať to v klidu promyslím, požádal Cardo a s přivřenýma očima čekal, až Dou zmizí.*

* * *

Cardo udělal, jak slíbil. Znova si prošel události, jež mu Dou popsal, do toho zakomponoval záběry z filmů, které viděl jako historik, a připojil to, co viděl na planetě pod nimi. Brzy našel rozpory a dospěl k závěru, že pravdivé jsou obrazy od moscara, ne ty z filmů.

Tak se mi líbíš, příteli, ozval se mu Dou tiše v hlavě. Žádný trioc si nedokáže představit, jak ho moscar vnímá. Když vás nevidíme a jsme odkázáni jen na myšlenky, vnímáme jakési schéma vašich myšlenek, snad by se dalo říct průřez vaší osobností. Necvičený moscar vidí ve většině případů chaos. Jen moscar jako já, který s vámi strávil dostatek času, dokáže oddělit jednotlivé vrstvy a dopátrat se nějakého výsledku. Ale ty jsi výjimka i mezi historiky – nejen těmi současnými, ale všemi, které jsem poznal. Tvé schéma je umělecké dílo...

Cardo seděl bez hnutí a bez myšlenky. Poslouchal moscarovo vyznání a bál se nad ním přemýšlet, aby se Dou neurazil. Zvláště poslední věta ho konsternovala. Byl to obrát, kterým moscar moscarovi skládal tu nejhlubší poklonu. Ještě neslyšel, že by to kdy nějaký moscar řekl triocovi. Ale podvědomí ho zradilo, to se nezastaví před ničím!

Zajímavé načasování, ozval se ten věčný šťoural v něm a Dou to přirozeně zachytil.

Nikoliv, je to špatné načasování. Vážím si tě a je mi ctí nazývat tě přítelem. A dokážu ti to jednoduchým způsobem – ať se rozhodneš jakkoliv, neublížím ti. Natolik důvěřuji tvé úvaze, tvé nestrannosti, že připustím možnost, že se mýlím. Slibuji, že se uzavřu a nebudu poslouchat. Kdybys volal, musíš přes komunikátor. Pokračuj.

Ještě chvilinku Cardo vnímal moscarův kontakt, jakousi nosnou vlnu, ale pak zmizel i ten. Zatřepal hlavou, zvedl se a dal si několik koleček kolem stolu. Přitom vytvářel blokádu tak, jak ho učil Dou, aniž tušil, že se to Cardovi někdy hodí proti němu.

Když byl sám ve všech významech toho slova, nabraly jeho myšlenky na rychlosti. Jako by mu ta blokáda pročistila hlavu a umožnila plně rozvinout schopnosti vylepšeného mozku historika. Pak narazil na zajímavou informaci. Zavolal si do pracovny Karla a posadil ho proti sobě.

„Zavolal jsem si tě, protože jsem se mezitím dozvěděl spoustu informací. Jde mi o jedno slovo. Zdálo se mi, že jsem ho od tebe slyšel. Co ti říká jméno Dora?“

„U nás je to ženské jméno. Ale tobě spíš jde o planetu.“ Když Cardo přikývl, dodal: „Z ní jsme museli utéct a oni se nás pokusili sestřelit. Co je s ní? Nejspíš bude stejně mrtvá jako Země.“

„Ještě víc než Země, tam přežte nikdy nic nerostlo.“

„Máš přesné informace. Kde jsi k nim přišel?“

„Co bys řekl, kdybychom se tam taky podívali?“ vyhnul se Cardo odpovědi.

„Klidně.“

„Ale máme jen statickou část souřadnic a nemáme referenční bod. Předpokládám, že Johan bude mít úplné souřadnice. Pošli ho prosím tě k pilotům. Když známe rok, můžeme vypočítat aktuální souřadnice... Ještě ti chci sdělit závěry, k nimž jsem dospěl. Je blbost vracet se a snažit se změnit historii půlky Galaxie. Ale poletíme domů, vymůžu pro vás stroj času a všechny vás vrátím do roku 2111.“

„Děkuji ti, šlechetný příteli... Jdu pro toho Johana,“ řekl Karel a zvedl se od stolu. Celou cestu pak měl před očima Cardův obličej plný účasti s jejich osudem. Ale ty oči, ty do téhle tváře nepasovaly. Oči říkaly, že Cardo něco chystá a že ten návrat neprosadí jen tak z dobroty srdce.

* * *

Triocí loď se přesunula tím tichým způsobem, kdy jen řídicí počítač a pilot vědí, že k přesunu došlo. Počítač to oznámil Cardovi a ten si zavolal Karla.

„Karle, jsme u Dory. Příklad prosím i s posádkou do pozorovatelný.“

Pozorovatelná byla rozlehlá místnost v kulovité nástavbě, která sloužila pro astronomická pozorování. Než pozemšťané vstoupili, většina se domnívala, že budou stát na „dně“ koule. Ale podlaha byla rovná. Překvapivý byl její podivně hladký povrch, ale v téměř úplné tmě se nedal určit materiál.

Kamkoli se podívali, třpytily se hvězdy. Vlevo matně zářila okrová koule a téměř neznatelně se zvětšovala. Pojednou se v jejím středu ukázal červený chvějící se bod a ozval se Cardův komentář:

„Tohle je měsíc planety Dora... Teď se prosím vás lehce rozkročte, chytněte se za ruce a připravte se...“

Náhlé tušení donutilo Karla zavřít oči. Hned vzápětí slyšel překvapené vzdechy ostatních a přes rukavice cítil, jak ti dva vedle něho ztrácí stabilitu. Chytil je pevněji, a když se přestali kymáčet, pomalu otevřel oči. Skutečnost předčila očekávání. Podlaha byla průhledná a neexistovalo místočko, kterého by se zrak mohl zachytit. Když těm vedle došlo, co provádí, chytili pevněji oni jeho. Ale srovnal se s tím pohledem poměrně rychle.

Hluboko pod lodí byla planeta ozářená sluncem. Její černý skalnatý povrch byl vidět jen místy. Většina povrchu byla šedivá. Určitě šlo o stavby – na planetě bylo jediné město od obzoru k obzoru. Karlovi se mihl před očima

kreslený obrázek z ilustrace k románu, který četl v mládí a na kterém bylo něco podobného. Podvědomí dodalo i popis obrázku: „Trantor v době největšího rozkvětu impéria“. Karel si uvědomil, že mu chybí slunce, které tu někde musí být. Zvedl hlavu ke stropu a po chvíli objevil tmavé místo, které ho zakrývalo. Chytré, pomyslel si.

„Trochu planetu přiblížím,“ řekl Cardo.

„Taky uber trochu jas,“ požádal ho Karel, který zase hlavu sklonil. Šedostříbrný povrch hodně světla odrážel a slunce nezeslabené atmosférou bránilo pozorovat detaily.

Cardo planetu přiblížil tak, že měli dojem, že se vznáší jen pár metrů nad budovami, širokými ulicemi, visutými mosty a složitými křižovatkami. Jenže to všechno si bylo třeba domyslet. Neexistovala budova, která by zůstala vcelku, most, který se nepropadl, ulice, která by nebyla pohřbena pod tunami sutí. Kruhová místa, kde byl vidět černý povrch planety, tam evidentně nebyla proto, že by je architekti zapoměli zastavět. Ostře vymezené hranice, které se táhly napříč ulicemi i budovami, dávaly tušit, co se tady stalo. Bylo to už tisíc let, ale kosmický chlad všechno konzervoval. Vypadalo to, jako by lidé odešli teprve včera.

„Jaký význam mělo takové ničení. Proč, Cardo, proč jste to udělali?“

„Znám odpověď,“ ozval se tiše Cardo až po notné chvíli, „ale protože vás chci vrátit do vaší doby, nesmím to prozradit. Promiňte mi...“ Dlouho bylo ticho, až Cardo navázal: „Trioci to nezpůsobili, to vaši potomci udělali chyby, které vedly k jejich vyhlazení. Trioci mají vinu v tom, že takovou genocidu dopustili. Nevím, co je horší.“

Když bylo ticho nesnesitelné, ozval se hlas počítače a všechny přiměl zvednout hlavy:

„Pozor, objevila se kosmická loď. Byla schovaná za měsícem.“

Okrový měsíc se v obdélníkovém výřezu rychle přibližoval a zároveň uhýbal vlevo. Z jeho zákrytu vyplouvala mohutná loď, evidentně bojový křižník. Počítač nahlas vyslovil to, co si všichni mysleli: „Loď je těžce poškozená a bez života!“

I na velkou vzdálenost bylo zřejmé, že v pravé straně zeje obrovská díra. Postupně se obraz přiblížil tak, že bylo možné rozeznat detaily na poškozeném trupu. Teď bylo zřejmé, že poškození způsobil výbuch na palubě, který roztrhl pancéřovaný trup v délce několika desítek metrů.

„Tenhle typ znám a je to hodně divné,“ ozval se Karel, „ta díra je totiž na místě odpalovací komory SP střel. Výbuch hlavice na takovém místě by patrně přivedl k výbuchu i ostatní střely. Ta loď se měla vypařit. Ale je to hodně starý typ, tak z roku...“

To, co spatřil, ho zbavilo slov. Obraz se přiblížil tak, že byly vidět detaily. Postupně klouzal od zádi k tupé špici. Pozemšťané nevěřili vlastním očím. Každý znak jména lodi měl jinou barvu a zněl: DUHA. Cardo jejich překvapení nerozuměl a dožadoval se vysvětlení. Karel tak učinil:

„Z téhle lodi na nás nechal Altar poslat SP střelu. Její zákeřnost je právě

v tom, že nezjistíš, že na tebe letí, protože se noří do subprostoru ještě před opuštěním odpalovací komory a vynoří se těsně před cílem. Podle naprogramování to může být i míň než sto metrů. Tentokrát ale bylo něco špatně – nás to urychlilo na třistanásobek a nějak to odnesla i tahle loď.“

„Seso,“ přikázal Cardo, „zjisti nám stáří lodi.“ Pak v září měsíce zachytil Karlův udivený výraz a vysvětlil: „Použil jsi slova, jejichž kombinace zavání průšvihem. Myslím, že měření potvrdí můj odhad.“

„Která slova?“

„Subprostor a exploze. Tam, kde je přemíra energie a subprostor, tam je ve hře i čas. Domnívám se, že loď se nevypařila jen proto, že se energie využila k přesunu v čase. Podle mě bude materiál lodi mladý, rozhodně ne jeden a půl tisíciletí.“

„Měření provedena. Stáří lodi je dvě stě padesát až dvě stě osmdesát let.“

„Vidíte, měl jsem pravdu. Lodi bylo pár let, když se přesunula v čase. Tady se objevila přibližně před dvě stě třiceti lety.“

„Nechtěl bych být na jejich místě,“ otřásl se Karel. „Můžu tě, Cardo, požádat o čas a energii?“

„Chceš letět na tu loď?“

„Ne. Teď je to jen létající hrobka. Těžko tam bude něco zvláštního... Chtěl bych, abychom změnili postavení vůči tomu měsíci. Abys rozuměl – Dora má malou astronomickou zvláštnost. Je to druhý malý měsíc, který je na stejné dráze jako ten velký. Nikde ho ale nevidím, možná je schovaný za tím velkým.“

„Seso, najdi druhý měsíc... A my půjdeme, to bude chvíli trvat.“

* * *

Blížili se ke kajutám lidí.

Náhle Carda srazila na kolena silná bolest hlavy. Zrak se mu zakalil a prudká křeč mu zkroutila celé tělo. Padl na záda, chytil se za hlavu, házel sebou z boku na bok a tiše sténal. Karla zabořila hlava a nohy se mu podlomily. Ostatním se jen zatočila hlava. Jaroslav pomohl Karlovi na nohy a nechápavě se zeptal:

„Co se děje???“

„Nevím...“ řekl Karel, ale hned se opravil: „Možná takhle vypadá cestování v čase.“

Poklekl ke Cardovi, který přestal sténat – ztratil vědomí. Bolest se z jeho tváře vytratila, ale stále rozhazoval rukama i nohama a tělo sebou podivně škubalo. Karel zvedl hlavu a křikl ke stropu, jak to viděl u Carda:

„Seso, naved' nás k ošetřovně!“

„Není třeba – vyčkejte, zdravotník je na cestě.“

Skutečně se po několika sekundách za ohybem vynořil robot. Přiběhl,

jemně Karla odstrčil, levou rukou uchovil Cardovu pravačku a pravou mu vyhrnul rukáv. Pak přitiskl ukazovák pravé ruky na Cardův loket.

„Co se mu stalo a cos mu dal?“

„Časová difúze. Dal jsem mu sedativa.“

„To jako že jsme se přesunuli v čase?“

„My ne. Někde mimo nás došlo ke změně časoprostoru a vlna změny přemazává jeho paměť. Vy jste nic nepocítil?“

„Něco mě praštilo po hlavě a na chvíli jsem oslepl.“

„Čím větší spojitost s danou změnou, tím větší intenzita bolesti.“

„Bude v pořádku?“

„Ano,“ přikývl robot a opatrně vzal Carda do náruče. „Odnesu ho do jeho kajuty a za šest hodin se probere.“

„Seso,“ oslovil Karel ještě jednou počítač lodi, „kdo teď velí?“

„Vy,“ zněla okamžitá odpověď. S tím Karel nepočítal. Chvíli mu trvalo, než to strávil. Pak se obrátil na posádku:

„Běžte k nám, já půjdu do pilotní kabiny. Poohlédneme se po chybějícím měsíčku a poletíme zpět.“

V pilotní kabině našel mírně zmoženého pilota. Teď už věděl a mohl si zažertovat. Nasadil chápavý výraz a řekl:

„Časová difúze je pěkný svinstvo, že...“

+ + +

6. Gordický uzel

Po návratu se pozemšťané opět usídlili ve „své“ části překladové stanice na měsíci neobydlené planety. Když se Cardo vyspal ze sedativ, vydal se složit účty své vládě.

Karel teď seděl ve společenské místnosti v křesle a hloubal nad tím, co se mohlo stát s druhým měsícem Dory. Nabízelo se mnoho variant včetně té, že ho Altarovi potomci použili jako stavební materiál.

„Veliteli, Cardo chce s vámi mluvit,“ volal Johan z komunikační místnosti, kde už čtrnáct dní vysedával a čekal na tuto chvíli.

Karel se posadil vedle Johana a usmál se na Carda.

„Ahoj. Jak jsme dopadli?“

„Dobře. Dostal jsem povolení vrátit vás do roku 2111. Připravte se. Dnes večer nebo nejpozději zítra ráno bude loď hotova a vyrazíme!“

„Věř, že se už nemůžeme dočkat. A zjistil jsi, proč jsi na zpáteční cestě omdlel?“

„Některý historik se vrátil v čase a uvedl bojové jednotky do pohotovosti ještě před Dinorovým útokem na vládní palác v hlavním městě.“

„To, že Dinor zaútočil na vládu, jsi mi neřekl.“

„Nejenže jsem ti to řekl,“ zasmál se Cardo, „ale patrně jsi to viděl na vlastní oči. Jenže po změně minulosti ti to časoprostorové síly vymazaly z paměti.“

„A jak to víš ty?“

„Ani já, ani nikdo jiný nezná podrobnosti, ale to, že máme sročení bojových křižníků nad hlavním městem a že se tam Dinor objevil, jasně naznačuje, že se původně něco takového stalo.“

„Pak by mě zajímalo, proč se ten historik nevrátil tak, aby ho pomohl dopadnout. Říkal jsi něco o tom, že před krádeží křižníku jste ho málem chytili.“

„Problém je v tom, že pak by se jeho návrat překrýval s mým návratem. Dvě vnořené změny reality zákon přísně zakazuje, protože neumíme předpovědět, jak se konzistenční síly zachovají. Ne že by to vědci nezkusili, ale už první pokus ukázal, jak katastroficky vypadá alergická reakce časoprostorových sil.“

„Hmm, je to komplikované.“

„Je to jen otázka zvyku... Musím končit. Brzy na shledanou.“

„Jdeme se připravit. Ahoj.“

* * *

„Kde to jsme?“ divil se Karel obrazu na telestěně v Cardově kanceláři. Většinu

zobrazovací plochy pokrývala černě bez hvězd, jen uprostřed ve značné vzdálenosti se mihotalo nějaké světýlko.

„V mezigalaktickém prostoru. Pro tak dlouhý časový skok potřebujeme dostatek prázdného místa, aby se zjednodušily výpočty.“

„Jejda. Takhle daleko ještě žádný člověk nebyl!“

„Ani žádný trioc.“

„Předpokládám, že výpočty už máte hotové a nestrávíme tu další týden.“

„Ano. Výpočty máme připravené.“

„Na co čekáme?“

„Na dosažení přesné pozice. Každým okamžikem...“

„Jsme na pozici,“ oznámil mozek hvězdoletu. Mám provést návrat?“

„Ano.“

Karel očekával nějaké pocity, ale nestalo se nic. Vlastně přeci jen se něco změnilo – stěna teď zářila jasným svitem tisíce hvězd Galaxie, která se přiblížila o tisíc pět set světelných let. Řídicí mozek po chvíli oznámil, že dosáhli předpokládaného času.

„Dobře, Sesó, pokračuj podle plánu,“ přikázal Cardo a obrátil se na Karla. „Letíme k Zemi.“

Opět se bez jediného záchvěvu změnilo zobrazení okolního vesmíru. Obraz se na okamžik zamžkl a uprostřed stěny slabě zářilo malinkaté slunce a na okrajích se tísnilo ostatní hvězdy.

„Hmm, žádnou Zemi nevidím... Tohle je Slunce?“

„Jsme nad rovinou ekliptiky. Sesó provede pozorování Sluneční soustavy a určí bezpečný vstupní bod. Abychom se s něčím nesrazili. Pak se tam přesuneme jedním skokem.“

„Jak to udělá z takové dálky?“

„Vyslal mikrosundu. Za pár minut se vrátí s informacemi.“

„Připadá mi nebezpečné, když nepoužíváte subprostor, vynořit se na souřadnicích našeho vstupního bodu soustavy. Změna může nastat během sekundy a...“

„Taky se vynoříme jinde, neboj se. Na rozdíl od přesunu subprostorem je ten náš způsob ovlivněn gravitací jen nepatrně. Vynoříme se poblíž Slunce.“

„Vaše skoky prostorem jsou opravdu úžasné. Jak to funguje?“

„No...“ zamyslel se Cardo, „vzpomínáš si na příměr, který jsi použil pro subprostorový tunel? To s tím přeloženým papírem propíchnutým tužkou?“

„Vzpomínám.“

„Tehle příměr funguje i pro náš způsob přesunu vesmírem. Jen ty body nejsou tří-, ale čtyřrozměrné.“

„Myslíš to tak, že si otevřete současně vstupní a výstupní subprostorové okno...“ řekl Karel, pozvedl ruce a lehce tleskl, „a propojíte je?“

„Hodně zjednodušené, ale tak nějak to bude.“

Karel se hluboce zamyslel a pak vznesl logickou otázku: „Jak otevřete výstupní okno na dálku?“

„Dobrá otázka,“ zasmál se Cardo, „ale naprosto nesmyslná! Jednak uvažuješ trojrozměrné a navíc mluvíme o analogii, ne o reálné situaci. Těžko

podle dětské kresby slunce můžeš klást ty správné otázky na vlastnosti toho reálného. Otázka 'Za jakých podmínek bude hnědé slunce žíhané fialovým otiskem palce?' asi není ta pravá.“

„Tak dobře, už se na nic neptám... Když jsou ty body čtyřrozměrné, je propojení mezi nimi v pátém rozměru – to jsi mi chtěl říct?“

„Ano, přesně to jsem měl na mysli.“

„Jsem realista. Pátý rozměr a já – to je ztráta...“

„Promiňte – dokončil jsem průzkum soustavy,“ vstoupil do rozhovoru mozek hvězdoletu, „zjištění jsou velmi překvapivá. V soustavě není žádný provoz – a to ani rádiový. Navíc planetu Zemi obepíná prstenec odpadu s nerovnoměrnou hustotou. Úplné smetiště.“

„Odpad na oběžné dráze? Nejsme takový čuňata!“ vykřikl Karel. „Seso, můžeš nám to smetiště ukázat?“

Obraz se změnil a Karel i Cardo vydechli překvapením. To nebyly odpadky! Kosmickým prostorem poletovaly trosky stovek hvězdoletů nejroztodivnějších velikostí a tvarů.

* * *

Přelétali nad prstencem troskek. Karel prosil o jeden přelet – třeba najdou ještě někoho na živu. Detektor ale mlčel. Ať se stalo cokoli, stalo se to asi už dávno.

„To není dobré,“ opakoval Karel minimálně po desáté, „tady je snad celá pozemská flotila... Cardo, opravdu jsme v roce 2111?“

„Je mi líto, příteli, jsme ve správném roce. Seso to ověřil.“

„Nezapomněl jsi na maskování?“

„Ne. Aktivovali jsme ho už při vstupu do soustavy... Seso, zobraz nám povrch planety.“

Obraz pronikl mračným příkrovem. Cardo to nepostřehl, ale Karel si ihned uvědomil změněné obrysy kontinentů. Na povrchu spatřili vypálená místa bez vegetace. Jinde zase zuřily rozlehlé požáry.

Obraz se více přiblížil a už nemohlo být pochyb – někdo napadl Zemi z oběžné dráhy. Střely kosmos-planeta přeřaly dálnice, zbořily mosty a změnily města v obrovské krátery.

Pod Karlem se podlomila kolena a musel si sednout. Hlava se mu točila a oči zalité slzami pálily. Cardo se poctivě snažil představit si, co právě prožívá jeho přítel. Přitom si uvědomil ten propastný rozdíl mezi sledováním historického záznamu a reality. Na něco takového se nedá připravit! Když viděl, jak se Karlovi ztrácí barva z tváří a oči mu lezou z důlků, nedokázal mlčet.

„Karle... Karle, příteli, ovládni se. Hmm... Nevím, co říkají lidé v těžké situaci... Neztrácej naději, však něco vymyslíme. Začneme tím...“

Signál interkomu Carda přerušil, ale on vyrušení uvítal. Přikázal vypnout zobrazení zdevastované planety a přepojit hovor. Na druhém konci byla Edita. Žádala si Karla s tím, že oběd je na stole. Překvapilo ji, když se Cardo otázel: „Jste lékařka, že?“

„Ano. Stalo se něco?“

Ale Cardo nic nevyšvětloval, rovnou vydal rozkaz: „Pošlete Johana do mé kanceláře a připravte Karlovi postel. Ihned!“

Zrušil spojení. Trhnutím zvedl konsternovaného přítele z křesla a trochu s ním zatřásl. I když byl o hlavu menší, jako historik měl velkou sílu i bez aktivátoru.

Trochu povyskočil a velmi hlasitě křikl Karlovi přímo do ucha: „Jdeme!!!“ To Karla trochu probralo a nechal se vytáhnout ven z kanceláře. Ušli jen pár metrů, když přiběhl Johan a převzal svého velitele.

„Co se mu stalo?“

„Člověk... ani trioc... nevidí každý den vypálenou planetu.“

„Nerozumím. Jakou planetu?“

„Jsme na oběžné dráze Země, Johane,“ řekl Cardo smutně. „A píše se rok 2111!“

* * *

Hvězdolet pomalu obeplouval planetu. Prohledával vraky bojových lodí a zkoumal povrch.

Počítač Cardovi tvrdil, že z Nupače převzal dostatek údajů o Zemi a lidstvu, že dokáže stanovit počet obětí a ohodnotit aktuální stav. Cardo krátce poobědval a teď seděl ve své kanceláři a přemýšlel nad novými skutečnostmi a hlavně se snažil přijít na to, kde získat informace. Jednoduchá úvaha pravila, že ti na planetě, co o tomto konfliktu něco věděli, jsou mrtví.

„Chce s vámi mluvit zástupce lidí,“ ozval se mozek hvězdoletu, „mohu spojit?“

„Ano.“

„Dobrý den, jmenuji se Albert a zastupuji kapitána.“

„Dobrý den, je v pořádku?“

„Lékařka mu naordinovala šestihodinový spánek, takže ano, bude v pořádku... Dovolím si zeptat se, co chcete dělat dál?“

„Uděláme tři oblety jako minule a provedeme kompletní průzkum. Polovinu rovníkového obletu už máme za sebou. Karel chtěl prohledat trosky, jestli nezůstal někdo živý... Co dál, nevím.“

„Dovolím si navrhnout, abychom tu zůstali, dokud se kapitán neprobudí.“

„Souhlasím.“

* * *

Karel vstoupil do Cardovy kanceláře a letmo se usmál.

„Ahoj.“

„Pěkně jsi mě vyděsil. Jak ti je, příteli?“

„Už je to dobré. Pospal jsem si. Musím se ti omluvit za takovou slabost, nějak jsem to nezvládl. Ale teď vím, co máme udělat. Probral jsem to s posádkou a jednoznačně nám vyšlo, že máme letět na Doru... Můžu se

něco zeptat počítače?“

„Samozřejmě.“

„Seso, dokážeš komunikovat s našimi systémy v reálném čase?“

„Naprosto bez problémů.“

„Seso, představuji si to tak, že se vynoříme nad hlavním astroportem na planetě Dora. Fixní část souřadnic znáš. Jak dlouho bude trvat výpočet aktuální pozice?“

„Nic... Můj prediktivní algoritmus odhadl, co bude následovat – spočítal jsem ty souřadnice už před dvěma hodinami.“

„Tak to mu za mě poděkuj! Cardo, vydej rozkaz, prosím.“

Krátce nato se hvězdolet dvěma skoky ocitl nad hlavním astroportem Altarovy planety. Trvalo celých pět sekund, než si jich někdo všiml. První armáda, která se místo letu subprostorem dokáže přesouvat skoky, bude mít velkou strategickou výhodu, pomyslel si Karel.

Na stěně Cardovy kanceláře se objevil agresivně se tvářící mladý muž ve vojenské uniformě.

„Identifikujte se, nebo vás sestřelíme!“

„A jak nás zaměříte?“ ušklíbl se Karel a oslovil mozek hvězdoletu. „Seso, prosím maskování.“

„Tak co? Ještě chcete slibovat něco, co nemůžete splnit?“

„Dobře. Co si přejete,“ řekl voják smířlivějším tónem, ale stále se tvářil jako buldok.

„Altara.“

„Malý moment, přepojím vás.“

Obraz se na půl minuty ztratil. Voják zřejmě informoval Altara. Pak se objevil neznámý muž a mlčky Karla pozoroval.

„Jmenuji se Lokran a jsem Altarův zástupce. Kde se tu berete, pane Tichý?“

„Chtěl jsem se vrátit domů a našel jsem Zemi vypálenou. Přišel jsem se zeptat proč. Jste první na seznamu! Pak by mě taky zajímalo, kde máte Magdu.“

„Vy jste ale zvědavý. Všem jste způsobil řadu problémů. To je tak všechno, co vám k tomu řeknu. Zmizte zase tam, odkud jste přišel!“

Lokran stiskl tlačítko a spojení přerušil. Karel chvíli bez hnutí pozoroval černou stěnu a cítil, jak v něm narůstá vztek. Potom se otočil na Carda, který stál mimo dosah kamery, a zeptal se:

„Dovolíš mi jeden výstřel?“

„Kam chceš střílet? Jestli do lidí, pak jsem tě špatně poznal. To bych nedovolil.“

„To se neboj, příteli... Jen ho potřebuju vystrašit, ale něčím pořádným. Já už totiž vím, proč jsme ten druhý malý měsíc v roce 3500 nenašli. My jsme ho totiž sestřelili pro výstrahu. Dneska. Je nepoužitý, neobydlený... Co tomu říkáš?“

Cardo se krátce zamyslel a pak oslovil počítač: „Seso, zkontroluj malý měsíc, jestli tam nejsou známky života.“

Hvězdolet potřeboval jen tři prostorové skoky, aby naskenoval celý povrch malého měsíce, obíhajícího Doru po stejné dráze jako jeho větší brácha, a počítač nahlásil: „Není tam žádný signál. Nic biologického.“

„Dobře, Sesó. Slyšel jsi Karla. Znič ten kámen.“

* * *

Rychlost, s jakou se přihlásila komunikační centrála Dory, byla dojemná. Pořád tam seděl ten čokl.

„Zastavte palbu! Dejte nám prosím chvíli, sháníme pana Newmana.“

Po půlminutě se skutečně Altar objevil. Tvářil se neproniknutelně. Několik vteřin si Karla mlčky měřil. Karel došel k závěru, že bič už použil a teď je na řadě trochu cukru.

„Dobrý den, pane Newmane,“ pozdravil podřízeným tónem.

„I vám, pane Tichý... Hezká demonstrace síly. Připravil jste nás o pořádný kus stavebního materiálu... Ale to u vás není nic nového – vy jste takové naše prokletí... Rozhodně se nechováte tiše!“

„K věci, pane Newmane... Co jste udělal svému rodišti? Už vám nestačilo zabít jednotlivce, tak jste tam poslal křížníky?! Co mohlo být důvodem k takovému masakru?“

„Není pravděpodobné, že byste mi věřil, když řeknu, že jsem něco takového neplánoval a že se mi to vymklo z rukou... Přiznávám, že jsem tu lavinu spustil. Věřte mi, že přestože to nebylo mé rozhodnutí, není dne, kdy bych nelitoval!“

„Můžete mi už konečně říct něco konkrétního?“

„To by trvalo dlouho. Mám jiný návrh – pošlu vám soubor historických dat. Nevím, kde jste všude byl poslední čtyři roky, ale pro nás je to historie. Naši historici všechno sepsali a utřídili, bude se vám to dobře číst.“

„Jenže počítač na téhle lodi je jiný. Musíte to zredukovat na nějaký jednoduchý formát.“

„Ano, vaše loď. Experti mě upozornili, že tenhle typ nevyrobí nikdo. Na kterém vrakovišti jste k ní přišel?“

„Máte štěstí,“ zasmál se Karel, „že majitel lodi není mstivý. Myslím, že z Dory by bylo pěkné oraniště... Jedna ukázka naší výzbroje vám byla málo?“

„Snad byste nechtěl střílet na nevinné lidi? Ostatní s vašimi problémy nemají nic společného!“

„Snažte se zbytečně. Zapomínáte, že nejsem pozemský politik a že mi nejde o znovuzvolení a ani o koryto. Nikdo z vašich občanů není nevinný, protože se všichni podílí na vašem bohatství a vaší moci!“

„Vy jste cynik, pane Tichý!“

„Říká člověk, který vyvolal konflikt s miliardou obětí!“

„Počkejte, až si prostudujete fakta. Já jsem ten konflikt nevyvolal... Když tak nad tím přemýšlím, musím vám dát za pravdu. Omlouvám se za toho cynika... Evidentně máte moc – pak mne tedy suďte. Vezměte však v úvahu, že vaše slova platí i na tu miliardu lidí, kteří stáli za pozemskou vládou... Dáte

nám deset – nebo raději patnáct – minut na přípravu dat?“

Karel byl tak zaskočen Altarovou argumentací, že jen přikývl a vypnul spojení.

* * *

„Karle, to, co jsi říkal, se mi vůbec nelíbilo!“ Cardo měl oči temné a svaly v obličejí napnuté. „Chci věřit, že jsi tu výhrůžku nemyslel doopravdy... Pak ale nechápu, proč argumentuješ něčím, co nechceš splnit?!“

„Ne, tu výhrůžku bych skutečně nesplnil. Ale říct to můžu, protože mi do hlavy nevidí a nemá jak zjistit, že je to jen planá výhrůžka. Navíc už jsem jim jednou ukázal, že nejsem snadná oběť, takže si nemůže být jistý, jestli to nezopakuju!“

„V některých věcech jsme stejní, ale v jiných nejsem schopen lidi pochopit.“

„Já tě před lidmi varoval,“ vzdychl rezignovaně Karel. Pak však udělal tři kroky ke Cardovi a řekl jemně:

„Pocit, že když se mnou nesouhlasíš, přestáváš být přítelem, je chybný. Na rozdíl od tebe nejsem nezaujatý pozorovatel. Lehce se může stát, že ztratím soudnost. Za tvůj odpor jsem ti vděčný, protože dává hranice mým rozbouraným citům. Buď mým přítelem a stůj na svých zásadách pevně!“

Cardovy oči se vracely k obvyklému lesku. Uchopil nabízenou ruku a dobrosrdečně ji stiskl. Krátce se zamyslel a pak se hlasitě zasmál.

„Začínám chápat, proč věda zvaná psychologie u vás doznala takového rozmachu!“

„Volání z povrchu. Mám ho přijmout?“ ozval se počítač.

„Ano... Nějak jste si pospíšili, pane Newmane.“

„Data jsou připravena, mohu zahájit přenos?“

„Ano.“

„Spouštím... Mám tu ale ještě něco. Oba víme, že většina věcí je otázkou míry. Mohlo by se stát, že dojdete k závěru, že miliarda je moc, ale těch deset tisíc lidí v okolí astroportu vám nezabrání ve střelbě. Když jsme u té míry – mám tu důkaz, že i jeden člověk může být příliš! Podívejte se, pane Tichý, koho tady mám...“ řekl vítězně Altar a odstoupil od kamery.

* * *

Kateřina Tichá se konečně donutila vstát. Ustlala postel a šla se probudit do koupelny. Pak si udělala snídani a s hrnkem kakaa v ruce nepřítomně pozorovala proudy vody za oknem.

Zdálo se, že od Karlova odletu na Doru odráží počasí její rozpoložení. Od středy totiž přšelo s malými přestávkami v jednom kuse! Asi by se měla vzpamatovat a někam vyrazit. Je sobota – co takhle někoho obšťastnit návštěvou? Přestala vnímat déšť a snažila se přijít na to, koho dlouho neviděla a kdo by rád viděl ji.

Právě když se definitivně rozhodla, že zajede za rodiči, ozval se komunikátor z ložnice. Lekla se a houska s medem skončila na tácku. Z telestěny na ni hleděla nějaká úřednice. Vizitka na stavové liště hlásila, že je z CSPA (Centrála subprostorového spojení, Měsíc). Zapojila kameru a představila se.

„Dobré ráno. Prosím, identifikujte se, stačí mi otisky... Děkuji. Paní Tichá, dnes brzy ráno dorazila subprostorová pošta pro vás. Střela byla značně poškozená, ale měli jsme štěstí. Zpráva byla ztrojená, a tak se nám podařilo zrekonstruovat skoro sto procent. Přijímáte?“

„No samozřejmě... Děkuji...“ A celá vyděšená dodala ne právě přívětivě: „Na shledanou raději ne!“

Potvrdila příjem a šla dosnídat. Odlepila housku z tácku, ale pak ji položila na stůl – vůbec se nedokázala soustředit. Subprostorovou zprávu dostala poprvé v životě. Pokud to není omyl, pak připadal v úvahu jediný odesílatel: Karel. Hlavou se jí honily desítky důvodů a žádný nebyl příjemný. Po minutě to už nevydržela a šla ke komunikátoru. Přenos byl skoro hotov. Když doběhl, automaticky se zobrazil text zprávy:

Kateř(ina) Tichá, Riegrova 1256, Praha. Mám(e) důkazy, že Altar je hledanou (hl)avou rodiny Borgiů. Nebezpečná je i jeho žena. Hrozí ti smrt! Řekni Randalovi, ať varuje rodiny lid(i) z mé posádky. Altar se nás pok(usil) sestřelit, ale jsme celí. Nemůžeme však (op)ustit subprostor. Došlo k nějakému nezná(mému) jevu a letíme 40(?)x rychleji. Prosím, ber to velmi vážně a ukryj se! (Ka)rel.

Znaky v závorkách doplnily poštovní počítače, ale i kdyby to neudělaly, pochopila by. Přečetla si zprávu podruhé a pak ještě jednou. Kdo jí pomůže??? Randal? To je nějaké divné – vždyť Randal je s Altarem jedna ruka. Ale o Karlově posádce ví jen Randal. Těžko bez něj sežene kontakt na rodiny. Co teď?

A podvědomí se vytasilo se vzpomínkou na Karlova slova, která jí vmetl do tváře, když ji zachránil z jeskyní na jedné nehostinné planetě: „Když nevíš, co dělat, poslechni mě!“

Vědomí to zaskočilo, ale jen na chvíli. Setřela si slzičku a řekla nahlas své vzpomínce: „No dobře, miláčku – zavolám Randalovi.“

* * *

Randal ji přerušil už po slovech „Přišla mi subprostorová zpráva od Káji...“ a trval na tom, aby ihned přijela do kanceláře, protože spojení není bezpečné. Když ji Randal seznámil s odstraněním odposlechu ve své kanceláři, s důvěrou mu řekla všechno. Chvilí probírali situaci, až Randal došel k závěru:

„Karel to vyhodnotil dobře – musíš se někam schovat. Je jasné, že k rodičům nebo k někomu z posádky Objevitele jít nemůžeš. Já kontaktuju

ostatní rodiny. Také znám pár lidí, kteří Altara moc v lásce nemají. Ti zařídí, že se informace o Karlovi dostane až k vládě. A vláda má na Altara taky spadeno. Věř, že už dlouho hledají záminku, aby se podívali na Doru. Nemají odtamtud zprávy dobrých patnáct let.“

* * *

Luxusní pozemský hvězdolet, taková mezihvězdná limuzína, přistál v určeném hangáru astroportu na planetě Dora. Jen se hangár uzavřel a naplnil atmosférou, vystoupil ministr pro mezihvězdné styky Friedrich Gelabert s doprovodem z lodi.

Zde je převzala skupina vojáků a doprovodila je do obdélníkové zasedací místnosti někde poblíž kanceláře pana Newmana. Posadila je k dlouhému stolu s připraveným občerstvením a poprosila o chvíli strpení. Neuplynulo ani pět minut a vstoupil Altar se svým zástupcem a posadil se do čela stolu.

„Dlouho jsem tě neviděl, Friedrichu. Vítám tě na Doře.“

„Děkuji. Přišel jsem si popovídat o...“

„Já vím, já vím,“ pokýval Altar hlavou a letmo přelétl Gelabertův doprovod. „Vidím, že máš novou sek...“ Zasekl se a dlouho si ženu v bojové náladě prohlížel.

„Paní Tichá???“

„Jsem to skutečně já. Chtěla jsem od vás osobně slyšet, co jste udělal s mým manželem a jeho posádkou.“

„Já mu nic neudělal,“ vzdychl Altar, „nejdřív na výcviku zmlátil do bezvědomí učitelku. Při zatčení se bránil a přitom dva lidi zabil, tři zranil a ubytovnu zdevastoval tak, že bude dlouho nepoužitelná. Cestou do lodi zničil čtyři roboty, kteří ho měli zadržet, a unesl mi zástupce pro bezpečnost. Aby mohli odletět, nechal váš muž zničit hangár tak, že je neopravitelný.“

Než vstoupili do subprostoru, došlo k nějaké explozi, netušíme jaké. Ta exploze se navíc nějakým záhadným způsobem přenesla na naši strážní loď, kterou od té chvíle pohřešujeme. Dnes ráno jsem poslal všechny naše záznamy na Zemi... To už jste asi byli na cestě. Budete-li chtít, mohu vám je promítnout tady... Víte, paní Tichá, to všechno bych mu odpustil, ale to, že při jeho útěku přišla o život moje žena, to už ne! Takže jestli tu chcete...“

Opakované pípnutí přerušilo Altarův monolog. Na telestěně za Altarovými zády se ukázal voják se sluchátkem a mikrofonem.

„Promiňte, bude to něco důležitého,“ omluvil se Altar a otočil se k telestěně. „Ve vašem zájmu doufám, že ano, vojáku!“

„Ano, pane. Obdrželi jsme obrazové informace od Země. Flotila spojených kolonií před dvěma hodinami zaútočila na Sluneční gardu, která se připravovala k útoku na Doru. Garda už neexistuje! Potom Flotila zaútočila na průmyslová centra a nyní nahání zbytky pozemské vlády. Mám pustit záznam, pane?“

Sinalý Lokran vykřikl: „Ano!“ Altar se zamračil, ale pak jen mlčky přikývl.

Komunikační centrálu na telestěně nahradil záběr Země s šedivým

prstencem kolem rovníku. Záběry byly z lodi, která byla někde na oběžné dráze kolem Měsíce. Jak se obraz zaostřoval, rozpadl se rovníkový prsteneček na stovky bojových křížníků se znakem Slunce. Křížníky se jako tmavé fleky začaly objevovat i řídce rozmístěné nad celou planetou.

To bylo evidentně původní obranné postavení, protože následoval stříh a kruhová obrana Země podstatně zřídla. Na záběrech nalevo i napravo byly nyní dvě seskupení po stovce křížníků, které se jednoznačně chystaly k subprostorovému letu.

Vojáci by takhle blízko nepustili jinou než novinářskou loď. Na téhle musel být novinářský začátečník, protože se neovládl a zděšeně vykřikl. A měl důvod. U levé i pravé skupiny křížníků se z různých směrů a zdánlivě odnikud vynořilo několik planetek, které v jediné sekundě obrátily hvězdolety v prach.

Krátce potom se začaly vynořovat ze subprostoru hordy bojových hvězdoletů. Přilétaly mimo rovinu ekliptiky, tedy shora a zdola. Každý se ale vynořil jen na pár sekund – vypustil mrak střel, prudce zrychlil a zase se ponořil do subprostoru. Střely se zorientovaly v prostoru a pak se hladově vrhly na pozemské křížníky.

Bojové hvězdolety Sluneční gardy, loď desetkrát větší než zaoceánská loď, pukaly jako popcorn. Tmavé fleky na tváři planety vykvétaly do rudožlutých květů a mizely v zapomnění. Některé hořící kusy, vržené explozí do všech směrů, směřovaly k planetě a jejich velikost dávala tušit, že v atmosféře neshoří a co způsobí po dopadu.

„Vypněte to!“ vykřikla politikova sekretářka a zakryla si oči dlaněmi. Altar vydal pokyn a telestěna zhasla. Pak se Altar dlouze zadíval na Gelaberta a tiše řekl:

„Friedrichu, známe se dlouho. Ujišťuju tě, že ti nezkřívím jediný vlásek, ale domů tě nepustím. Popravili by tě. Kdyby se ptali, zapřu tě...“

Potom se otočil na Katku a klidně řekl: „Svou ženu jsem miloval, ale soudnost jsem neztratil. Proti vám, Kateřino, nic nemám. Nabízím vám azyl... Teda spíš domov, protože jak znám generála Spinnera, už se na Zem nevrátíte. Počkejte zde, vydám patřičné rozkazy. Zatím na shledanou.“

* * *

Karel seděl u telestěny v Cardově kanceláři rozdělené na dva sloupce a procházel data od Altara. Cardo seděl u svého stolu, četl si překlad v pravém sloupci a po očku (hmmm... po dvouočku) sledoval Karla.

Nakonec bylo dobře, že pozemšťané neměli ve svých prostorách žádný terminál. Jak Karel data pročítal, měnil barvy jak chameleon. Šok z toho, že Katka přežila první kosmickou válku a je Altarovým rukojmím, se pomalu vytrácel. Na jeho místo se tlačil děs z toho, že se jeho subprostorová zpráva stala příčinou takového masakru. Ale chronologicky řazená fakta hovořila jasnou řečí. A navazovala na sebe s tak jednoduchou a průhlednou logikou, že podvrh byl vyloučen. Cardo celou dobu mlčel, jen občas dal tiše najevo nespokojenost s lidským jednáním. Teď se však obrátil na Karla, smutně

pokýval hlavou a váhavě řekl:

„Karle... vzpomínáš na to, cos mi řekl na Zemi v roce 3500?“

Karel chtěl odpovědět, ale hlasivky vypověděly službu. Tak jen opětoval Cardův zkoumavý pohled a zakroutil hlavou.

„Že ať se stane cokoliv, nikdo na tom nenese vinu ... Zdá se, že to tak není.“

Ach jo, ten mrňavej kyklop se dvěma očima navíc má pravdu, pomyslel si zoufale Karel. Ale co s tím můžu dělat??? Copak je něco špatného na tom, že jsem varoval ženu před nebezpečím? Jak jsem mohl předpokládat, že to Randal dotlačí až k vládě a ta vyvolá takovou hysterii proti mimozemským koloniím? Přitom je evidentní, že pozemské tajné služby neměly ani tušení, jak rozsáhlá je infiltrace agenty kolonií. Jak mohl pozemské mašinérii uniknout drobný detail – tedy to, že kolonie začaly budovat společné vojenské síly? A navíc velení svěřili generálu Spinnerovi, který trpěl terrafóbií snad od narození.

Karel se zoufale praštil otevřenou dlaní do čela. Plesknutí Carda vyděsilo tak, že vyskočil z křesla. Ale hned pochopil, že to bylo jen gesto jednoho zoufalého pozemšťana, a zase si sedl. Mimozemšťan nemimozemšťan, jednoznačně se tvářil pohoršeně.

Tohle udělat nemůžeš, co? Vyznal by sis oko!

Karel se ke Cardovi krátce otočil, nedokázal však zakrýt, co si právě pomyslel, a úsměvem ho naprosto vyvedl z míry. Cardo na chvíli zalitoval, že neovládá telepatii jako moscar. Kdo se má v těch lidech vyznat?!

Karel však pokročil v myšlenkách dále a byl zase plný zoufalství. Když si na Nupači vzpomněl na tu poštovní střelu, kterou dostal před odletem ze Země, měl zastavit všechny pokusy o vyslání zprávy! Zahrávat si s časem se nevyplá... Počkat – hra s časem... Cardo tu přeci má stroj času! Když by je tříoci vytáhli ze subprostoru dřív, než tu zprávu odeslal, tak by k tomuhle nedošlo. Ba ne, to nepůjde. V té době ještě měli příliš velkou rychlost. Ale co kdyby to vzali z jiného konce...

„Cardo, když ti předložím přesné určení uzlového bodu, od kterého se všechno tohle odvíjí, dokážete nastavit stroj času bez návratu domů?“

„Nesmál ses mi náhodou, když jsem chtěl změnit dějiny této galaxie?“

„Jenže – já tu klíčovou událost znám! Když dovolíš, půjdu to probrat s posádkou... Tak mohu počítat s tvou pomocí?“

„Ještě si to promyslím, ale nejspíš ano.“

„Děkuji,“ kývl Karel hlavou a cestou ke dveřím ještě hlasitě řekl větu, z níž Cardova tlumočnicka rozbolely všechny obvody: „Rozetnu ten gordický uzel tím nejmocnějším mečem, jaký kdy existoval!“

* * *

Magda Newmanová seděla ve svém voze na odpočívadle u dálnice s rukama na volant a bez jediného hnutí hleděla do zeleně kolem. Nevnímalala však přírodu, probouzející se do nového dne. Nevnímalala ani mohutný proud vozů,

spěchajících oběma směry, ani ranní slunce, prosvítající za vysokými věžemi města na obzoru.

Vypadala zamyšleně, ale ve skutečnosti měla v hlavě naprosté prázdno. Její uvažování – jindy tak racionální – se dostalo do pasti protichůdných citů, které vytačily i tu poslední myšlenku. Nezaznamenala ani prudký závan, který na sekundu ohnul vysokou trávu a zahučel ve větvích stromů kolem odpočívadla. Ani zachvění vozu pod náporem větru ji nevytrhlo z letargie.

Trhla sebou až ve chvíli, kdy se otevřely dveře u spolujezdce a do vozu nastoupil muž v uniformě kapitána dálkové plavby. Nereálnost takové události ladila s Magdiným rozpolžením, a tak nepocítila žádné pohoršení nebo ohrožení. A protože poznala kapitána připravované výpravy, ani nezvedla hlas.

„Jdete dost nevhod, pane... Tichý.“

„Vidím, že váš stav je opravdu velmi špatný.“

„Co vy víte o mém stavu?“ zarazila se a trochu i probrala. „A vůbec – co to vedete za řeči? Přejděte k věci!“

„Dobře,“ vzdychl si Karel a zahleděl se na Magdinu ruku sevřenou v pěst. „Nejprve vaše levá ruka – máte v ní plastového hada a v něm je paměťový krystal typu T512. Krystal obsahuje informace o vašem muži. Zjistila jste, že je to hledaný zločinec, který potopil klan Alexe Borgiho a usídlil se v jeho vile. Také tam je...“

„Kde jste k tomu přišel?“ vykřikla celá zmatená.

„Důkaz číslo dvě,“ nedal se Karel zastavit, „jsou vaše úmysly: už několik dní zvažujete, co si s ním počít – zda ho předat policii, nebo mlčet. A v obou případech se pak užírat do konce života. Láska, nebo spravedlnost. Z toho, co vím, usuzuji, že jste před malou chvílí došla k závěru, že ten gordický uzel nelze rozplést, že je třeba ho rozseknout. Jednoduše tak, že s vozem havarujete, a zda hada policie najde, nebo ne, zůstane na náhodě...“

„Jak tohle víte?!“

„Než prozradím, jak to vím, chci vám předložit důkazy, že to, co říkám, je pravda. Nechte mě to dokončit! Důkaz číslo tři: v tomhle slunci to je špatně vidět, ale podívejte se dobře na mé ruce,“ vyzval ji a obě ruce natáhl před sebe do stínu palubní desky.

„Vy záříte!“ vydechla překvapeně. A když se mu pečlivěji zahleděla do obličejce, ještě dodala: „A celý!“

„Opravdu celý... Důkaz číslo čtyři: vypněte kameru a zadejte číslo, které vám nadiktují... Prosím.“

Když Magda číslo potvrdila, objevil se po pár sekundách na malém obrazovce Karel Tichý. Byl doma, oblečený v uniformě bez saka a podle rohlíku v ruce právě snídal.

„Tichý. Dobrý den. S kým mluvím?“

„Ehh...“ vydechla překvapeně. „Dobrý den... promiňte, to... to je omyl,“ zvolala a rychle hovor ukončila. Zamračeně na Karla pohlédla. „Tohle mi nedělejte!“

„Důkaz číslo... hmm... pět: dobře se podívejte do zpětného zrcátka. Co vidíte?“

„Nic tam není! I když... pár metrů za námi se trochu chvěje vzduch. Ale nějak divně.“

„Přesně. Uvědomte si, že jen v určité oblasti. Je to tak?“

„Ano... Co tam je?“

„Je tam výsadkový člun. Má zapnuté maskování.“

„Nevím o žádném takovém na...“

„Dokončete myšlenku, Magdo!“

„... na Zemi. Chcete snad říct, že...“

„Chci. Už je to tak, ten člun – stejně jako hvězdolet na oběžné dráze – patří jiné civilizaci. Z této skutečnosti vyplývají i mé znalosti a také možnosti. Představte si – dokáží se vrátit v čase. Mají zákon, celý rozpracovaný systém, který tohle řeší. Jste racionální člověk. Snad nebudete hledat nějaké krkolomné vysvětlení toho, že jeden Tichý je doma a druhý tu sedí s vámi, když stačí připustit, že návrat v čase je možný.“

A důkaz, tuším, že třetí – tedy to záření, které vydávám? I žák základní školy v jejich civilizaci podle toho okamžitě pozná cestovatele. Nic mi netajili, ale já pochopil jen jedno – každá částice má jakousi časovou značku, takže všechno z jiné časové roviny takhle září. Ale ujistili mě, že je zdraví neškodné...“

„Dobře. Přesvědčil jste mě... vážně! Ale stejně by mě zajímalo, jak to víte, o tom hadovi a Altarovi?“

„Je to notně zašmodrchaná věc, mohl bych vám hodiny vyprávět. Určitě by to vydalo na pořádný román. Jenže věc má jeden háček. V okamžiku, kdy dojde ke změně budoucnosti, zasáhnou časoprostorové síly a odstraní informace o již neexistujícím stavu světa ze všech pamětí. Tedy i z té lidské. Věřte, že už při znalosti pár drobností je to pořádná pecka po hlavě.“

„Cítím, že mluvíte pravdu, ale nebojte se, něco vydržím.“

„Když jste havarovala, vytáhl jsem vás z auta a vy jste mi toho hada dala. O jeho obsahu jsem nic nevěděl. Provázel mě na výpravě po Galaxii. Po návratu mě váš muž zaměstnal, ale jenom proto, aby mi toho hada sebral. Následoval náš útěk, který jsme sice přežili, ale zůstali jsme uvězněni v subprostoru. Z něho nás zachránili mimozemšťané. Pak jsme zjistili, že zaúřadoval pan Einstein a že se na Zemi píše rok 3500. Viděl jsem tak strašlivé věci, že jsem mimozemšťana, který se stal mým přítelem, přesvědčil, aby mě vrátil do tohoto dne. Určitě znáte teorii motýlích křídel. Můžete s ní nesouhlasit, ale to je asi tak všechno. Od vaší havárie se odvíjí následky a jejich následky. Průšvih se stupňuje, až někdy kolem roku 2400, tedy za nějakých tři sta let, se zvrtné v galaktickou válku, která povede k vyhlazení celého lidstva.“

„Možná jste čekal nějakou scénu, křik a přesvědčování. Já vám ale plně důvěřuji. Z toho pak vyplývá, že jediná správná cesta je dát přednost lidstvu před jedincem... Asi jste chtěl tohle,“ řekla a podala mu hada s krystalem a s evidentním ulehčením.

„Děkuji. Neočekával jsem žádné velké drama, ale skláním se před vaší moudrostí.“

„Co teď budu dělat?“

„Nejsem psycholog, ale i z historie lze získat životní zkušenosti. Během uvěznění v subprostoru jsem měl mnoho času na bádání nad informacemi z krystalu. Nebylo těžké přijít na motivy vašeho pokusu o sebevraždu. Nemohl jsem si pomoci a promýšlel jsem vaši situaci ze všech úhlů. Domnívám se, že mé závěry by se mohly stát slušnou náhradou toho, čeho jste se pro dobro všech musela vzdát.“

„Proč myslíte?“

„Měl jsem na to mnohonásobně víc času než vy a nebyl jsem zatížen city – ani láskou, ani nenávisť, ani pocitem zrady.“

„Vidím, že to se mnou myslíte dobře. Pověďte.“

„Nejdřív otázka – jak jste přišla na ty informace v krystalu? To vám je Altar řekl?“

„V podstatě ano. Ne sice přímo, ale ano.“

„Oficiální informace i mé zkušenosti hovoří o Altarově genialitě. Není vám divné, že se takhle prozradil? Asi bude něco pravdy na tom, že láska činí muže slepými a ženy jasnozřivými. Další věc je jeho věk – když to spočítáte, zjistíte, že se k Borgiům dostal už jako dítě. Oni si ho vychovali podle svého. Vydírali ho jeho otcem a lákali ho na nové tělo. Zdravý člověk jen těžko dokáže domyslet, jak silná je to motivace...“

„Tím ho přeci nemůžete omlouvat. Víte kolik lidí kvůli němu zemřelo?“

„Za prvé on jen pomáhal, ale vraždili jiní. Udělali by to i bez jeho plánu. Za druhé uvažte, že nemusel vědět žádné podrobnosti. Prostě s ním manipulovali podle svých potřeb. Je to skoro stejné, jako byste obviňovala výrobce zbraně z toho, že s ní někdo někomu ublížil. Navíc bych řekl, že mnohem víc vás vyděsily oficiální informace o Altarovi než to málo, co je v krystalu. Což nevíte, že to jsou jen domněnky nějakého úředníka? To, že to je oficiální, neznamená, že je to pravdivé.“

Myslím, že byste mu měla odpustit. Nebo ještě lépe – zapomenout. A když se dneska neprozradíte, bude se vám svěřovat stále víc. Budte mu pořád nablízku, nechte se zasvěcovat do jeho plánů a přispívat do nich svými návrhy. Pak ho můžete ovlivňovat a stát se – bude-li to třeba – moudřejší částí manželů Newmanových.“

Dlouhý projev Karla vyčerpal a nadlouho zavládlo ticho. Nakonec promluvila Magda:

„Nechápu váš zájem na mém manželství, ale dám na vás. Je tu ale ještě něco. Co vy?“

„Já? Nevím to přesně, ale očekávám, že změna nastane ve chvíli, kdy ten krystal rozbiju ... Pravda, toho hada ničit nemusíme. Určitě ho umíte otevřít bez toho, aby se poškodil. Na lodi jsem ho musel dát robotovi přetrhnout.“

„A přitom je to jednoduché – podívejte,“ usmála se Magda a několika pohyby oddělila hlavu hada od těla. Karlovi na dlaň vypadl malý paměťový krystal.

„Teď se rozloučíme. Já ten krystal zničím a pak zmizím. Vás bude chvíli bolet hlava. Jedte domů a hlavně se neprozradte Altarovi! Například tak, že

dáte najevo strach. Věřte mi, jste ta poslední, které by ublížil. Chápu, že potřebujete čas. Držím vám palce.“

„Na shledanou. A děkuju.“

Karel se usmál a vystoupil z vozu. Z pouzdra pod sakem vytáhl zbraň, položil paměťový krystal na obrubník a jedním úderem pažby ho proměnil v prach. Magdě se zatočila hlava a na chvíli rozostřil zrak. Když zase viděla, byla sama. Pak si uvědomila krásu světa kolem sebe. Sebevražedné úmysly byly pryč. Pohlédla do svého srdce a ujistila se, že dokáže zvládnout sebe i situaci. Cítila, že láska v ní začíná převažovat nad lží a nenávistí.

Nastartovala a vydala se k domovu.

+ + +